

КЛАЙВ КЪСЛЪР ТИХООКЕАНСКИ ВОДОВЪРТЕЖ

Част 1 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Мария Неделева, 2001

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Не че е от значение, но това е първата история за Дърк Пит.

Когато си наумих да пиша пропити с напрежение приключенски серии, започнах да подбирам в ума си герой, който да е излязъл от различен калъп. Да не е таен агент, полицейски детектив или частен следовател. Да има сурови черти, но да показва стил в поведението си и да се чувства еднакво добре както когато забавлява прелестни жени, така и когато се налива с бира редом до мъжете в местната кръчма. Той трябваше да е обаятелен човек и да е обгърнат с известна загадъчност.

Вместо някоя хазартна зала или улиците на Ню Йорк неговата територия стана морето, предизвикателството му — непознатото.

И така от фантазията се роди Дърк Пит.

Понеже това беше първата му авантюра и в нея не се вплитаха сложните интриги на по-късните му подвизи, аз твърдо отказвах да я дам за публикуване. Но след настоятелните увещания от страна на приятели и семейството ми — мои почитатели и читатели, първото представяне на Пит е вече в ръцете ви.

Дано книгата се окаже забавление за няколко часа, а защо не и нещо като исторически артефакт.

Клайв Къслър

ПРОЛОГ

Всеки океан взима своите жертви от хора и кораби, но никой не ги поглъща с такъв вълчи апетит, както Тихи океан. Бунтът на борда на „Баунти“ се надигнал в Тихи океан, като бунтовниците подпалили кораба край остров Питкерн. „Есекс“, единственият кораб, за който е известно, че е бил потопен от кит (послужил като сюжет на Мелвил за „Моби Дик“), също лежи под тихоокеанските вълни. Подобна участ сполетява и „Хай Мару“, когато под корпуса му изригва подводен вулкан и превръща кораба на трески.

Въпреки това най-големият океан в света се смята за спокойно и тихо място, откъдето идва и името му.

Може би затова мрачната мисъл за бедствие не излизаше от съзнанието на капитан трети ранг Феликс Дюпри, когато малко преди мръкване се качи на мостика на ядрената подводница „Старбък“. Той кимна на вахтения офицер и се надвеси над леерното ограждане, за да погледне носа на кораба, който с лекота отблъскваше връхлитащите го вълни.

Обикновено мъжете изпитват уважение към този океан — те дори се прекланят пред неговото спокойствие. Дюпри обаче не беше като повечето мъже; той никога не се бе поддавал на магията му. Двайсет години по море, четиринайсет от които прекарани в подводница, той бе изпълнен с копнеж — копнеж за признание. Дюпри беше командир на най-новата и най-революционна подводница в света, но това не му беше достатъчно. Той жадуваше за повече.

„Старбък“ беше построена в Сан Франциско така, както никоя друга подводница дотогава; всеки елемент, всяка система в херметическия ѝ корпус бяха проектирани от компютър. Беше първата от новото поколение подводници, способна да развива скорост до сто дваайсет и пет възела в безвременните дълбини и да се спуска до 600 метра под обляната от слънце повърхност. „Старбък“ беше като чистокръвна кобила на първата си изложба на коне — малко нервна, но готова да покаже на какво е способна.

Само че сега публика нямаше да има. Управлението по подводни бойни действия беше наредило изпитванията да се извършат при строга секретност в отдалечен район в Тихи океан и без съпровождащ плавателен съд.

Дюпри беше избран да командва „Старбък“ на първите й изпитвания заради изключително високата му репутация. „Банка с данни“ — така го наричаха съвипускниците му от Анаполис. „Зареди“ го с факти, често подмятаха те, и после слушай как устата му започва да бълва логически отговори. Уменията и талантът на Дюпри бяха добре известни сред подводничарите, но задължителните съставки, за да бъдеш повишаван в чин във военноморския флот, бяха личностното поведение, влиянието и нюхът ти за поддържане на връзки с обществото. Тъй като Дюпри не притежаваше нито едно от тези качества, бе пропуснат в неотдавнашния списък за повишенията.

В командния мостик се разнесе звън. Дежурният лейтенант — висок мъж с гарвановочерна коса вдигна телефона. Вахтеният кимна два пъти и окачи обратно слушалката.

— От командната рубка беше — съобщи той. — Ехолотът отчита, че за последните пет мили морското дъно се е издигнало с четиристотин и шейсет метра.

Дюпри, който се беше замислил, се обърна бавно.

— Вероятно е малка площ от подводни планини. Все още имаме цяла миля вода под кила ни — и добави усмихнат: — Не се безпокойте, няма да заседнем.

Лейтенантът му отвърна също с усмивка:

— Е, щом не става въпрос за сантиметри...

Бръчиците около очите на Дюпри станаха по-дълбоки от разширилата му се усмивка и той се обърна отново към водната шир. Вдигна окачения на врата бинокъл пред очите си и се взря в хоризонта. Това беше жест, заучен от хилядите самотни часове, прекарани в претърсване на океаните в света за други кораби. Беше също и безполезен жест — усъвършенстваните радиолокаторни системи на борда на „Старбък“ можеха да засекат обект много преди невъоръженото око да го види. Дюпри знаеше това, но чувстваше, че има нещо в изучаването на морето, което пречиства човешката душа.

Накрая той въздъхна и свали бинокъла.

— Слизам долу да вечерям. Обезопасете мостика за гмуркане в двајсет и един часа.

Дюпри се спушна през трите нива на командния пункт и влезе в командната рубка. Заместник-командирът и щурманът се бяха навели над масата за морски карти и изучаваха линията с маркираните дълбочини. Заместник-командирът вдигна поглед към Дюпри.

— Сър, тук имаме някакви странни показания.

— Нищо не може да се сравни с една загадка в края на деня — подметна с ведър тон Дюпри.

Той застана между двамата мъже и погледна напечатаната на фина хартия морска карта върху осветения отдолу плот от матово стъкло на масата. На нея се виждаха няколко къси, тъмни, пресичащи се линии и грижливо написани бележки и математически формули.

— Какво е положението? — попита той.

Щурманът заговори бавно:

— Дъното се надига с удивителна скорост. Ако продължи така и през следващите двајсет и пет мили, ще отъркаме нос в остров или острови, каквито не би трябвало да съществуват там.

— Къде се намираме?

— Ето тук, сър — отвърна щурманът, потупвайки с върха на молива мястото на картата, — на шестстотин и седемдесет мили от нос Кахуку, Оаху, пеленг нула-нула-седем градуса.

Дюпри се доближи до командния пулт и включи микрофона.

— Радиолокатор, тук командирът. Виждате ли нещо?

— Не, сър — отвърна глас през високоговорителя. — Екранът е чист... не, почакайте... поправка, капитане. Току-що се появи бледо показание на хоризонта, на двајсет и три мили право напред.

— Твърдо тяло ли е?

— Не, сър. По-скоро е нещо като нисък облак. Или пък следа от дим, не мога да го различа напълно.

— Добре, докладвайте, когато го разпознаете. — Дюпри окачи микрофона и се обърна към мъжете до масата. — Е, господа, разбрахте ли нещо повече?

Заместник-командирът поклати глава.

— Където има дим, има и огън. А където има огън, значи нещо гори. Вероятно е някакъв разлив от гориво.

— Откъде ще е този разлив? — попита нетърпеливо Дюпри. — Ние сме далеч от северните морски пътища. Корабният трафик от Сан Франциско през Хонолулу за Ориента е на четиристотин мили на юг. Тук е един от най-пустите райони на океана. Нали именно затова Военноморските сили го избраха за първите изпитвания на „Старбък“ — за да е далече от любопитни погледи. — Той поклати глава. — Няма откъде да дойде този горящ разлив. По-вероятно е ново надигане на вулкан от тихоокеанското дъно. Но това е само предположение.

Щурманът определи местонахождението на подводницата и го нанесе с кръгче на картата.

— Нисък облак върху или близо до водната повърхност — изрази той гласно мисълта си. — Направо е невероятно. Атмосферните условия не са подходящи за подобно явление.

Високоговорителят изпука.

— Капитане, тук радиолокаторът.

— Капитанът слуша — потвърди Дюпри.

— Разпознах го, сър. — Гласът като че ли се поколеба, преди да продължи: — Радиолокационният контакт се наблюдава като гъста облачна маса, приблизително три мили в диаметър.

— Сигурен ли сте?

— Залагам си главата.

Дюпри натисна бутон върху микрофона и позвъни в командния мостик.

— Лейтенант, имаме радиолокационен контакт пред нас. Уведомете ме веднага щом го забележите. — Той изключи микрофона и попита заместника си: — Каква е дълбочината сега?

— Все повече намалява. Осемстотин и петдесет метра и продължава да намалява.

Щурманът извади носна кърпа от джоба си и попи потта от врата си.

— Не мога да повярвам! Единственото подобно възвишение в този район, за което съм чувал, е Перуано-чилийската котловина. Започвайки от седемстотин и шейсет метра под повърхността на морето, тя се издига стъпаловидно — след всеки вертикален километър и половина следва хоризонтален километър и половина. Досега котловината се смяташе за най-величественият подводен склон.

— Да — изръмжа заместник-командирът, — морските геолози сигурно са вдигнали голяма веселба по повод на това малко откритие.

— Петстотин и шейсет метра — проехтя безчувствено гласът от ехолота.

— Боже мой! — ахна щурманът. — Дъното се е издигнало с триста метра за по-малко от половин миля! Това е невъзможно!

Дюпри отиде до левия борд на командното помещение и почти залепи нос за стъклото на ехолота. Според дигиталното изображение морското дъно беше очертано като дълга зигзагообразна черна линия, изкачваща се стръмно към червената чертичка най-горе на скалата. Дюпри постави ръка върху рамото на хидроакустика.

— Има ли вероятност за погрешно калибриране?

Хидроакустикът щракна превключвател и загледа съседното прозорче.

— Не, сър. Получавам същите показания и от резервната система.

Дюпри постоя още миг, после отиде отново до масата за картите и погледна маркировките с молив, показващи местоположението на кораба спрямо издигащото се морско дъно.

— Говори мостикът — долетя металният като на робот глас по високоговорителя. — Видяхме го. — В гласа се долови колебание. — Ако не бях предпазлив в предположенията си, щях да твърдя, че нашият контакт е версия в умален мащаб на известния облак мъгла край Ню Ингленд.

Дюпри отговори по микрофона:

— Разбрано — и продължи да гледа картата със замислен поглед и непроницаемо лице.

— Да уведомим ли Пърл Харбър, сър? — попита щурманът. — Те биха могли да ни изпратят разузнавателен самолет за разследване.

Дюпри не отговори веднага. Едната му ръка безцелно барабанеше по ръба на масата, другата беше отпусната до тялото му. Командирът рядко взимаше внезапни решения. Всяка негова стъпка винаги бе добре пресметната.

Мнозина от екипажа на „Старбък“ бяха служили и преди при Дюпри и въпреки че не изразяваха сляпа безрезервност към него, те го уважаваха и се възхищаваха на способностите и преценките му. Вярваха му като на човек, който никога няма да направи фатална

грешка, застрашаваща живота им. И всеки път се бяха оказвали прави. Този път обаче жестоко се лъжеха.

— Да го проверим — каза най-сетне Дюпри с тих глас.

Заместник-командирът и шурманът се спогледаха. Бяха получили заповед да изпитат „Старбък“, а не да преследват призрачна маса мъгла на хоризонта.

Никой никога не разбра защо командир Дюпри ненадейно изневери на природата си и се отклони от заповедите. Може би стръвта към неизвестното надделя в него. Може би се беше видял във въображението си като откривател. Но каквато и да беше причината, тя така и не се разбра, тъй като „Старбък“, като отвързана хрътка, надушила гореща следа, се втурна по новия си курс и се вряза във вълните.

„Старбък“ трябваше да влезе в Пърл Харбър следващия понеделник. Когато не се появи и изтощителното ѝ издирване от въздуха и по море не откри никаква следа от нея, на военноморския флот не му остана друг избор, освен да признае загубата на най-новата си подводница и на сто и шейсетимата мъже в нея. Официално беше съобщено на потресената нация, че „Старбък“ е потънала някъде във водната шир на Северния Тихи океан. Забулена в безмълвна загадка, тя потъна заедно с целия екипаж. Времето, мястото и причината останаха неизвестни.

1.

Сред претъпканите плажове на щата Хавайски острови е все още възможно да се намери пясъчно пространство, предлагащо уединение. Нос Каена, врязващ се навътре в канала Кауаи като застинала в ляво кроше ръка на боксьор, не е сред рекламираните места и там човек може да си почине и наслаждава на пуст бряг с красив, но и измамен плаж. Много често крайбрежието е щурмувано от обратни подводни течения, които са изключително опасни за всички, с изключение на най-предпазливите плувци. Всяка година, като предопределен от патологичен график, незнаен летовник, привлечен от уединената пясъчна ивица и лекия прибой, влиза във водата и само след минути е отнесен навътре в морето.

На този плаж, излегнат върху плажна бамбукова рогозка, лежеше силно почернял от слънцето мъж, висок над метър и осемдесет. По едрите му, окосмени гърди, които се повдигаха при всяко вдишване, криволичеха надолу струйки пот и капеха в пясъка. Ръката му, засенчваща очите му от яркото тропическо слънце, беше мускулеста, но без силно изразени издутини, типични за щангистите. Косата му — черна, гъста и сплъстена — падаше върху челото на суровото на вид, но дружелюбно лице.

Дърк Пит излезе от дрямката си и, повдигайки се на лакти, се загледа с тъмнозелените си очи в морето. Пит не беше любител на слънчевите бани; за него плажът беше живо, движещо се нещо, което се променя по форма и характер според непрекъснатата атака на вятъра и прибоя. Той се вгледа в мъртвото вълнение, прииждащо от разтърсването му от урагани родно място, намиращо се на хиляди мили навътре в морето. Когато дългите му плавни вълни наближеха брега и браздите им почувстваха плиткото дъно, те се надигаха и увеличаваха скоростта си. Променяйки се от плавни в пенести вълни, те ставаха все по-високи и по-високи — докъм два и половина метра от браздата до гребена, прецени Пит — преди да се сгромолясат и разбият в оглушителна маса от пяна и пръски. После умираха във вид

на малки, вихреци се водовъртежи. Изведнъж погледът на Пит бе привлечен от цветно петно отвъд пенестите вълни, на около стотина метра навътре от бреговата ивица, което обаче изчезна мигновено зад гребена на една вълна. Пит продължи да гледа с изострено любопитство мястото, където бе мярнал цветното петно. След като следващата вълна се надигна и изви гребена си, той пак го видя да проблясва на слънцето. От това разстояние беше трудно да се определи формата му, но яркожълтият флуоресцентен блясък не можеше да бъде сбъркан.

Ще е най-разумно, заключи Пит в себе си, просто да продължа да лежа и да оставя силата на приборя да изтласка предмета към мен. Но само миг след това той пропъди здравомислещата преценка от ума си, изправи се на крака и тръгна бавно към водата. Когато нагази на дълбочина до над коленете, се преви и се гмурна под една прииждаща вълна, като прецени момента така, че да почувства как тя се разбива над ритачите му крака. Водата беше топла като от крана на душа в хотелската му баня — някъде между двайсет и три и двайсет и пет градуса. Веднага след като подаде глава над повърхността, той започна да гребе спокойно с ръце през вихрецата се пяна, като се остави на силата на течението да го отнесе към по-дълбоките води.

След няколко минути се спря и заплува изправен, търсейки с поглед следа от жълт цвят. Забеляза я на двайсетина метра вляво от него. Заковавайки поглед в странния плавей, той започна да скъсява разстоянието до него, като го изпусна от поглед само за миг, когато цветният предмет пропадна в една от прииждащите бразди. Чувствайки, че течението го тегли силно надясно, той коригира ъгъла си и бавно увеличи замаха на ръцете си, за да се опази от опасното изтощение.

После се пресегна и пръстите му докоснаха хлъзгава цилиндрична повърхност, дълга около шейсет сантиметра, широка двайсетина сантиметра и тежка близо три килограма. Предметът беше увит в жълта непромокаема материя, в двата края на която се виждаха изписани инициалите на Военноморските сили на Съединените щати. Пит обгърна цилиндъра с ръце, отпусна тялото си и погледна към брега, за да прецени на какво разстояние се е отдалечил.

Погледът му пробяга по плажа, търсейки да открие някого, който го е видял да влиза в морето, но плажът беше пуст с километри в двете

посоки. Пит не си направи труда да огледа стръмните скали зад бреговата ивица — не очакваше някой да се е покатерил по скалистите скатове в средата на седмицата.

Запита се защо пое такъв глупав и безразсъден риск. Загадъчният жълт плавей му бе дал извинение да приеме предизвикателството и веднъж вече приел го, и през ум не му мина мисълта да се откаже. Сега безмилостното море го държеше здраво в прегръдките си.

За миг обмисли идеята да се опита да заплува по права линия обратно към брега. Но това решение трая само миг. Марк Спиц можеше и да успее, но за себе си Пит беше сигурен, че никога не би могъл да спечели като него златни олимпийски медали по плуване, докато продължава да пуши по един пакет цигари на ден и да изпива всяка вечер по няколко чаши шотландско уиски „Къти Сарк“. Въпреки това той реши да се съсредоточи и да положи усилия да надвие майката природа в нейната собствена игра.

Пит имаше голям опит в преодоляването на бурно море и на подводни течения с обратна на вълните посока; от години практикуваше сърф и познаваше всеки трик на прибой. Човек можеше да бъде завлечен неусетно навътре в морето, докато в същото време, на стотина метра встрани от него, деца лудуват в смаляващите се вълни, без да усещат и най-слабото им отдръпване. Неумолимата сила на приливо-отливното течение се проявява, когато разбилата се крайбрежна вълна се върне обратно в морето през издълбаните от бурите теснини в пясъчните насипи. Тук прииждащият прибой променя посоката си и се отдалечава от сушата със скорост, която често пъти достига до над шест километра в час. Сега течението почти бе изразходвало силата си и Пит беше сигурен, че трябва да плува успоредно на бреговата ивица, докато излезе от пясъчните насипи, а после да се насочи към брега от друга точка.

Притесняваха го единствено акулите. Смъртоносните машини на морето невинаги издаваха присъствието си с порещите водата перки. Те лесно можеха да нападнат откъм дъното и без маска за лице Пит не можеше да види навреме и от безопасно разстояние опасността, нито от коя посока се задава. Оставаше му само да се надява да стигне благополучно прибой, преди да се превърне в обедно меню. Акулите, както знаеше той, рядко дръзваха да се доближат до брега, тъй като силната турбулентност на тежките вълни вкарваше пясък в хрилете им;

това отказваше всички морски хищници от подръчната храна, освен най-гладните.

Пит вече и не помисляше да пази силите си; той пореше водата така, сякаш всеки човекоядец в Тихи океан беше по петите му. Отне му близо петнайсет минути енергично плуване, преди първата вълна да го избута към брега. Девет други я последваха; десетата пое плавателността на цилиндъра в ръцете му и приближи Пит на близо четири метра до линията на водата. Още щом коленете му докоснаха отново пясъчното дъно, той се изправи замаян като изтощен корабокруширал моряк и с несигурни крачки излезе от водата, влачейки след себе си плячката си. После с облекчение се свлече върху стопления от слънцето пясък.

Задъхан от умора, той върна вниманието си към цилиндъра. Пластмасовият калъф съдържаше странна на вид алуминиева капсула. Стените ѝ бяха оребрени с няколко малки пръчки, наподобяващи миниатюрни железопътни коловози. Беше затворена с винтов капак и Пит започна да го отвинтва, все по-заинтригуван от необичайно многобройните завъртания, докато най-накрая капакът падна в ръцете му. В цилиндричната кутия имаше навити на стегнато руло свитък хартиени листа — нищо повече. Той внимателно ги разви и огледа написания на ръка текст.

Докато четеше, започнаха да го побиват ледени тръпки и въпреки жегата кожата му настръхна. На няколко пъти се опита да откъсне поглед от страниците, но не успя — беше изумен от чудовищността на съдържанието им.

Когато прочете и последното изречение в документа, Пит вдигна глава и в продължение на цели десет минути остана загледан в океана. Документът завършваше с името „Адмирал Лий Хънтър“. Много бавно и внимателно Пит сложи листовите обратно в цилиндъра, нави докрай капачката му и го пхна в жълтия калъф.

Странна неземна тишина се беше слегнала над нос Каена. Дори шумът от прибоя се чуваше някак приглушен. Той стана, изтръска с ръка пясъка, полепнал по мокрото му тяло, и с цилиндъра под мишница затича в тръс по брега. Като стигна до рогозката си, бързо уви цилиндъра с нея и забърза по пътеката, водеща към крайбрежния път.

Яркочервеният форд „Кобра АС“ стоеше като изоставен край пътя. Пит не загуби нито минута. Хвърли товара си върху пътническата седалка и докато седнаше зад волана, завъртя ключа за запалването.

Излезе на магистрала 99, минавайки през Ваиалуа, и пое нагоре по дългия наклон, който минаваше покрай живописната и обикновено пресъхнала река Каукомахуа. След като казармите в забранения военен район Скофийлд изчезнаха в огледалото му за обратно виждане, Пит отби от главния път и натисна докрай педала за газта по посока Пърл Сити, без да го интересува, че може да се натъкне на пътна полиция.

Вдясно от него се издигаше планинската верига Кулау, чиито върхове бяха забулени под вечно тъмни дъждовни облаци. Покрай нея се простираха грижливо поддържани ананасови горички, чийто яркозелен цвят контрастираше на богатата червена вулканична почва. Внезапна дъждовна буря връхлетя срещу Пит и той автоматически включи чистачките.

Най-накрая пред него се показва главният портал на Пърл Харбър. Пит намали скоростта, като видя униформен часови да излиза от караулното помещение и спря. Извади шофьорската си книжка и документите си за самоличност от портфейла си, показа ги и се разписа в книгата за посетители. Младият морски пехотинец само отдаде чест с ръка и му направи знак да минава.

Пит го попита къде се намира щабквартирата на Хънтър. Младежът извади бележник и молив от външния си джоб, скицира пътя и учтиво му подаде листчето, после отново отдаде чест с ръка.

Пит подкара колата и след малко спря пред една безлична бетонна сграда, намираща се близо до пристанищния район. Щеше да я подмине, ако в последния момент не забеляза малка табела с надпис: „Щабквартира, 101-ви аварийно-спасителен отряд“. Той изключи мотора, взе влажния пакет и слезе от колата. Докато минаваше през входа, мислено си каза, че е трябвало да предвиди и да сложи в багажника спортна риза и панталон, когато тръгваше за плажа. Приблужи се до бюро, където един матрос в бяла лятна униформа на Военноморските сили механично натискаше клавишите на пишеща машина. На бюрото имаше табелка с името му — матрос Дж. Йейгър.

— Извинете — заговори стеснително Пит, — бих искал да се срещна с адмирал Хънтър.

Младият човек вдигна нехайно поглед и в следващия миг очите му щяха да изхвъркнат от орбитите им.

— Божичко, човече, да не би да ти е празна кратуната? Какво се опитваш да покажеш, като идваш тук само по плувки? Ако те види началството ми, с теб е свършено. Затова изчезвай веднага, докато не ти се е случило нещо.

— Знам, че не съм облечен подходящо — отвърна Пит спокойно и любезно, — но трябва много спешно да се видя с адмирала.

Матросът стана от стола и с почервеният си лице му се сопна:

— Престани да се правиш на клоун. Или се връщай в квартирата си, или ще извикам бреговия патрул.

— Добре, извикайте го. — Гласът на Пит внезапно стана остър.

— Слушай, човече — заговори матросът, овладявайки раздражението си. — Направи си услуга, като се върнеш на кораба си и пусни по каналния ред официална молба за среща с адмирала.

— Няма да е необходимо, Йейгър. — Гласът зад тях прозвуча като звук от булдозер, движещ се по бетонна настилка.

Пит се обърна и срещна погледа на съсухрен мъж, застанал сковано в рамката на вратата на вътрешния кабинет. Беше облечен в бяло от яката до обувките и обточен със златен ширит от ръкавите до пагоните на раменете. Имаше буйна бяла коса и почти толкова мъртвешко бяло уморено лице. Единствено очите му изглеждаха живи и гледаха с любопитство пакета в ръката на Пит.

— Аз съм адмирал Хънтър и ще ви отделя само пет минути, самонадеяни момко, така че възползвайте се от случая. И донесете и този пакет — посочи го той с брадичка.

— Да, сър — само това можа да отговори Пит.

Хънтър се обърна и влезе в кабинета си. Пит го последва и ако не беше притеснен, преди да влезе, то когато се озова в него, мигом изпадна в смут. Вътре имаше още трима военноморски офицери, насядали около лъсната като огледало заседателна маса. По лицата им се изписа почуда при вида на Пит, който стоеше полугол със странен пакет под мишница.

Хънтър извърши рутинно представяне на мъжете, но Пит не се заблуди от фалшивата любезност — адмиралът се опитваше да го сплаши с ранга на всеки от присъстващите, докато изучаваше очите на Пит за реакция. Така Пит научи, че високият рус капитан втори ранг,

който приличаше в лице на Джон Кенеди, се казва Пол Боланд и е заместник-командир на 101-ви аварийно-спасителен отряд. Набитият капитан, целият плувнал в пот, началник на малката група от специализирани спасителни кораби на Хънтър, носеше странното име Орл Синана. Ниският, почти като джудже мъж, който побърза да стисне ръката на Пит, се представи като командир Бърдет Денвър, помощник на адмирала. Той се вгледа продължително в лицето на Пит, сякаш искаше добре да го запомни.

— Е, самонадеяни момко... — Пак това обръщение; Пит би дал месечното си възнаграждение, за да забие кокалчетата на юмрука си в зъбите на Хънтър. Гласът на адмирала преливаше от сарказъм. — Сега, ако бъдеш така любезен да ни кажеш кой си и каква е причината да ни прекъсваш, ще ти бъдем вечно благодарни.

— Прекалено сте груб за човек, който няма търпение да узнае защо нося този метален цилиндър — каза Пит, като настани удобно дългото си тяло на един стол и зачака реакция.

Синана го гледаше кръвнишки от отсрещната страна на масата, лицето му беше изкривено от злоба.

— Измет такава! Как смееш да идваш тук и да обиждаш офицер!

— Той явно е побъркан — сопна се Боланд и се наведе към Пит със стегнато и студено лице. — Слушай, глупако, знаеш ли с кого разговаряш?

— Тъй като ми бяхте представени — отвърна язвително Пит, — отговорът ми е „да“.

Синана удари потния си юмрук в масата.

— Бреговия патрул! Ще ида да наредя на Йейгър да повика бреговия патрул, за да го хвърлят в карцера.

Хънтър си запали дълга цигара, метна кибритената клечка към пепелника, но не го улучи и загледа многозначително Пит.

— Не ми оставяш никакъв избор, самонадеяни момко — каза той и се обърна към Боланд. — Командире, кажете на матрос Йейгър да повика бреговия патрул.

— Не бих го сторил, адмирале. — Денвър стана от стола си; по лицето му личеше, че е разпознал Пит. — Този човек, когото нарекохте с обидни имена и искате да оковете във вериги, е наистина Дърк Пит, ръководителят на специални проекти в Националната агенция за

подводни и морски изследвания, чийто баща е сенатор Джордж Пит от Калифорния и председател на комисията по военноморския бюджет.

Синана изсумтя нещо кратко и нецензурно.

Пръв се осъзна Боланд.

— Сигурен ли си?

— Да, Пол, напълно. — Денвър заобиколи масата и застана до Пит. — Видях го преди няколко години с баща му на една конференция на НЮМА. Освен това той е приятел на мой братовчед, командир Руди Гън, който също работи в НЮМА.

Пит засия от радост.

— Ами да! Руди и аз работихме заедно по няколко проекта. Сега виждам приликата ви. Само дето Руди носи очила.

— Като деца го наричахме Бобъра — засмя се Денвър.

— Ще му го подметна, като го видя — каза Пит също усмихнат.

— Надявам се... да не сте се обидили... от това, което ви казахме — запелтечи извинително Боланд.

Пит му хвърли възможно най-циничния си поглед и каза само:

— Не.

Хънтър и Синана си размениха погледи, които Пит не се затрудни да изтълкува. Ако се опитваха да не издават притеснението си, че сред тях седи синът на сенатор на Щатите, то те не го правеха сполучливо.

— Е, господин Пит, предполагаме, че сте тук във връзка с тази цилиндрична кутия. Ще ни обясните ли откъде я имате?

— В случая се явявам само като разносвач — отвърна Пит. — Намерих това днес следобед, докато правех слънчеви бани на плажа.

— Виж ти! Поласкан съм — каза Хънтър важно. — Защо избрахте мен?

Пит огледа другите трима мъже и остави на масата цилиндъра, все още увит с плажната бамбукова рогозка.

— Вътре има някакви документи. На последния лист е изписано и име.

В очите на Хънтър проблеснаха искри на любопитство.

— Къде точно го намерихте?

— Близо до най-крайната точка на нос Каена.

Денвър се наведе по-близо до пакета.

— Бил е изхвърлен на брега ли?

Пит поклати глава.

— Не, аз доплувах до него отвъд приборя и го взех.

Денвър изглеждаше озадачен.

— Плували сте отвъд приборя на нос Каена? Не мислех, че е възможно.

Хънтър изгледа проницателно Пит.

— Може ли да видя какво има вътре?

Пит кимна и извади цилиндъра от калъфа, без да се притесни от влажните песъчинки, които се поръсиха върху масата. После му го подаде.

— Жълтият цвят привлече погледа ми.

Хънтър взе цилиндъра и го вдигна, за да го покаже на останалите.

— Разпознахте ли го, господа?

Мъжете кимнаха.

— Явно, че никога не сте служили на подводница, господин Пит. Иначе щяхте да знаете как изглежда една капсула за съобщения. — Хънтър остави цилиндъра на масата. — Когато някоя подводница иска да остане под вода и да поддържа връзка с надводен кораб, който я следва в килватера ѝ, съобщението се поставя в такава алуминиева капсула — докато говореше, той внимателно свали жълтия пластмасов калъф. — След това капсулата, заедно със закрепен към нея маркер с червена боя, се изхвърля през корпуса на подводницата посредством пневматична тръба. Когато капсулата стигне до повърхността, боята бива изпусната от маркера и оцветява няколко хиляди квадратни метра водна площ, за да бъде забелязана от плаващия зад подводницата кораб.

— Фината резба на капачката — вметна бавно Пит — е направена машинно, за да не допусне теч под огромното налягане.

Хънтър изгледа питащо Пит.

— Прочетохте ли съдържанието?

— Да — кимна Пит.

Нито Боланд, нито Синана, нито Денвър доловиха болката и отчаянието, което изпълни очите на Хънтър.

— Ще ни опишете ли какво сте видели? — попита Хънтър, знаейки с ужасяваща сигурност какъв ще бъде отговорът.

Изминаха няколко секунди, в които на Пит мислено му се прииска никога да не беше виждал проклетата капсула. Още едно последно изречение и щеше да се махне от тази потискаща атмосфера. Пое си дълбоко въздух и заговори бавно:

— Вътре ще намерите бележка, адресирана до вас, адмирале, както и двайсет и шест страници, откъснати от корабния дневник на ядрената подводница „Старбък“.

2.

Следващите редове представляват извлечение от бележките на командир Дюпри, придружено с разсъжденията върху тях на адмирал Хънтър:

Няма никакво обяснение за ада през последните пет дни. Единствено аз съм отговорен за промяната на курса, който доведе кораба и екипажа ми до един, както безспорно изглежда, необикновен и безбожен край. Извън това аз мога само да опиша, доколкото съм в състояние, обстоятелствата, причинили бедствието, защото умът ми не функционира както трябва.

Фактът, че Дюпри не е бил в състояние да командва умствените си способности, е удивителна изповед на човек, чиято репутация беше изградена върху ум, наподобяващ изчислителна машина.

На 14 юни в 20:40 часа ние навлязохме в гъст облак мъгла. Малко след това, докато морското дъно се намираше едва на десет фатома^[1] под кила ни, експлозия разкъса носовата ни част и бучащ порой вода нахлу в предния торпеден отсек, заливайки го почти мигновено.

Командирът не разкрива, ако е знаел, дали експлозията е дошла отвътре или отвън корпуса на „Старбък“.

От целия екипаж двайсет и шестима имаха късмета да загинат в порядъка на секунди. Надявахме се, че

тримата, намиращи се на командния мостик: лейтенант Картър, матрос Фарис и Метфорд са успели да скочат преди подводницата да потъне. Трагичните събития доказаха противното.

Ако, както посочва Дюпри, „Старбък“ е плавала на повърхността, изглежда странно, че Картър, Фарис и Метфорд не са могли да скочат от мостика и да се гмурнат надолу за по-малко от трийсет секунди. Немислимо е Дюпри да е затворил люковете и да е оставил хората в ръцете на съдбата. Немислимо е също, че не е имало време да бъдат спасени — едва ли „Старбък“ е потънала като камък.

Междувременно ние затворихме херметически всички люкове и вентилационни отвори. След това аз наредих да се изхвърли всичкия баласт и рязко издигане чрез стабилизаторите. Но беше вече късно — шумът от разкъсващ се метал подсказваше, че подводният съд вече пори водата с носа надолу, към морското дъно.

Естествено е да се допусне, че с изпразнени баластни цистерни и с нос, потопен едва на дълбочина четирийсет и осем метра, кърмовата секция на дългия деветдесет и седем метра корпус е могла все още да издържи над повърхността. Но подобно нещо не се е случило.

Сега ние лежим на дъното. Палубата е наклонена под ъгъл осем градуса надясно и два градуса надолу. Освен предния торпеден отсек всички други отсеци са херметично затворени и не дават признаци да са наводнени. Ние до един вече можем да се считаме за мъртви. Наредих на момчетата да се откажат от играта. Моята глупост уби всички нас.

Това е все още най-фантастичната загадка. Като се има предвид, че височината на корпуса от кила до непотопената му част е осем метра, то разстоянието от задния аварийен люк до повърхността е било само 40 метра; това предоставя спокойно издигане на човек със самостоятелен дихателен апарат — уред, който всяка подводница носи за всеки член на екипажа. По време на Втората световна война осем мъже от потопената подводница „Танг“ преплуваха петдесет и пет метра до повърхността, разчитайки единствено на белите си дробове.

Последните няколко изречения са още по-озадачаващи. Какво е допринесло за внезапната лудост на Дюпри? Дали е бил съкрушен от стреса, породен от създалата се кошмарна ситуация? По-нататък той отстъпва от реалността.

Храна няма, въздух остава за още няколко часа в най-добрия случай. Питейната вода свърши след третия ден.

Невъзможно! С функциониращ ядрен реактор — а няма причина да се смята обратното — екипажът е могъл да оцелее в продължение на месеци. Агрегатите за дестилиране на питейната вода са могли лесно да предоставят повече от необходимото количество вода, а с няколко предохранителни мерки животоподдържащата система, пречистваща въздуха в подводницата и произвеждаща кислород, е могла да поддържа живота на шейсет и тримата мъже нормално, докато самата тя спре да функционира — нещо, което едва ли се е случило. Единствено храната е могла да представлява проблем. И все пак, тъй като „Старбък“ е била предвидена за далечно плаване, хранителните запаси е трябвало да бъдат достатъчни, ако са били разпределяни правилно, за да стигнат за девет дни. Всичко е зависело от реактора — спре ли той, хората загиват.

Пътят ми е чист. Чувствам се необичайно спокоен. Наредих на корабния лекар да бие на момчетата инжекции, за да облекчи мъките им. Аз, разбира се, ще бъда последният.

Боже мой! Възможно ли е наистина Дюпри да е наредил масово убийство на оцелелите от екипажа му?

Ето ги отново. Картър чука по корпуса. Милостива Богородице! Защо призракът му ни измъчва?

Дюпри е прекрачил прага на царството на лудостта. Как е възможно да е стигнал дотам само след пет дни?

Можем да ги отблъскваме още не повече от няколко часа. Те нахлуха през люка в задния авариен отсек. Не е хубаво това, не е хубаво... (не се чете). Те смятат да ни убият, но накрая ние ще ги надвием. Без удовлетворение, без победа. Всички ние ще бъдем мъртви.

Кои, за бога, са въпросните „те“? Възможно ли е друг плавателен съд, вероятно руски разузнавателен кораб, да се е опитал да спаси екипажа?

Сега над повърхността е тъмно и те са спрели да работят. Ще сложа това съобщение и последните страници от корабния дневник в съобщителна капсула и ще я изпратя на повърхността. Добре поне че те няма да я видят през нощта. Нашите координати (първите цифри са зачеркнати) са 32°43'15" север — 161°18'22" запад.

Координатите не съвпадат. Те сочат над петстотин морски мили повече от последното съобщено местоположение на „Старбък“. Не е възможно за краткото време между последната радиовръзка и последното местоположение, предадено от Дюпри, „Старбък“ да измине даденото разстояние, дори при максимална скорост.

Не ни търсете — ще бъде напразно. Те няма да оставят никакви следи. Използват безочлив номер. Ако бях уведомен, може би щяхме да видим отново слънцето. Моля, погрижете се това съобщение да бъде предадено на адмирал Лий Хънтър, в Пърл Харбър.

Последната загадка. Защо е избрал мен? Не помня да съм се запознавал с командир Дюпри. Защо е нарочил мен за получател на последното свидетелство за „Старбък“?

[1] Фатом — мярка за дължина, равна на 182 см. — Б.р. ↑

3.

Пит седеше приведен над плота на бара в стария хавайски хотел „Роял“, загледан разсеяно в питието си, и прехвърляше в ума си събитията на деня. Те се редуваха зад немигащите му очи и се загубваха във вид на мъгла. Една сцена обаче отказваше да изчезне — споменът за преbledнялото лице на адмирал Хънтър, докато четеше съдържанието на капсулата за нелепата трагична съдба, сполетяла „Старбък“, и смущаващите параноични думи на командира й Дюпри.

След като спря да чете, Хънтър бавно вдигна поглед и кимна на Пит. Пит мълчаливо се ръкува с адмирала, каза „довиждане“ на другите офицери и като хипнотизиран напусна кабинета. Не помнеше как е шофирал по натоварената магистрала Нимиц. Не помнеше как е влязъл в хотела си, взел си е душ, преоблякъл се е и е тръгнал да търси някакъв неизвестен предмет. Дори сега, докато бавно въртеше уискито в чашата си, слухът му не долавяше нищо друго, освен бърбрене на разни езици около него в дневния бар.

Имаше нещо много странно в откриването на последното съобщение от „Старбък“, разсъждаваше той наум. Имаше една натрапчива мисъл, която упорито отказваше да изплува на повърхността от най-отдалеченото кътче на съзнанието му. Нещо повече — тя дори избледня и се върна обратно в празнотата, откъдето беше изникнала.

С крайчеца на окото си Пит мерна един мъж в другия край на плота, който беше вдигнал чашата си и му правеше знак, че иска да го почерпи. Това беше капитан Орл Синана. И той като Пит беше облечен спортно — с памучни панталони и риза на цветя. Синана се приближи и се облегна на плота до него. Пак се потеше изобилно и почти непрекъснато попиваше потта си от челото и дланите си с носна кърпа.

— Ще ми направите ли това удоволствие? — попита Синана с лицемерна усмивка.

Пит вдигна пълната си чаша.

— Благодаря, но аз още не съм отпил от своето питие.

Пит не бе обърнал особено голямо внимание на Синана по-рано в Пърл Харбър, но сега с лека изненада забеляза нещо, което бе пропуснал. Като се изключеше, че Синана беше шкембелия и тежеше поне със седем килограма повече от Пит, те двамата спокойно можеха да минат за братовчеди.

Синана нервно въртеше леда в рома „Колинс“ и избягваше безизразния поглед на Пит.

— Още веднъж искам да ви се извиня за малкото недоразумение днес следобед.

— Няма нищо, капитане. Аз също не бях пример за любезност.

— Ужасна е тази работа с изчезването на „Старбък“. — Синана отпи глътка от питието си.

— Повечето загадки се разгадават в крайна сметка. Вземете „Трешър“, „Блуфин“, „Скорпион“ — военноморските сили не се отказаха да ги търсят, докато не откриха и последния човек в тях.

— Този път няма да повторим това — каза мрачно Синана. — Тази подводница никога няма да я открием.

— Не се заричайте.

— Трите трагедии, за които споменахте, майоре, се случиха в Атлантическия океан. „Старбък“ имаше фаталното нещастие да изчезне в Тихи океан. — Той млькна, за да избърше потта от врата си. — Ние от военноморския флот си имаме често цитирано мнение за изчезналите там кораби и то е:

За онези, които лежат дълбоко в Атлантическия океан,

напомнят олтари, венци и лирични слова,

а онези, които лежат в Тихи океан,

лежат забравени за вечни времена.

— Но вие разполагате с координатите, дадени в съобщението от Дюпри — възрази Пит. — С малко късмет вашият хидролокатор ще може да открие подводницата в рамките на едноседмично претърсване на района.

— Морето не разкрива лесно тайните си, майоре. — Синана остави празната си чаша върху плота. — Е, трябва да вървя. Имах

среща с една жена, но тя явно ме е зарязала.

Докато поемаше протегнатата ръка на Синана, Пит рече усмихнат:

— Познато ми е това чувство.

— Довиждане и успех!

— И на вас, капитане.

Синана се обърна и през претъпкания бар на хотелското фоайе излезе навън, където се смеси с разминаващите се по тротоара хора.

Пит все още не бе докоснал питието си. След като Синана си тръгна, той се почувства влудяващо самотен въпреки заобикалящата го глъч, изпълваща помещението. Изведнъж му се прииска да се напие, за да забрави името „Старбък“ и да съсредоточи мислите си върху по-важни въпроси — като например да свали някоя летуваща секретарка, която е оставила сексуалните си задръжки в Омаха, Небраска. Той изпи питието си на един дъх и си поръча второ.

Тъкмо се намери да изпробва сладкодумната си вежливост, когато почувства две меки женски гърди да се притискат в гърба му и две тънки ръце да обгръщат кръста му. Той бавно се обърна и видя насреща си дяволитото лице на Ейдриън Хънтър.

— Здравей, Дърк — измърмори тя с дрезгав глас. — Имаш ли нужда от компания?

— Може би. Какъв ще е моят дял?

Тя стегна ръцете си около кръста му.

— Защо да не идем у дома, да гледаме най-късния филм и да си вземем някои бележки?

— Не мога. Мама ми заръча да се прибера рано.

— О, я стига, любими, не е честно да откажеш покана от твоя стара приятелка за една вечер със скандално поведение, нали?

— За това ли са старите приятелки? — попита той саркастично; ръцете ѝ тръгнаха надолу и той ги отдели от себе си. — Ще трябва да си намериш ново хоби. Със скоростта, с която даваш воля на фантазията си, съм изненадан, че още не са те бракували.

Тя изпъчи гърди и престорено нацупи устни.

— Значи е истина, че си способен, както чух, единствено да обиждаш хората, които обичаш.

Като се имаше предвид изтощителното темпо на нощния ѝ живот, Пит забеляза, че тя е все още много хубава. Спомни си нежната

кожа на тялото ѝ, когато двамата се любиха последния път. Спомни си също, че колкото и да не ѝ даваше да си поеме дъх, колкото и опитен да беше в техниките си, пак не успяваше да я задоволи.

— Не че държа да сменим темата на нашия разговор — рече той, — но искам да ти кажа, че днес се запознах с баща ти.

Пит изчака да види поне малък признак на изненада по лицето ѝ, но такъв не се появи. Тя изглеждаше напълно безразлична.

— Наистина ли? И какво ти каза старият „лорд Нелсън“?

— Първо, не му направи впечатление как бях облечен.

— Не се притеснявай, той се прави, че не забелязва и моя начин на обличане.

Пит отпи глътка уиски и я загледа над ръба на чашата си.

— По отношение на теб не го обвинявам. Никой баща не обича да вижда дъщеря си облечена като долнопробна проститутка.

Ейдриън подмина последната му забележка; това, че баща ѝ се бе срещал с един от многобройните ѝ любовници, никак не я интересуваше. Тя се настани на съседния висок стол и го загледа с прелъстителен поглед. На слабото осветление кожата ѝ блестеше като лъснат бронз.

Тя му прошепна:

— Ще ми поръчаш ли от ей онова питие?

Пит направи знак на бармана.

— Едно бренди „Алегзандър“ за... ъ-ъ... дамата.

Тя сбърчи чело, после се усмихна.

— Не знаеш ли, че вече е старомодно да наричаш жените „дами“?

— Всеки мъж иска момиче като момичето, което се е омъжило за добрия стар татко.

— Майка ми е била сред най-канените на забави момичета — подметна тя с изработен нехаен тон.

— А баща ти?

— Баща ми е бил неуловим човек. И до днес си е такъв — рядко си е вкъщи, непрекъснато търси да открие някой смрадлив, стар потънал шлеп или отдавна забравен на дъното кораб. Той обича океана повече от семейството си. В нощта, когато съм се родила, той спасявал екипажа на потъващ наред Тихи океан петролоносач. Когато завърших гимназия, той пак беше в открито море, за да търси

останките на катастрофирал самолет. А когато майка ми умря, нашият скъп адмирал съставял карти на айсбергите край Гренландия, заедно с някакви дългокоси чудаци от Итънския океанографски институт. — Очите ѝ се отместиха колкото да се увери дали Пит изразява съчувствие към болката ѝ. — Така че, не си прави труда да проливаш сълзи за отношенията между баща и дъщеря. Адмиралът и аз се толерираме взаимно просто заради хората.

Пит я погледна в очите.

— Вече си голяма, защо не напуснеш дома си?

Барманът поднесе питието ѝ и тя отпи глътка.

— Какво по-добро разрешение може да намери една млада жена като мен? Аз съм непрекъснато заобиколена от красиви мъже в униформи. Помисли си само за предимството — хиляди мъже и нито една съперница. Защо да напускам домашното си огнище и да обирам остатъците от храна? Не, адмиралът има нужда от образа на семеен мъж, а на мен пък старецът ми е нужен за допълнителни облаги, които ми носи фактът, че съм щерка на адмирал. — Тя погледна Пит с престорена срамежливост и плахост. — Е, отиваме ли у дома?

— Ще трябва да го отложите за друг път, госпожице Хънтър — намеси се нежен глас. — Капитанът има среща с мен.

Ейдриън и Пит обърнаха едновременно глави. Зад тях стоеше най-екзотичната на външен вид жена, която Пит бе виждал. Тя имаше необикновено сиви очи, а косата ѝ се спускаше по раменете като огненочервен водопад и контрастираше на яркозелената ѝ права рокля в ориенталски стил, която прилепваше по извивките на тялото.

Пит бързо прехвърли в ума спомените си, но без успех. Увери се, че никога не бе срещал тази красавица. Когато стана от високия си стол, той бе приятно изненадан да усети, че сърцето му бие ускорено. За първи път жена разбъркваше чувствата му при първа среща, като се изключеше русокосата му съученичка в пети клас, която го ухапа по ръката в едно междучасие.

Първа наруши мълчанието Ейдриън.

— Извинявай, миличка, но, както казват в стария семеен минен участък, навлизаш в чужда територия.

Ейдриън като че ли се забавляваше от ситуацията. За нея натрапницата беше просто досадна лепка и нищо повече. Тя се обърна с гръб към жената и отпи отново от чашата си.

Сивите очи нито за миг не се отделиха от Ейдриън.

— Вашата грубост, госпожице Хънтър, е надмината единствено от репутацията ви на уличница.

Ейдриън беше прекалено дебелоока, за да се засегне. Тя стоеше неподвижно и гледаше право напред в отражението на жената в огледалото зад барплота.

— Петдесет долара? — изрече тя високо, за да я чуе всеки в радиус от десет метра. — Като имам предвид аматьорското ти държане и посредствените ти таланти, прекалено си надула цената си.

Неколцина от клиентите, седящи в непосредствена близост до барплота, се заслушаха с внимание в размяната на думи. Жените свъсиха вежди, докато мъжете, леко усмихнати, тайно завидяха на безмълвния мъж, заловен в женската територия на сексуалната битка. Пит също стоеше като онемял. За него беше непознато преживяване две красиви жени да си разменят хапливи забележки за това коя да го притежава. Егото му се наслаждаваше на този неповторим момент.

— Може ли да поговоря с вас насаме, госпожице Хънтър? — попита загадъчната млада жена със зелената рокля.

Ейдриън кимна.

— Защо не? — Тя се обърна, смъкна се бавно от високия стол и тръгна след непознатата към отворените врати, които водеха към частния хотелски плаж.

Пит изгледа като омаян двата заоблени задника, които оприличи, поне във въображението си, на два плажни балона, заловени в един и същ водовъртеж.

Пит въздъхна и се облегна на плота, чувствайки се като паяк, който наблюдава две мухи, летящи около мрежата му, но му се иска те да се хванат в нечия друга паяжина. После осъзна, че всички присъстващи го наблюдават открито и се усмихна, поклони им се за оказаното им внимание и им обърна отново гръб.

Имах достатъчно изненади за един ден, помисли си той с печал. Как ли ще свърши всичко? Вслушвайки се в повика на сърцето си за повече смелост, той направи знак на бармана и му поръча ново уиски „Къти“ с лед — този път двойно.

Петнайсет минути по-късно „сивите очи“ се върнаха и застанаха безмълвно зад него. Пит бе потънал дълбоко в мисли и минаха няколко

секунди, преди да почувства присъствието на жената и да види отражението ѝ в огледалото.

Устните ѝ се размърдаха в нещо като наченки на усмивка.

— Нали победителката получава трофеите? — въпросът беше зададен колебливо.

Подутината под дясното ѝ око беше започнала да добива моравочервен цвят, от леко разцепената ѝ долна устна се стичаше тънка струя кръв по брадичката ѝ и капеше с абсолютна точност в цепката между гърдите ѝ. Пит все още си мислеше, че по-привлекателна жена от нея не бе виждал.

— А губещата? — попита той.

— Тя ще има нужда от доста силен грим поне няколко дни, но мисля, че още утре ще е способна пак да се бие.

Той извади носната си кърпа, уви с нея кубче лед, което извади от чашата си и го притисна леко до устната ѝ.

— Ето, подръжете го така, ще спре подуването.

Тя се насили да се усмихне и кимна в знак на благодарност.

Любопитните погледи отново се впериха в двамата, този път изпълнени с похот, която граничеше с вулгарност. Пит побърза да плати, после хвана жената за ръка и я повлече навън на плажа. Той огледа плажната ивица, но не видя и следа от Ейдриън.

— Ще ми кажете ли какво стана?

Тя трябваше да свали ръката с леда от устата си, за да говори.

— Не е ли очевидно? Госпожица Хънтър не пожела да се вразуми.

Пит я загледа отчасти колебливо, отчасти замислено. Защо избрахте мен, запита се той наум. Защо се бихте за мъж, когото изобщо не познавате? И главният въпрос: каква игра играете? Пит не се заблуждаваше — никое филмово студио не би му възложило ролята на Дон Жуан. Той взимаше своя дял от взаимоотношенията си с жените, но никога преди да използва обичайните предисловия, дребните артистични лъжи и хитрите ходове стъпка по стъпка. Реши да не задълбава с въпроси за причините за поведението ѝ, а да остави загадката да подсили интригата.

— Искате ли да се поразходим по плажа? — попита я Пит.

— Надявах се да го предложите. — Тя се усмихна и мигом го плени. И беше сигурна в това. Забеляза, че погледът му пробяга по

гърдите ѝ, после се спусна надолу по тялото и краката ѝ.

Гърдите ѝ бяха изненадващо малки и стегнати за подчертаните извивки на останалите части на тялото ѝ. На лунната светлина и отблясъците от факлите покрай хотелската тераса той виждаше къде силно почернялата ѝ кожа, изцапана с кръв, потъваше подканващо под роклята ѝ. Талията ѝ леко преливаше в твърд плосък корем, под който пък две заоблени бедра като че ли напиреха да избягат от прилепналия по тях зелен затвор. Тя приличаше на индианка, но огненочервената ѝ, дълга до кръста коса го опровергаваше.

— Ако продължавате да ме наблюдавате така, ще бъда принудена да ви взема такса.

Пит се опита да изглежда леко смутен, но не му се удаде.

— Мислех, че художествените галерии са безплатни.

Тя стисна ръката му.

— Не и ако искате да купите нещо.

— Искам само да разглеждам. Рядко купувам.

— Значи сте човек с принципи.

— Спазвам няколко, но те не се прилагат към жени. — Той усети парфюма ѝ, който му се стори познат.

Жената се спря и се облегна на него за опора, за да свали обувките си, после зарови пръсти в хладния пясък на плажа Уайкики. Дватаматя закрачиха отново, без да разговарят. След малко жената каза тихо:

— Името ми е Самър. — Очите ѝ блестяха на слабата светлина.

Пит само я притегли в прегръдките си и я целуна леко по подутите ѝ устни. И изведнъж предупредителни звънци проехтяха в съзнанието му, но за съжаление твърде късно — болката вече го беше пронизала. Челюстта му увисна и от гърлото му излезе стон, когато Самър заби коляно в слабините му.

Той никога не разбра какво накара клетките на мозъка му да наредят такава мълниеносна реакция — през мъглата на шока едва успя да види как юмрукът му се стрелна напред и се заби отдясно в челюстта на жената. Тя се олюля за миг, после се свлече безмълвно на пясъка.

Скритите неподозирани източници, готови да се събудят в момент на отчаяние, не позволиха на Пит да изпадне в бездната на безсъзнанието. Агонията в долната половина на тялото му го

принуждаваше да си поема дъх на дълбоки хрипкави глътки. Той бавно падна на колене до неподвижното тяло на жената, притискайки ръце в слабините си.

Пит силно стисна зъби и се заклати напред-назад, за да пропъди всеки нов взрив на болка. Зарови колене в мекия пясък и се заклати напред-назад. Ако някой го видеше как стои наведен над изпаднала в безсъзнание млада жена, с ръце между краката си, това щеше да породи много неудобни въпроси. За щастие, освен група местни момчета и неколцина гости на хотела, насядали край малък огън на шейсетина метра от него, плажът беше безлюден.

Четири минути изминаха, четири минути, през които мъчителното му страдание стихна до тъпа, тупкаща болка. Точно тогава забеляза нещо да проблясва в ръката на Самър, нещо като стъкло, отразяващо трепкащите пламъци на факлите. Наведе се над застиналото ѝ тяло и внимателно издърпа подкожна спринцовка от свитите пръсти на ръката ѝ.

Пит се слича. На мъждукащата светлина Самър изглеждаше на не повече от двайсет и пет години и толкова нежна и миловидна. Оглеждайки спринцовката, той се запита какво ли съдържа, после пусна пълната стъклена тръбичка във външния джоб на ризата си.

Той вдигна непохватно младата жена, метна я на рамото си и се изправи с треперещи крака. Изведнъж му мина през ума мисълта, че тя може би има приятели, които сега се спотайват някъде в мрака; нямаше намерение да чака полицейска хайка да блокира пътя. Хотелът се намираще само на три пресечки отгук, така че той балансира товара си, стегна тялото си и закуцука сковано по пясъка.

Единственият начин да избегне разхождащите се по тротоарите тълпи от туристи, беше да се промъкне през гъстите храсти на градините. Той, естествено, не искаше да се натъкне и на патрулиращ полицаи или на някой наивен летуващ филантроп, който би влязъл в ролята на рицар.

Ако вървеше със спокоен ход по тротоарите, Пит щеше да стигне до хотела за не повече от пет минути, но тъй като трябваше да заобикаля през храсталаците, той взе това разстояние за двайсет минути. От време на време се спираше в тъмнината, за да си поеме дъх, а веднъж се наложи да изчака една подпийнала компания да се загуби от погледа му. Усещаше нежния парфюм, който се излъчваше от

тялото на Самър. Сега вече разпозна аромата на плумерията — рядко срещана миризма на Хавайските острови и това беше първият път, когато Пит я долавяше от тялото на жена.

Хотелът му беше вече на отсрещната страна на улицата и светлините зад входа за фойето му го приканваха със сигурността на убежище. След като изчака първото затишие на автомобилното движение, Пит прекоси пътното платно подтичвайки, с изпънато от болката в слабините лице и задъхвайки се от инертната тежест, която бе носил на рамо по четиристотинте метра път с препятствия в тъмнината. Той мина между паркираните до тротоара коли, застана отстрани на входа на хотела и предпазливо надникна във фойето.

Късметът мигом му изневери. Една жена чистеше с прахосмукачка килима пред асансьорите — беше огромна тъмнокожа хавайка, чийто вид недвусмислено говореше: „Махай се, или ще извикам полиция“. Той се отдръпна, зави зад ъгъла на сградата и тръгна надолу по рампата, водеща към подземния паркинг. Освен няколко паркирани коли, мрачната бетонна вътрешност беше празна. Той мерна отворен асансьор, влезе в него и натисна бутон, после се облегна на масивното тиково перило, което обточваше стените на тясната кабина.

От Пит вече се лееше обилно пот; напрежението и влагата на нощта го бяха докарали до пълно изтощение. Както стоеше там, прегърбен от тежестта на Самър, той успя да успокои дишането си. Асансьорът жужеше монотонно и му съдействаше, като не отвори вратите си на нито един етаж преди избора от Пит.

Светлинният бутон с цифрата 10 светна и късметът на Пит отново му се усмихна — коридорът беше празен в двете посоки. Бъркайки несръчно в джоба на панталона си, той най-накрая извади ключа си и го пхна в ключалката на резбованата палисандрова врата с номер 1010.

Еlegantно обзаведеният апартамент беше лукс, който Пит трудно можеше да си позволи със заплатата си, но в случая извинението му беше, че това е първата му ваканция от три години насам.

Той влезе в спалнята и без много да се церемони, тръшна Самър върху леглото. При други обстоятелства присъствието на толкова нежна и привлекателна жена би породило желания у него. Но не и тази вечер. Прекомерно се беше изтощил и умствено, и емоционално, и

физически. Денят му беше започнал и свършил като на бегач на дълги разстояния. Пит остави изпадналата в блажен несвяст Самър и влезе в банята, съблече се и пусна душа.

Всичко му се струваше много странно. Защо една напълно непозната ще иска да го убие? Но пък, усмихна се той вътрешно, какво доказателство имаше той, че подкожната спринцовка наистина съдържа отрова?

Ами ако е наркотик? Това също беше вероятност. Но отново — защо? Той не знаеше никакви военни кодове, никакви поверителни сведения за атомни бомби, никакви тайни разположения на ракети, нито строго секретни планове за унищожение на света. Мислите му се върнаха отново към невероятната красота на Самър. Накрая насили съзнанието си да се съсредоточи върху настоящия момент. Затвори крановете за водата и излезе изпод душа. Нахлузи халата си върху широките си рамене и след като намокри една хавлиена кърпа, се върна в спалнята, за да я сложи върху челото на жената. Потръпна от садистично удоволствие при мисълта, че на сутринта по челюстта ѝ ще има ярко изразено синьо петно.

Той хвана Самър за раменете и силно я разтърси. Бавно, явно отказвайки да излезе от приятното състояние на припадъка, тя замърмори несвързано с тих глас и отвори големите си сиви очи. Повечето жени биха се стреснали, като видят, че се събуждат на чуждо място. Но не и Самър. Тя явно беше много хладнокръвна. Пит дори си представи как клетките на мозъка ѝ мигом влизат в действие. Погледът ѝ пробяга из стаята — от Пит отскочи към вратата, оттам към балкона и пак се върна върху Пит. Гледаше го спокойно, но прекалено спокойно, за да е искрено. После вдигна ръка и нежно го докосна по брадичката, примижавайки от допира.

— Ти ме удари? — Беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

— Да — усмихна ѝ се той. — А сега, след като си на моя територия, мисля да те изнася.

Тогава тя отвори широко очи.

— Не вярвам да посмееш.

— Откъде знаеш, че вече не съм го направил?

Тя като че ли потръпна от желание и започна да движи ръката си от корема му надолу, но внезапно спря.

— Не си чак толкова перверзен.

— А кой е казал, че изобщо съм?

Тя го погледна по особен начин.

— Ами така чух... — Тя млъкна и отмести поглед от лицето му.

— Трябва да си по-внимателна — укори я Пит. — Ако вярваш на противни стари слухове и се разхождаш нагоре-надолу по плажа, забивайки инжекции в беззащитни мъже, можеш да си навлечеш куп неприятности.

Тя задържа погледа си върху него и размърда устни, сякаш се готвеше да отговори, но във фантастичните ѝ сиви очи се появи израз на колебание.

— Не разбирам накъде биеш.

— Няма значение. — Пит се обърна с гръб към нея и се пресегна към телефона. — Ще оставя на полицията да разкрие играта ти. Нали затова им плащат честните като мен граждани.

— Ще бъде грешка. — Гласът ѝ изведнъж стана твърд и студен. — Ще кажа, че си ме изнасилил и като видят тия белези по лицето ми, на кого мислиш, че ще повярват — на теб или на мен?

Пит вдигна слушалката и натисна няколко номерирани бутони.

— Не се и съмнявам, че ще повярват на теб, поне докато Ейдриън Хънтър не свидетелства в моя защита. Вероятно и тя ще има няколко синини. — Пит отново се обърна към телефона. Гласът от другата страна на линията се чу след петото „Ало?“ и затвори. Пит заговори на свободния сигнал: — Искам да съобщя за убийство...

Но само толкова успя да изрече. Самър скочи от леглото и издърпа слушалката от ръцете му.

— Моля те, ти не разбираш. — Гласът ѝ беше нисък и отчаян.

— Това вече е върхът! — избухна Пит, хвана я за раменете и я стисна силно, гледайки я в зениците на широко отворените ѝ очи, без да мига. — Сритваш мъж в топките, забиваш му игла в гърба, а после — ни лук яла, ни лук мирисала. Каква игра играеш, да те вземат дяволите?

Тя понечи да се отскубне, но почти веднага се отпусна.

— Гангстер такъв! — изсъска тя злобно.

Старомодният израз изненада Пит. Той бавно отпусна хватката си и отстъпи назад.

— Да, аз съм един от наемните убийци на големия Ал Капоне, току-що слязъл от кораба от Чикаго.

— Де да можех... — Тя млъкна, кръстоса ръце пред гърдите си и започна да разтрива натъртените си рамене. — Ти си злодей.

Пит не изпита омраза, само известно угризение, като видя червените следи от пръстите си върху плътта ѝ.

След известно мълчание тя заговори отново:

— Ще ти кажа това, което искаш да знаеш. — Независимо от едва доловимата промяна в тона на гласа ѝ, очите ѝ останаха студени. — Но преди това, би ли ме завел до банята... Струва ми се, че... че ще повърна.

Пит я хвана през кръста и усети как мускулите на тялото ѝ се стягат. Изведнъж тя опря единия си крак в таблата на леглото и с цялата сила на нежното си тяло заби рамо в корема на Пит. Той загуби равновесие, спъна се заднешком в стола и падна на пода, повличайки със себе си нощната лампа до леглото. В същия миг Самър скочи, отвори плъзгащата се врата на балкона и изчезна от поглед.

Пит не направи усилие да стане — напротив, отпусна се назад и се настани удобно на пода. Минаха десет секунди. Вече не можеше да се сдържа и избухна в силен смях.

— Следващия път, когато искаш да избягаш от апартамент на мъж, намиращ се на десетия етаж, си носи парашут.

Тя бавно влезе обратно в стаята, хубавото ѝ лице бе почервеняло от ярост.

— Има една много зловна дума за такъв като тебе.

— О, аз поне знам повече от десет — усмихна ѝ се той мило.

Тя тръгна към най-отдалечения край на стаята, увеличавайки разстоянието между тях, отпусна се на един стол и се вторачи в Пит.

— Какво ще последва, ако отговоря на въпросите ти?

— Нищо. Когато ми разкажеш история, от която няма да ми се повдигне, ще бъдеш свободна да си вървиш.

— Не ти вярвам.

— Мила моя, аз не съм бостънският удушвач или Джак изнасилвача и те уверявам, че нямам навика да похищавам невинни девойки на плажа Уайкики.

— Моля те, повярвай ми, нямах намерение да ти сторя зло. Аз работя за моето правителство така, както ти — за твоето. Наредиха ми

да получи информация от теб. Съдържанието на спринцовката е най-обикновен разтвор от скополамин.

— Скополамин?

— Да. Твоята репутация по отношение на жените те направи основният заподозрян.

— Не те разбирам.

— Военноморските сили на САЩ, или поне разузнавателната им секция, имат причина да вярват, че един от любовниците на госпожица Хънтър се е опитвал да се сдобие с поверителна информация, свързана с дейността на спасителните кораби на баща ѝ. На мен ми бе наредено да проуча доколко си обвързан с дъщеря му. Това е всичко.

Не, не беше. Пит изобщо не се съмняваше, че тя лъже. Знаеше също и че се опитва да печели време. Единствената поверителна информация, с която разполагаше Ейдриън Хънтър, беше как издигащите се до бъдещи адмирали мъже щяха да се вместят в личната ѝ любовна схема.

Когато Пит стана от пода и се приближи до нея, тя видя животинския блясък в очите му и видимо се напрегна. Объркан и гневен, Пит се улови, че изпитва до голяма степен съжаление към младата жена. Той огледа червения кичур коса, паднал над едното ѝ око, и дългите, тънки ръце, отпуснати в скута ѝ.

— Съжалявам, че стана така — рече той. — Много съжалявам. — Чувстваше се донякъде глупаво. — Жалко, че развали едно хубаво нещо. Ти не работиш за военноморското разузнаване, мила моя. Ти дори не си истинска американка. В тази страна никой не използва думата „гангстер“ от трийсетте години насам. Ти също така се провали и на теста си за таен агент. Никой професионалист не би повярвал на фалшивия телефонен разговор с полицията, докато ти точно това направи. Във всеки случай военноморският флот няма навика да позволява на служителите си от женски пол да се шляят сред злодеи без въоръжен до зъби екип да пази гърба им на разстояние един писък. Ти не носиш чанта, роклята ти е прекалено тясна, за да скриеш под нея предавател, чрез който да предупредиш охранителите ти, когато стане напечено. — Думите му произведоха огромен ефект. Цветът на лицето ѝ се бе отдръпнал и тя наистина изглеждаше зле.

Пит продължи:

— И ако ме мислиш за чист и непорочен като теб, много грешиш. Аз те проверих от главата до лакираните нокти на краката ти, докато те носех на рамо от плажа дотук. Единственото нещо, което носиш под роклята, е мъничко калъфче за спринцовка, залепено за лявото ти бедро.

Очите на Самър бяха изпълнени с отвращение. Пит не помнеше друга жена да го е гледала по този начин досега. Тя се обърна към банята и загледа така, сякаш се чудеше дали да се хвърли в мивката, или върху протрития килим. Спечели мивката. Самър се изправи несигурно на крака и олюлявайки се, тръгна към банята, влезе и затръшна вратата след себе си.

След малко Пит чу шум на пусната от тоалетното казанче вода, после — от чешмата на мивката. Той се приближи до балкона и се загледа в трепкащите в далечината светлини на Хонолулу, а долу океанските вълни се разбиваха с грохот в брега. Забави се до балкона може би малко повече.

Шумът от течаща вода го върна в действителността; водата течеше доста по-непрекъснато и по-дълго за обикновено миене. Стигна с три крачки до вратата и натисна бравата — беше заключена отвътре. Нямаше време за въпроси от рода „Вътре ли си?“. Вдигна крак и я ритна силно в ключалката, за да установи, че банята е празна.

Самър беше изчезнала. Единствената следа от нея беше импровизирано въже от навързани една за друга хавлиени кърпи, усукано и стегнато около корниза за завесата на душа и повесено над парапета на прозореца. Той погледна надолу и видя, че последната кърпа на импровизираното въже се полюшва само на метър и двайсет над шезлонга на балкона под неговия. Там не се виждаше светлина, нито се чуваха писъци на уплашени хора. Самър беше избягала благополучно. Той изпита облекчение от това.

Пит остана на място, възстановявайки в паметта си лицето ѝ — лице, което вероятно беше състрадателно, нежно и весело.

После се наруга, задето я беше изпуснал.

4.

Беше ранно утро. След падналия през нощта лек дъжд от земята се издигаха тънки прозрачни струйки пара. Денят щеше да е задушен, ако не беше пасатът, който прочистваше влагата от въздуха и я разпръсваше над синия океан отвъд стръмните скали. Пясъчната плажна ивица, криволичеца от нос Дайъмънд до хотел „Рийф“, беше пуста, но туристите вече се събираха пред хотелите от стъкло и бетон, за да започнат деня с разглеждане на забележителностите и покупки на сувенири. Легнал напреки върху влажните от пот чаршафи на леглото си, голият Пит зяпаше през отворения прозорец два скореца, които се боричкаха за една незаинтересована женска, кацнала на близкото палмово дърво. От съперниците излитаха облаци черна перушина, а пронизителните им писъци нарушаваха спокойствието чак до съседната улица. После, тъкмо когато миниатюрната кавга беше стигнала до последния рунд, звънецът на входната врата на Пит иззвъня. Той с неохота навлече халата си и прозявайки се, отиде да отвори.

— Добро утро, Дърк — поздрави го от коридора нисък червенокос мъж с изсечени черти на лицето. — Дано не прекъсвам някоя романтична интерлюдия.

Пит се протегна.

— Не, сам съм. Влизайте.

Мъжът го последва в стаята и продължи направо към балкона, за да погълне с поглед великолепната гледка. Беше облечен спретнато с лек жълто-кафяв костюм, допълнен с жилетка и джобен часовник. По мургавата кожа над грижливо поддържаната му рижа брадичка бяха избили капчици пот или от влагата, или от изкачването на стълбите, или от двете. Докато повечето мъже изживяваха живота си по най-малкото съпротивление, адмирал Джеймс Сандекър, главният директор на Националната агенция за морски и подводни изследвания, преодоляваше всяка бариера, всяко препятствие, за да измине по най-краткия път разстоянието от точка А до точка Б.

Сандекър обърна глава и кимна през рамо.

— Как спиш от тия проклети гарги, които ти гречат направо в ушите?

— За щастие те си кротуват до изгрев-слънце. — Пит посочи с ръка дивана. — Настанете се удобно, адмирале, а аз ще направя кафе.

— Остави кафето. Преди девет часа бях във Вашингтон. Дългото пътуване със самолет напълно обърка химията в тялото ми. Предпочитам нещо по-силно.

Пит извади от шкафчето бутилка шотландско уиски и отля в една чаша. После вдигна глава и срещна блещукащите сини очи на Сандекър. Какво ли е станало? Шефът на една от най-престижните правителствени агенции в страната не би прелетял десет хиляди километра само за да си побъбри за птици с ръководителя на специални проекти. Той му подаде чашата и попита:

— Какво ви води насам? Мислех, че сте зарит от планове за новата експедиция за изследване на дълбоководните течения.

— Нима не знаеш защо съм тук? — Адмиралът използва циничен тон, който накара Пит неволно да изтръпне от лошо предчувствие. — Заради твоето забъркване в неща, които не са твоя работа, трябваше да пропътувам цялото това разстояние, за да те измъкна от една каша и да те хвърля в друга.

— Не ви разбирам.

— Много добре ми е познат този твой талант. — По лицето му трепна подигравателна усмивка. — Изглежда, че си разбъркал гнездо на оси, когато си се появил с капсулата за съобщения от „Старбък“. Без да подозираш, си предизвикал земетресение в Пентагона, регистрирано от един сеизмограф в Калифорния. В същото време обаче те издигна в очите на военноморския флот. Но тъй като за момчетата там аз съм само един пенсиониран аутсайдер, не ми бе разрешено да надникна зад завесата. От комитета на началник-щабовите просто ме помолиха — и то най-любезно, трябва да подчертая — да замина час по-скоро за Хаваите, за да ти обясня в какво ще се състои новата ти задача и да уредя временното ти назначение във военноморския флот.

Пит присви очи.

— Кой стои зад всичко това?

— Адмирал Лий Хънтър от Сто и първи аварийно-спасителен отряд.

— Не говорите сериозно, напи?

— Лично той те изиска.

Пит тръсна гневно глава.

— Това е тъпо! Какво може да ми попречи да откажа?

— Принуждаваш ме да ти напомня — отвърна спокойно Сандекър, — че независимо от статута ти в НЮМА, ти все още се водиш на действителна военна служба във военноморските сили. А както много добре знаеш, началниците на щабовете се мръщят при проява на неподчинение.

Пит гледаше Сандекър с негодувание в погледа.

— Няма да стане!

— Напротив, ще стане. Ти си адски добър морски инженер, най-добрият, когото имам. Вече се срещнах с Хънтър и му го казах направо.

— Има други усложнения — каза Пит с увереност в гласа, — които не сте взели предвид.

— Намекваш за факта, че си спал с дъщерята на Хънтър ли?

Пит се наежи.

— Не, адмирале, имам предвид дали съзнавате какво име може да ви излезе от това?

— На хитър, стар кучи син ли? — попита Сандекър. — Всъщност в тази работа има нещо много повече, отколкото си си направил труда да забележиш.

— Звучите доста заплашително — отбеляза Пит с безразличие.

— Това ми е целта — подчерта със сериозно лице Сандекър. — Ти не отиваш във военноморските сили, за да научиш нов занаят, а да играеш ролята на връзка между Хънтър и мен. Преди всичко да приключи, НЮМА ще затъне в тази работа до уши. На НЮМА ѝ бе наредено да съдейства на военноморския флот с всички океанографски данни, които ѝ бъдат поискани.

— А съоръжения?

— Стига да поискат и тях.

— Да се открие подводница, изчезнала преди шест месеца, не е като да се иде на излет.

— „Старбък“ е само половината от работата — каза Сандекър. — През последните трийсет години Министерството на военноморските сили е събрало факти за трийсет и осем документирани случая с кораби, навлезли в кръгова площ на север от Хаваи и изчезнали. Те искат да разберат причината!

— Кораби изчезват и в Атлантическия, и в Индийския океан. Това не е необичайно явление.

— Така е, но при нормални обстоятелства морските катастрофи оставят следи — плавеи, разливи на гориво, дори трупове. Да не говорим, че и останки от корабокруширал плавателен съд може да бъдат изхвърлени на брега и да предоставят следа за съдбата му. Но останки от кораби, изчезнали в Тихоокеанския водовъртеж, не са намерени никъде.

— Тихоокеански водовъртеж ли?

— Така моряците наричат това място.

— Трийсет и осем кораба... — повтори бавно Пит. — Не е ли имало радиовръзка? Един кораб трябва да потъне за секунди, за да не успее да предаде сигнал за бедствие.

— Такива сигнали изобщо не са се получавали.

Пит не каза нищо. Сандекър също само отпи от питието си, без да продума. Като по даден знак двете птици възобновиха шумната си битка, нарушавайки настъпилата тишина. Пит ги пропъди от съзнанието си и закова поглед в пода; в главата му се въртяха хиляди въпроси, но за него този час беше прекалено ранен, за да е способен да оформя някакви теории за загадъчно изчезналите кораби.

След като според Пит мълчанието продължи прекалено дълго, той заговори:

— Добре, трийсет и седем морски съда никога вече няма да влязат в пристанище. Остава трийсет и осмият — „Старбък“. Военноморските сили знаят точното му местоположение от съобщението в капсулата. Какво още чакат? Ако намерят къде лежат останките на подводницата, няма да се налага аварийно-спасителните им кораби да чакат божията намеса, за да ги извадят от дълбочина десет фатома.

— Не е чак толкова просто.

— Защо? Нали извадиха подводницата F-4 от шейсет фатома точно тук, край Оаху, входа на Пърл Харбър.

— Кабинетните адмирали, които днес мислят чрез компютрите, не са убедени, че съобщението, което си намерил, е истинско. Поне докато не анализират почерка.

Пит въздъхна.

— Значи подозират, че някой тъпанар е хвърлил капсулата ей тъй, на шега?

— Нещо такова.

Пит потисна смеха си.

— Е, това поне обяснява прехвърлянето ми. Хънтър иска да ме държи под око.

— Направил си грешката да прочетеш съобщението. Това само по себе си те изважда от редиците на случайните странични наблюдатели и те класифицира като строго секретен „материал“. Освен това Сто и първи отряд иска да вземе под наем нашия нов хеликоптер FXH за далечни полети. Никой от военноморските пилоти не е изпитвал такъв. А ти си. И ако някоя неприятелска държава си науми да направи опит да открие местоположението и извади най-новата и най-усъвършенствана ядрена подводница на Чичо Сам преди нас — а в международни води това ще се счита за „който преварил, той сварил“ — ти се явяваш неподвижна примамка за техните тайни агенти да те отвлекат, за да узнаят къде точно е потънала „Старбък“.

— Приятно е да си известен и обичан — подметна Пит. — Но забравяте нещо: аз не съм единственият, който знае къде е вечното жилище на „Старбък“.

— Да, но до теб може да се стигне най-лесно. Хънтър и персоналът му са се затворили безопасно в Пърл Харбър и работят на смени, за да подредят мозайката. — Адмиралът замълча, пхна дебела пура в устата си, запали я и замечтан изпусна облак дим. — Ако те познават така, както аз, момчето ми, вражеските агенти няма да използват мускули срещу теб. Те просто ще пратят някоя прелъстителна Мата Хари в най-близкия бар и ще те оставят да я свалиш.

Сандекър забеляза внезапния израз на болка по лицето на Пит, но продължи:

— Трябва да добавя за твоя информация, че Сто и първи аварийно-спасителен отряд извършва едни от най-добрите тайни подводни спасителни операции в света.

— Тайни?

— Да се говори с теб е като да се катериш по стръмна скала — каза Сандекър със снизхождение. — Адмирал Хънтър и хората му са извадили английски бомбардировач от водата само на десет мили от кубинския бряг под носа на Кастро. После извадиха „Ню Сенчъри“ в либийски води, „Саутунд“ в Черно море, „Тари Мару“ в обсега на крайбрежни светлини на Китай. Във всеки от случаите корабите са били извадени от Сто и първи отряд, преди съответните държави, в чиито води са потънали корабите, да са разбрали за това. Не подценявай Хънтър и екипа му от майстори на подводния скрап. Те нямат равни на себе си.

— Защо е нужна цялата тази потайност около „Старбък“?

— Първо, последното местонахождение, дадено от Дюпри, е невярно. Единственият начин, по който „Старбък“ може да се намира там, където се посочва в съобщението, е тя да е летяла до това място — постижение, което морските архитекти още не са извършили. Във всеки случай не и когато става дума за десет хиляди тона стомана.

Пит се вгледа в Сандекър.

— Подводницата трябва да е там. Днешните подводни детекторни системи са много по-усъвършенствани. Не е възможно „Старбък“ да остане безследно изчезнала или пък издирване с голям обхват да не открие нещо от нея.

Сандекър вдигна празната си чаша и я огледа.

— Докато има морета, кораби и хора, ще има и странни неразгадани загадки. „Старбък“ е само една от тях.

5.

Пит стоеше под душа и чувстваше как горещата вода отваря порите му. Накрая се обля с обилна струя студена вода, спря крана, подсуши се с кърпа и започна бавно и спокойно да бърсне наболата си от предишната вечер брада. Нямаше никакво намерение да се яви навреме в щабквартирата на Хънтър. Не бива да разглеждам стария негодник още от първия си работен ден, помисли си той и се захлади в огледалото.

Реши да си сложи бял костюм с розова риза. Докато правеше сложен възел на вратовръзката си, му мина през ума, че няма да е лошо да вземе със себе си и някакво средство за самозащита. Самър се беше провалила, но въпреки това Пит започна да съзнава, че шансовете му да достигне преклонна възраст намаляват с всеки изминал час. Не му се искаше да влиза в ръкопашен бой с високообучен професионален разузнавач.

Маузерът, модел 712, без колебание можеше да бъде описан като кръвожадно огнестрелно оръжие. Считаше се за уникално лично стрелково оръжие, тъй като беше пригоден да стреля както патрон по патрон, така и на автоматичен режим — като картечница. Беше съвършено оръжие за всяване на ужас във всеки нещастник, който се озовеше безпомощен пред цевта му.

Пит нехайно хвърли пистолета върху леглото и отново отвори куфара, откъдето извади презраменен кобур. Тесният край имаше метална релса, която се плъзгаше върху жлеб в дълга като дръжка на метла ръкохватка, и превръщаше пистолета в карабина за цели на далечно разстояние; освен това тя служеше и за ръкохватка, когато се стреляше на пълен автоматичен режим. След като пхна пистолета в кобура заедно с петдесетзарядния пълнител, Пит уви грозната смъртоносна машина в плажна кърпа.

По пътя към фойето асансьорът послушно спираше на всеки етаж, за да вземе пътници, докато накрая се препълни. Пит се запита какви ли мисли щяха да им минат през ума на спътниците му, ако

заподозряха какво е увил с хавлиената кърпа. След като кабината се изпразни на етаж на фоайето, Пит натисна бутона за сутерена и слезе в подземния паркинг. Отключи колата си форд „Кобра АС“, пхна маузера в тясното пространство зад шофьорската седалка и седна зад волана.

Подкара по рампата навън и се вля в потока от автомобили, движещ се на север по Калакауа авеню. Палмовите дървета от двете страни на булеварда надвесваха корони над дългите редици от магазини и офиси със съвременна архитектура, а тротоарите бяха изпълнени с гъсти колони от туристи, облечени в ярки облекла. Слънцето печеше силно и отражението му в асфалтовата настилка принуди Пит да примижи, докато тършуваше в тясната жабка на колата, за да намери слънчевите си очила.

Вече беше закъснял повече от час за срещата си с Хънтър, но въпреки това реши първо да свърши една работа — някакво слабо предчувствие в най-задната част на съзнанието му не му даваше мира. Той не знаеше какво очаква да открие, когато гумите захруцяха по червеникави вулканични камъчета на алеята за коли, но беше се отклонил три и половина километра от пътя си и нямаше причина да се отказва в последния момент. Паркира колата, слезе и мина покрай прилежно изписана табелка с надпис:

МУЗЕЙ НА ПОЛИНЕЗИЙСКАТА ЕТНОЛОГИЯ И ЕСТЕСТВЕНА ИСТОРИЯ

Главното преддверие, с обточващите го на по-горните нива балкони, беше препълнено с грижливо подредени експонати на канута, препарирани риби и птици, модели на примитивни сламени колиби и странни грозни дърворезби на древни хавайски богове. Пит мерна висок, белокоп, гордо изправен мъж, който подреждаше колекция от раковини в стъклена витрина. Външният вид на Джордж Папаалоа подсказваше, че той е истински хаваец — широко кафеникаво лице, издадена напред брадичка, дебели устни, замъглени кафяви очи и грациозна лека походка. Той извърна глава и като позна Пит, вдигна ръка за поздрав.

— О, Дърк! Посещението ти внася радост в деня ми. Ела да идем да седнем в канцеларията ми.

Пит го последва в чиста и спартански подредена стая. Мебелите бяха старинни, но лъснати до блясък; по книгите, подредени край стените, нямаше и следа от прах. Папаалоа седна зад писалището и посочи на Пит едно викторианско канапе.

— Каж ми, приятелю, откри ли гроба на крал Камехамеха?

Пит се облегна назад.

— Почти цялата последна седмица се гмурках под водите край брега на Кона, но не открих нищо, което да прилича на гробна пещера.

— Според нашите легенди той е бил положен в кухня под водата. Може да става дума за някоя от реките.

— Знаеш много добре, Джордж, че през сухия сезон вашите реки се превръщат в тесни дерета.

Папаалоа сви рамене.

— Може би пък е по-добре вечното му жилище никога да не бъде намерено, за да могат тленните му останки да почиват в мир.

— Никой няма намерение да нарушава мира на вашия крал. С него не е погребано съкровище. Камехамеха Велики просто ще представлява значима археологическа находка — нищо повече. И вместо в стара влажна кухня, костите му могат да почиват в някоя нова гробница в Хонолулу, където всички да се прекланят пред тях.

Очите на Папаалоа добиха тъжен израз.

— Питам се дали нашият велик крал ще бъде доволен да го зяпат разни хаолеи^[1] като теб и твоя народ.

— Мисля, че той би толерирал нас, хаолеите, ако знаеше, че осемдесет процента от кралството му сега е населено с ориенталци.

— Тъжно, но вярно. Онова, което японците не можаха да вземат чрез бомби през четирийсетте години, взеха го с пари в брой през седемдесетте и осемдесетте. Няма да се изненадам, ако някой ден се събудя и видя как изгряващото слънце помахва сред пасата над двореца Йолани. — Хаваецът погледна Пит с безизразно лице. — Не остана много за моя народ. След още две, най-много три поколения ние ще бъдем напълно асимилирани от другите раси. Моето наследство ще умре заедно с мен. Аз съм последният от моя род с чиста хавайска кръв. — Той обхвана с ръка стаята. — Затова превърнах

това място в работата на живота ми. За да съхраня културата на една загиваща раса, моята раса.

Папаалоа замълча и се загледа разсеяно през малкия прозорец към планините Коолау.

— Колкото повече остарявам, толкова повече умът ми блуждае. Но както и да е, ти не си дошъл тук да слушаш бръщолевенията на един старец. Е, какъв е поводът?

— Искам да науча нещо за един район в морето, наречен Тихоокеански водовъртеж.

Папаалоа присви очи.

— Тихоокеански водо... а, да, разбрах кой район имаш предвид.
— Той се замисли за миг, после зарецитира бавно и почти шепнешком:

*А ка макани хема па
ка мауна о Каноли Икеа
а канака ке кауахиви хоопии.*

— Хавайският е много музикален език — отбеляза Пит.

Папаалоа кимна.

— Да, защото има само седем съгласни: в, к, л, м, н, п и х. Няма повече от една съгласна в сричка. Преведен на английски, този стих означава:

*Когато задуха северният вятър,
планината на Каноли се разкрива
и върхът ѝ изглежда населен.*

— Каноли ли? — почуди се Пит.

— Това е митически остров на север. Според легендата преди много векове едно родово племе напуснало островите и тръгнало с голямо кану далече на юг, вероятно към Таити, прекосило огромния океан и се присъединило към друго племе, което било емигрирало на Хаваи преди десетилетия. Боговете обаче се разсърдили, задето хората избягали от родината си, затова променили разположението на

звездите, за да може лодководачът да изгуби пътя. Така племето пропуснало Хаваи и продължило няколко морски мили на север, където видели Каноли и слезли на острова. Боговете наистина наказали племето, защото Каноли бил гол остров — само с няколко кокосови и плодови дървета, тропически растения, без нито един хладен и бистър поток. Хората извършили жертвоприношения и отправили молби към боговете за прошка. Молбите им обаче били пренебрегнати и тогава хората се отrekli от жестоките си богове и започнали да работят усилено, преодолявайки възможно най-безмилостни препятствия, за да превърнат Каноли в градина. Мнозина загинали през това време, но след няколко поколения хората на Каноли създали велика цивилизация от вулканичните скали на острова и доволни от плодовете на труда си, провъзгласили себе си за богове.

Пит вметна:

— Звучи ми като изпитанията на нашите пилигрими, квакери и мормони.

Папаалоа изпусна дълга въздишка на несъгласие.

— Не е същото. Вашите хора са запазили религията си като опора, на която са се облягали, докато туземците на Каноли виждали себе си като по-добри от боговете, пред които някога се прекланяли. Та нали в крайна сметка са си построили земен рай без тяхната помощ! Те прекрачили границите на смъртността. Започнали да нападат Кауаи, Оаху, Хаваи и другите острови, като убивали и плякосвали, отвлечали най-красивите жени и ги превръщали в робини. Примитивните хавайци били безпомощни. Как да се борят срещу хора, които действали и се биели като богове? Единствената им надежда била вярата в собствените им божества. Те се молели за избавление и били чути. Боговете на хавайците направили така, че морето да се надигне и да погребее завинаги злите канолианци.

— И моят народ има подобна легенда за земя, погълната от морето. Тя се нарича Атлантида.

— Четох за това. В „Тимей и критяните“ Платон я описва като много романтична.

— Изглежда, че си специалист и по други митове освен хавайските.

Папаалоа се усмихна.

— Легендите са като възли на връв — едната води към другата. Мога да ти разкажа безброй приказки, предавани през вековете в много далечни страни, които са сходни, но предхождат онези в християнската Библия.

— Ясновидци предсказват, че Атлантида ще възкръсне отново.

— Същото се говори и за Каноли.

— Питам се — смънка Пит, — колко ли истина има в легендите?

Папаалоа се облакът върху писалището и загледа Пит над събраните си ръце.

— Странно — рече той бавно, — много странно. И той използва същите думи.

Пит го изгледа почуден.

— Той?

— Да. Беше отдавна, веднага след Втората световна война. В продължение на една седмица един мъж идваше в музея всеки ден и изучаваше всяка книга и ръкопис в библиотеката ни. Проучваше също и легендата за Каноли.

— В течение на годините сигурно и други са намирали историята за интересна.

— Не, ти си единственият след онзи мъж.

— Трябва да имаш памет като слон, приятелю, щом помниш някого от толкова отдавна.

Папаалоа спусна ръцете си и погледна колебливо Пит.

— Запомних случката, защото запомних много добре и мъжа. Нали разбираш, той беше великан със златисти очи.

Отвъд недоумението лежи чувството за безсилие, неутрализиращият облак, който скрива следващата стъпка. Когато един човек влезе в този облак, той става човек извън себе си, човек, който се движи и действа инстинктивно. В такова състояние изпадна Пит половин час преди обяд, минути след като остави Джордж Папаалоа в музея.

Съзнанието му беше объркано, превключваше на скорост напред-назад и отчаяно се опитваше да постави първите две парченца от мозайката едно до друго така, че да си паснат. Стар сив товарен автомобил „Додж“ потегли от паркинга на музея и тръгна след него.

Пит беше готов да отдаде следващия го по петите камион като плод на фантазията си — подсъзнанието му започваше да вижда вражески агенти, облечени с тренчкоти и малки очички, които се спотайват зад всяка група филодендрони. Но когато отби към Пърл Харбър, видя, че камионът продължава да изниква след всеки завой, сякаш беше вързан за него.

Пит направи още един завой, увеличи леко скоростта и погледна в огледалото за обратно виждане. Камионът също зави, изоставайки малко, после и той увеличи скоростта и възстанови предишното разстояние между двете превозни средства. Пит закриволичи между автомобилите в продължение на три и половина километра, после отби по Маунт Танталъс Драйв. Караше равномерно по тесните, оградени от папрати завой на планинските склонове на планината Коолау, като подаваше все повече газ след всеки завой. Поглеждайки често в огледалото, той изучи лицето на преследващия го шофьор, който се преборваше с волана във фанатичен опит да не изостава от изплъзващата му се червена кола.

После се случи неочакваното. Без никакъв предупредителен изстрел един куршум се заби в страничното огледало на Пит, пръсна го на парченца и излетя от другата страна. Играта загрубяваше. Пит натисна педала за газта докрай и успя да увеличи разстоянието между двете коли.

Кучият му син използва заглушител, изруга наум Пит. Беше глупаво, че излезе от града. Щеше да е в относителна безопасност сред градското движение. Сега единствената му надежда беше да се върне обратно в Хонолулу, преди следващият изстрел да отнесе темето му. С малко късмет можеше да се натъкне на патрулираща полицейска кола. Но когато отново погледна в огледалото за обратно виждане, онемя — товарният автомобил се намираще на десетина метра от задната броня на колата му.

Пътят стигна до върха на високия шестстотин метра хребет и започна да се спуска стръмно в поредица от криволичещи завой към града в подножието му. Пит натисна докрай педала за газта по една права отсечка и видя, че камионът направи усилия да го настигне. После, приведен възможно най-ниско над волана, той запази високата скорост, приготвяйки се да вземе следващия завой. Стрелката на скоростомера вече докосваше обозначението 120, когато шофьорът зад

него пресече осовата линия на пътя и се изравни с него. Пит му хвърли поглед през страничния си прозорец — никога нямаше да забрави лика на чернокожия дългокос мъж, който му се хилеше, разкривайки неравни, пожълтели от никотин зъби. Зърна го само за миг, но успя да види всяка подробност на сипаничавото лице с цвят на тъмен орех, святкащите черни очи, огромния извит нос.

Единственото чувство, което владееше Пит, беше чувството на безсилие, безсилие от това, че не може да отговори на стрелбата и да пръсне лицето на негодника. Разполагаше със свършена картучница, която лежеше на по-малко от двайсет и пет сантиметра зад седалката му, а той не можеше да я стигне! Проблемът беше във времето. Старият камион беше прекалено близо. Шофьорът с гърбав нос можеше да спре возилото си и да изстреля пет куршума в корема му, преди Пит да успее дори да се пресегне назад.

Пътят напред завиваше под остър ъгъл наляво, за което жълта табела с черни букви предупреждаваше: „НАМАЛЕТЕ ДО 30 КМ/ЧАС“. Пит взе завоя със скорост 88 км/час. Камионът не можа да се справи с центробежната сила и загуби позиция, като изостана за миг, преди шофьорът да се обърне за помощ към предостатъчния си запас от конски сили.

План след план се изнизваха в ума на Пит, като всеки нов биваше отхвърлян заедно с предишния. Тъкмо излезе от поредния завой и отмести крак от спирачния педал, за да започне да увеличава газта, без да изпуска от поглед в огледалото всяко движение на шофьора зад гърба си, го видя как отново се изравнява със спортната кола.

Слабо го утеши фактът, че мъжът не бе насочил оръжие към черепа на Пит. Той явно целеше да го изхвърли от пътя и да го запрати в дълбоката неколкостотин метра долина.

След още двеста метра щяха да стигнат следващия завой, но Пит не намали скоростта. Сивият додж се доближи с няколко сантиметра до предния калник на форда. Сбутах ли го, Пит щеше да се отдели от земята. Тогава, на стотина метра преди завоя, Пит натисна педала за газта до пода, задържа го така секунди, след което рязко го пусна и удари спирачка. Внезапната маневра завари хилещия се преследвач неподготвен. Той също беше увеличил скоростта, стараейки се да се задържи редом до плячката си и в готовност да избута Пит към ръба на скалата. Твърде късно! Те се намираха пред завоя.

Както беше натиснал спирачния педал, Пит го пусна, превключи на скорост и взе завоя със свирещи гуми. Задницата на спортната кола започна да поднася. Той бързо изви волана надясно и компенсира занасянето, после отново увеличи скоростта и излезе на следващата права отсечка. Един бърз поглед в огледалото му показва, че пътят зад него е празен. Сивият товарен автомобил беше изчезнал.

Той намали, оставяйки гравитацията и инерцията да придвижат колата още осемстотин метра напред. Все още нямаше и следа от камиона. Пит предпазливо обърна колата и потегли обратно по пътя, готов да обърне отново на сто и осемдесет градуса, ако доджът изведнъж се появеше. Стигна до завоя, спря колата, слезе и отиде до ръба на пътя.

Долу прахът се слягаше бавно над тропическите храсталаци. На дъното на долината, досами подножието на стръмния склон, лежаха останките от сивия камион, а на известно разстояние — откъсналия се от него мотор. Шофьорът не се виждаше никъде. Пит тъкмо се отказа да го търси с поглед, когато мерна неподвижна форма върху един телефонен стълб на стотина метра от разбития товарен автомобил.

Гледката беше противна. Изглежда, че шофьорът се е опитал да скочи, преди доджът му да предприеме полета си над пропастта. Но е закъснял и се е премятал във въздуха близо шейсет метра, преди да се стовари върху телефонен стълб, стърчащ от бетонна основа. Тялото беше пронизано от шипа на металните „котки“, използвани от телефонните техници за поддръжка на кабелите. Докато Пит наблюдаваше като в транс, долната част на стълба бавно промени цвета си от кафяв на червен, сякаш невидима ръка я боядиса. Тялото висеше като говежди бут на месарска кука.

Пит продължи по пътя си, докато не зърна първата къща. Слезе от колата и тръгна към възрастната японка, която седеше на покритата с виещо се растение веранда. Попита я дали може да използва телефона, за да съобщи за нещастен случай. Жената започна да се кланя безкрай и накрая му посочи да влезе в кухнята. Той набра първо телефона на адмирал Хънтър и набързо му разказа какво се е случило и къде се намира.

Гласът на адмирала звучеше в слушалката като през подсилен рог. Пит се принуди да отдалечи слушалката от ухото си.

— Изчакайте десет минути и тогава се обадете на полицията в Хонолулу — викаше силно Хънтър. — Дотогава ще съм изпратил нашите охранители на мястото, преди пътната полиция да е отцепила района. Разбрахте ли?

— Мисля, че да.

— Добре! — Хънтър продължи, без да обръща внимание на саркастичния тон на Пит. — Десет минути — не повече, след това веднага поемайте за Пърл Харбър. Чака ни работа.

Пит потвърди и затвори телефона.

Пит използва времето, за да отговаря на безбройните въпроси на дребната японка. После вдигна слушалката отново и поиска да го свържат с полицията. След като обясни къде е станала злополуката, стържещият глас помоли да си каже името, но той просто постави слушалката обратно на мястото ѝ.

Благодари на домакинята и се качи в колата си. Поседя пет минути зад волана, плувнал в пот от тропическата жега и влага.

Нещо му убягваше; нещо, което бе пропуснал, човъркаше съзнанието му, някаква поредица от мисли, която не можеше да бъде изтълкувана.

После изведнъж му просветна. Бързо запали мотора и, оставяйки две следи от гуми „Гудиър“ върху стария асфалт, потегли обратно към мястото на произшествието. Пет минути до телефона, двайсет минути вгълбение в мисли, сякаш времето беше без значение, три минути обратен път — напразно изгубени общо двайсет и осем минути.

Трябваше да предположи, че е имало повече от един по петите му. Спря рязко колата и отново изтича до ръба на пропастта.

Останките от камиона бяха там, където ги беше видял — усукани и разкъсани като счупена детска играчка. Телефонният стълб също беше на мястото си и се издигаше самотен от средата на бетонната площадка, заедно с опънатите от напречните му греди кабели, които се изгубваха в безкрайността. И „котките“ бяха там. Липсваше само тялото на шофьора. От него беше останала единствено червената диря, която се съсирваше и кристализираше под яростната атака на сутрешното слънце.

[1] Така наричат полинезийските хавайци всеки, който не е полинезиец. — Б.пр. ↑

6.

Една сглобяема военна барака — която приличаше повече на разнебитена канцелария на склад за спасено корабно имущество — беше най-тъжното извинение за оперативна сграда след края на Гражданската война. Покривът от ръждясала гофрирана ламарина и счупените прашни прозорци бяха потънали в гора от плевели. Но на старата врата с излющена боя Пит беше спрял от сержант от морската пехота, въоръжен с автоматичен, 45-калибров „Колт“.

— Документите ви, моля. — Беше повече заповед, отколкото изискване.

Пит подаде личната си карта.

— Аз съм Дърк Пит. Явявам се по нареждане на адмирал Хънтър.

— Съжалявам, но трябва да видя документите ви, сър.

Пит не беше в настроение за проява на любезности. Морските пехотинци винаги го дразнеха — всички надуты, жадни да влязат в бой и само чакаха повод, за да запеят химна си.

— Ще покажа документите си на началника и на никого друго...

— Имам заповед да...

— Вашите заповеди са да проверявате картите за самоличност от списъка на хора, които могат да влизат в сградата — прекъсна го Пит с леден глас. — Никой не ви е дал разрешение да се правите на герой и да проверявате служебни документи. — Пит посочи към вратата. — А сега, ако обичате...

Пламналият в лице сержант изглеждаше така, сякаш се колебаеше дали да не забие един в устата на Пит. Но след като огледа студеното му изражение, се обърна, отвори вратата зад себе си и му кимна да го последва.

Вътрешността на бараката беше празна, ако се изключеха два прекатурени столове, един пращен шкаф за документи и няколко пожълтели вестници, пръснати по пода. Помещението миришеше на

мухъл, от тавана висяха паяжини. Пит изпадна в пълно недоумение, докато сержантът не се спря близо до отсрещната стена на изоставената стая и не тропна два пъти с крак по дървения под. След като чу приглушено потвърждение, той се наведе, повдигна съвършено умело прикрит капак на отвор в пода и направи знак на Пит да слезе по слабо осветено стълбище. После отстъпи настрана и спусна обратно капака, като за малко не удари главата на Пит.

Царството на сенките, описани от Едгар Алън По, помисли си Пит. В основата на стълбището той отметна настрани тежка завеса и се озова в нещо като панаирджийска шумотевица. Пред него са простираше подземен бункер, дълъг близо шейсет метра. Горните флуоресцентни лампи разкриваха няколко оперативни пункта. Целият под, от едната облицована с ламперия стена до другата, беше покрит с дебел бежов килим, върху който бяха подредени бюра, компютри и телетипни машини, извадени сякаш от най-люксовите кабинети по Медисън авеню.

Цял орляк хубави момичета в спретнати военноморски униформи седяха зад повечето от бюрата и със сериозни лица си вършеха работата на видеодисплеите, други грациозно се движеха между редицата от компютри, разположени в средата на помещението, като събираха готовите материали или разпределяха нови. Двайсетима офицери в бели военноморски униформи стояха в отделни групи — едни изучаваха компютърни разпечатки, други нахвърляха бележки със зелен тебешир на черни дъски, които покриваха стените. Сцената приличаше на първокласна приемна на букмейкър. Липсваше само монотонният глас на съобщаващия резултатите от конното състезание.

Адмирал Хънтър видя Пит, изправи се и с лукавата си усмивка тръгна към него, протягайки му ръка.

— Добре дошли в новата щабквартира на Сто и първи отряд, господин Пит!

— Удивително е.

Хънтър нехайно обхвана с поглед стаята.

— Това тук е построено по време на Втората световна. Оттогава не е било използвано. Не можех да гледам как пустее и реших да се нанеса.

Хънтър хвана Пит под ръка и го поведе към отделения с междинни стени кабинет в един от ъглите на бункера. С решителното

лице, властното изражение и напрегнатите си очи Хънтър можеше да мине за съвършен прототип на командир на оперативна тактическа група, готова да нападне невидим враг някъде в далечината. А в действителност той беше точно такъв.

— Идвате със закъснение от два часа и трийсет и осем минути — подчерта Хънтър.

— Съжалявам, сър. Движението беше много натоварено.

— Да, казахте ми го и по телефона. Искам да ви поздравя, задето ми се обадохте. Благодарен съм ви, че позвънихте първо на мен. Беше разумна постъпка.

— Съжалявам само, че оплесках работата, като побързах да напусна местопроизшествието.

— Не се безпокойте. Съмнявам се, че щяхме да научим нещо повече от трупа, освен евентуално разпознаване. По-вероятно е вашият преследвач в камиона да е бил някой местен хулиган, на когото са платили да ви прати в гроба.

— И все пак, изглежда, че има нещо...

— Агентите — прекъсна го Хънтър саркастично — рядко забождат за ризите на наемниците си бележки с указания как да извършат операциите си.

— Под агенти имате предвид руснаците ли?

— Може би. Още нямаме доказателства, но нашите разузнавачи предполагат, че руснаците имат организация, която души наоколо и се опитва да научи последното местонахождение на „Старбък“, за да сложат първи ръка върху нея.

— Адмирал Сандекър също спомена за такава вероятност.

— Голяма работа е този човек! — В гласа на Хънтър се долавяше задоволство. — Тази сутрин ми показа личното ви досие. Трябва да призная най-честно, че съдържанието много ме изненада. Получили сте толкова много отличия и медали. Откровено казано, аз ви смятах за ментърджия.

Хънтър взе пакет цигари от бюрото и предложи на Пит.

Негодникът му с негодник, опитва се да ме ласкае, помисли си Пит и рече:

— Вероятно ви е направило впечатление, че не е споменат медала за добро поведение.

Хънтър се вгледа проникателно в него.

— Да, направи ми. — Той запали цигарата си, наведе се над бюрото и натисна бутон на интеркома. — Йейгър, изпрати при мен командирите Денвър и Боланд. — После се обърна и спусна една стенна карта на Северния Тихи океан. — Чували ли сте за Тихоокеанския водовъртеж, майоре?

— Едва тази сутрин.

Хънтър почука с кокалчетата на юмрука си по картата едно място на север от Оаху.

— Тук, в диаметър от четиристотин мили, от 1956 година насам са изчезнали близо четирийсет кораба. Предприетите разширени претърсвателни операции не откриха нищо. Преди това броят на изчезналите плавателни съдове се свеждаше до един-два на двайсет години. — Хънтър се обърна с гръб към картата и се почеса по ухото. — Положихме големи усилия в проучване на района. Вкарахме всяка налична информация в компютъра с надеждата да излезем с правдоподобно заключение. Засега сме само на ниво смътни теории. Голите убедителни факти са ужасно малко и...

Тихо почукване на вратата прекъсна Хънтър и той вдигна глава при влизането на Денвър и Боланд. Двамата изгледаха студено Пит, преди да го познаят.

Пръв реагира Денвър.

— Дърк, радвам се, че се включваш в отбора ни.

Пит се усмихна.

— Както виждаш, този път съм облечен подходящо за случая.

Боланд само кимна и седна.

Хънтър извади носна кърпа от джоба на панталона си и избърса парченце тютюн от езика си. След като го огледа за миг, заговори:

— Нямахме достатъчно време, за да се организираме, господин Пит, но направихме и много от необходимото. Компютрите ни са свързани с всяка охранителна агенция в страната. Разчитам на вас да координирате операцията ни с вашите хора във Вашингтон. Ще ни трябват отговори, и то час по-скоро. Ако имате нужда от нещо, обърнете се към командир Боланд.

— Има едно нещо — рече Пит.

— Кажете го — насърчи го Хънтър.

— Аз съм на най-долното стъпало на йерархията и до тази сутрин изобщо не бях чувал за въпросния водовъртеж. Няма да ви бъда

от голяма полза, ако не добия представа какво стои зад този разговор за загадъчния вакуум в морето, който поглъща кораби.

Хънтър го погледна със сериозно лице.

— Моите извинения... Предполагам, че знаете за Бермудския триъгълник.

Пит кимна и едновременно с това смънка утвърдителен отговор.

— Триъгълникът — продължи Хънтър — не е единственото място в света, където се случват необясними неща. Средиземно море също взема своя дял. А макар да е по-малко известен, районът Ромондо, намиращ се в Тихи океан на юг от Япония, е погълнал повече кораби през последните два века от всички океани, взети заедно. Кое то ни отвежда до последния и най-странен район — Тихоокеанския водовъртеж.

— Лично аз мисля, че това са пълни глупости — вметна Пит рязко.

— О, не знам — намеси се Боланд. — Немалко уважавани учени също предполагат, че има нещо нередно там.

— Значи сте скептик, така ли? — обърна се Хънтър към Пит.

— Аз вярвам единствено в неща, които мога да видя, подуша и пипна.

Хънтър изглеждаше и звучеше примирен.

— Господа, няма никакво значение на какво мнение сме. Важен е фактът и той е: какво ще преследваме, докато аз командвам Сто и първи отряд. Нашата работа е да спасяваме кораби. И точно сега първата ни задача е да открием и извадим „Старбък“. Ние повярвахме на мита за Тихоокеанския водовъртеж, подведени от странните обстоятелства, описани в съобщението на командир Дюпри. Колкото по-бързо изясним загадката за потъването на „Старбък“, докато търсим обяснение за изчезването на други кораби през годините, толкова по-добре за морската индустрия. Ако руснаците или китайците сложат ръка върху подводницата преди нас, това ще разгневи много хора във Вашингтон.

— Особено Министерството на военноморските сили — уточни Боланд.

Хънтър кимна.

— Да, министерството, както и всяка научноизследователска лаборатория и инженерна фирма, които са работили години наред, за

да конструират и построят най-усъвършенстваната ядрена подводница, пусната на вода. Хората, които са леели пот за построяването на „Старбък“, няма да останат равнодушни, като научат, че е вързана за някой съветски кей във Владивосток.

— Има ли някаква прилика между изчезването на „Старбък“ и другите потънали кораби и самолети? — поинтересува се Пит.

— Аз ще отговоря на въпроса ви, майоре. — Тонът на Боланд режеше като острие. — Първо, за разлика от Бермудския триъгълник, няма случаи на самолети, изчезнали над Тихоокеанския водовъртеж. И второ, когато няма оцелели хора, спасителни лодки, трупове или плаващи останки, не може да се направи връзка. Единственото сходство между подводницата и другите изчезнали плавателни съдове е, че всички са изчезнали в строго определен район на Тихи океан.

Денвър се наведе и сложи ръка върху ръката на Пит.

— С изключение на капсулата за съобщения, която си намерил край нос Каена, има само още едно друго доказателство, видно от човек.

— Адмирал Сандекър спомена за нещо такова — каза Пит.

— „Лили Марлен“ — каза тихо Хънтър. — Случай, който е още по-странен и от случая с „Мария Целеста“. — Хънтър отвори едно чекмедже и затършува в него. — Не е много, само няколко страници. — Той подаде една папка на Пит и едновременно с това натисна бутон на интеркома. — Йейгър, донеси ни кафе.

Пит се настани на стола си, погледна надписа на папката и започна да чете:

СТРАННО БЕДСТВИЕ, СПОЛЕТЯЛО „ЛИЛИ МАРЛЕН“

В следобед на 10 юли 1968 година „Лили Марлен“, някогашен британски торпеден катер, превърнат в частна яхта, напуснал пристанището на Хонолулу и поел по курс северозапад от остров Оаху, за да заснеме бързо една сцена със спасителна лодка за филм, режисиран от Хърбърт Върхъсън, международно известен филмов продуцент и регистриран корабоприетел. Морето било спокойно,

само тук-там по небето се виждали облаци, вятърът духал от североизток със скорост приблизително четири възела.

В 20:50 часа на 13 юли постът на бреговата охрана на нос Макапуу и военноморският свързочен център в Пърл Харбър уловили сигнал за бедствие от кораба, последван от координатите на местоположението му. Въздушният аварийно-спасителен отряд в Хикам Фийлд бил вдигнат на крак и от Оаху били изпратени кораби на ВМС и бреговата охрана. След като сигналите за бедствие се подавали в продължение на двацет минути, настъпило мълчание, нарушено от последните и загадъчни думи от „Лили Марлен“: „Те се появиха от мъглата. Капитанът и първият помощник-капитан са мъртви. Екипажът влезе в бой. Никаква полза. Те са много. Първи загинаха пътниците. Никой от тях, дори жените, не беше пощаден“. Следвали несвързани изречения: „Кораб се вижда на южния хоризонт. О, боже! Дано стигне навреме! Господин Върхъсън е мъртъв. Сега идват за мен. Вече няма време. Те чуват радиото. Не винете капитана. Той не можеше да знае. Те удрят по вратата. Малко време остана. Не разбирам. Корабът тръгна отново. Помощ! За бога, помогнете ни! О, мили боже! Те са...“. Тук съобщението свършвало.

Първият кораб, появил се на мястото на бедствието, бил испанският товарен кораб „Сан Габриел“. Той се намирал само на дванайсет мили, когато уловил сигнала за бедствие от „Лили Марлен“. Всъщност радистът бил този, който видял кораба, преди гласът му да секне. Когато испанският парен кораб се приближил, екипажът му видял, че яхтата изглеждала непокътната и пътувала с бавна скорост, оставяйки тясна диря зад кърмата си. Изведнъж и най-неочаквано „Лили Марлен“ се заковала на място, за да даде възможност на капитана на „Сан Габриел“ да изпрати спасителна група на борда. Групата заварила мъртъв кораб и мъртъв екипаж. Безжизнените тела на пътниците, филмовите работници, корабните офицери и екипажът лежали на купчини по палубите и в кабините. В радиорубката заварили тялото на радиста паднало върху

предавателя, чиято червена светлина, показваща, че е включен, все още мигала от пулта.

Офицерът, водещ спасителната група, веднага докладвал по радиото на капитана на „Сан Габриел“. В гласа му се долавял ужас, докато описвал какво са видели. Телата на жертвите били зелени, а лицата им се стопили, сякаш изгорени от невероятно силна топлина. Миризмата, изпълнила кораба, била като на природна сяра. По положението на телата можело да се съди, че е имало жестока битка, преди да загинат. Ръце и крака били извити в неестествено положение, грозно изгорелите лица гледали в посока север. Дори едно малко кученце, очевидно на някого от пътниците, носело следи от същите странни изгаряния.

След кратко съвещание в кормилната рубка аварийно-спасителната група сигнализирала на капитана на „Сан Габриел“, че се нуждаят от влекателно въже. Намерението им било да предявят претенции за спасяването на „Лили Марлен“ и да закарат яхтата и товара ѝ от мъртъвци в Хонолулу.

После, най-неочаквано, преди „Сан Габриел“ да се приближи, мощна експлозия разцепила „Лили Марлен“ от носа до кърмата. Силата от сътресението разклатила „Сан Габриел“ и изхвърлила отломки от яхтата на площ от четвърт миля.

Ужасени, екипажът и капитанът на испанския кораб стояли безпомощни, докато парчетата от „Лили Марлен“ потънали и изчезнали от поглед заедно с цялата аварийно-спасителна група.

След проучване на доказателствата и изслушване на свидетели, комисията за разследване към бреговата охрана приключила делото със заключението: „Може да се счита, че смъртта на екипажа и пътниците, последвалата експлозия и потъването на яхтата «Лили Марлен» са били причинени от стечения на обстоятелства или от неизвестни извършители“.

Пит затвори папката и я остави върху бюрото на Хънтър.

— Това, което имаме тук — рече Хънтър мрачно, — е единственият случай на подаден преди бедствието сигнал за бедствие, както и свидетелски показания за състоянието на хората и екипажа.

— Ще излезе така, че „Лили Марлен“ е била нападната от самата аварийно-спасителна група — каза Пит.

Боланд поклати глава.

— Мъжете от „Сан Габриел“, които са се качили на борда на яхтата, са били обявени за невинни. Радионасочващото устройство установило, че когато е отговорил на сигнала за бедствие, испанският товарен кораб се е намирал на дванайсет мили от местопроизшествието.

— Никакъв друг кораб ли не е бил забелязан наблизо? — попита Пит.

— Знам какво си мислиш — намеси се Денвър. — Но пиратството по бурни морета си отиде заедно с преустановяване изработването на късите закривени саби.

— В съобщението на Дюпри също се споменава за мъгла или гъст облак — настоя Пит. — От „Сан Габриел“ не са ли видели нещо, подобно на мъгла?

— Не — отговори Хънтър. — Първият сигнал за бедствие е бил изпратен в 20:50 часа. В тази ширина винаги е мрачно. Тъмният хоризонт би попречил да се види каквато и да е следа от гъста мъгла.

— Освен това — допълни Денвър, — мъглата в онзи район на Тихи океан през месец юли е по-рядко явление от снежна буря на плажа Уайкики. Малък локализиран облак мъгла се образува, когато застоялият топъл въздух се охлади и втечни — най-често в спокойна нощ, когато се срещне с хладна повърхност. В онези райони условия за подобно нещо не се създават. Ветровете са почти постоянни през цялата година, а морската вода с температура от двайсет и два и двайсет и пет-шест градуса трудно може да се нарече хладна повърхност.

Пит сви рамене и отвърна:

— Това решава въпроса.

— Има и нещо друго — пак се обади Хънтър с все тъй мрачно лице. — Дори „Сан Габриел“ да не е пристигнал на мястото, „Лили Марлен“ при всички случаи е щяла да бъде взривена и да потъне. И

тогава е щяла да бъде вписана в графата за загадъчно изчезнали плавателни съдове.

Денвър се вгледа в него.

— От друга страна, ако същества не от този свят са нападнали „Лили Марлен“, то те едва ли биха направили същото и с друг кораб наблизо или пък биха оставили време за оглед на аварийно-спасителна група. Те трябва да са имали някаква цел.

Боланд разпери ръце.

— Ето го, пак почва!

— Придържай се към фактите, командире. — Хънтър изглежда Денвър със смразяващ поглед. — Нямаме време за научна фантастика.

Мъжете се умълчаха; единствено приглушените звуци на апаратурата отвъд облицованите стени нарушаваха настъпилата тишина. Пит разтърка очи, после тръсна глава, сякаш да прочисти съзнанието си. Когато заговори, изричаше думите много бавно.

— Мисля, че Бърдет засегна интересна тема.

Хънтър го погледна.

— Нима сте склонен да вярвате в малки зелени човечета с щръкнали уши, които имат зъб на морски кораби?

— Не — отвърна Пит. — Но вярвам на вероятността, че който или каквото и да стои зад бедствието, те са искали именно испанският товарен кораб да се озове на мястото.

Думите му заинтригуваха Хънтър.

— Да допуснем, че за малък процент от изчезнали кораби обяснението е лошо време, лошо корабоводене и лош късмет. Тогава правим една крачка напред и казваме, че в дъното на останалите загадки стои разум.

— Добре, значи има мозък, който ръководи представлението. Тогава какво той... — Боланд замълча и се загледа в усмихнатия Денвър. — Добре де, какво той е щял да спечели, като се остави на испанците да го заловят насред масовото убийство?

— И защо ще трябва да се отклонява от установената практика? — попита Пит. — Моряците са прословути със суеверието си. Мнозина от тях дори не могат да плуват, а на пръсти се броят онези, които ще нахлузят водолазна маска за лице и апарат за дишане и ще се гмурнат под повърхността. Те прекарват живота си в кръстосване по морската повърхност. И най-дълбоките им страхове и кошмари са

съсредоточени във вероятността да се удавят. Моето предположение е, че това е бил предварително подготвен план от страна на наш незнаен злодей, който е искал пътниците на „Лили Марлен“ и екипажът ѝ да бъдат намерени безбожно осакатени и струпани на купчини по палубите. Дори кученцето не е било пощадено.

— Звучи ми като добре разработен план за сплашване на неколцина моряци — не отстъпваше Боланд.

— Не само на неколцина — продължи Пит, — ами на цял флот моряци. С две думи: цялото представление се е разиграло с цел предупреждение.

— Предупреждение за какво? — попита Денвър.

— Предупреждение да се стои далече от точно този район на морето — отвърна Пит.

— Трябва да призная — каза Боланд, — че след случая с „Лили Марлен“ морските плавателни съдове избягват района на Водовъртежа като че ли е чумав.

— Имате един проблем. — Тонът на Хънтър беше странно мек. — Единствените свидетели на място — аварийно-спасителната група — са били взривени заедно с кораба.

Пит се усмихна многозначително.

— Много просто. Идеята е била групата да се върне на борда на „Сан Габриел“ и да докладва на капитана. Нашият „главен организатор“ не е разчитал, че алчност ще се надигне в уродливата глава на капитана. Спасителната група, както си спомняте, избира да остане на кораба и иска влекателно въже, като вероятно вече пресмята как ще изхарчи парите от спасителната операция. Те е трябвало да бъдат спрени точно там, където се е намирал корабът. Ако „Лили Марлен“ е стигнала до пристанище, научното разследване е могло да разкрие някои унищожителни факти. Затова един добър взрив и... яхтата на Върхъсън отива на дъното.

— Привеждате убедителни аргументи — въздъхна Хънтър. — Но дори ако богатото ви въображение почива на истина, за нас първостепенна задача си остава да открием „Старбък“.

— И до това ще стигна — каза Пит. — Съобщението от радиста на яхтата и това от командир Дюпри съдържат едни и същи сърцераздирателни изречения, един и същ умоляващ тон в думите им. Ето какво казва радистът: „Не обвинявайте капитана, той не можеше

да знае“. А думите в последната част на съобщението на Дюпри са: „Само ако знаех“. Сходство между двама мъже, подложени на стрес. Не, не мисля така. — Пит замълча, за да даде възможност думите му да бъдат добре възприети. — Всичко води до едно вероятно заключение: последното съобщение на командир Дюпри е фалшиво.

— Взехме това предвид — каза Хънтър. — Съобщението на Дюпри бе изпратено по самолет снощи. Преди един час отделът за изследване на фалшификати потвърди автентичността на почерка на Дюпри.

— Естествено — каза сухо Пит. — Никой не е толкова глупав, че да подправи няколко абзаца от писмото. Предполагам, вие имате експертна проверка на характерните особености в документа. Твърде е вероятно думите да са били отпечатани и после щанцовани така, че да съвпадат с вдлъбнатините, оставени от химикалката.

— Не виждам смисъл в това — обади се Боланд. — Някой трябва да е имал преписи с почерка на Дюпри, за да направи дубликат.

— Имали са корабния дневник, кореспонденцията му и може би личния му дневник. Вероятно затова някои от листовите от съобщението в капсулата липсват. Определени ключови думи и букви са били изрязани и залепени във вид на четливи изречения. После са били преснимани и препечатани.

Хънтър имаше замислен вид, гласът му бе равнодушен, когато заговори:

— Това обяснява странния подбор на думи и несвързаните мисли в съобщението на Дюпри. Но пък не ни посочва къде лежат останките на Дюпри и екипажът му.

Пит се надигна от стола и се приближи до стенната карта.

— С код ли е изпращала съобщенията си „Старбък“ до Пърл Харбър?

— Не, кодовата машина още не беше монтирана — отвърна Хънтър. — И тъй като подводницата се е намирала малко или повече в наши води по време на изпитването, военноморските сили не са имали належаща нужда от свръхсекретни трансмисии.

— Да, наистина е рисковано — вметна Пит — някоя от нашите ядрени подводници да излъчва съобщения в ефира.

— Пълна радиотишина се поддържа единствено когато някоя подводница патрулира или е на пост. Понеже „Старбък“ е бил нов и

неизпитан плавателен съд, на Дюпри му е било наредено да докладва местоположението си на всеки два часа само като предохранителна мярка в случай на механична неизправност. Първоначалното изпробване е било предвидено да продължи само пет дни. Така че докато руснаците успеят да прехванат сигналите и да изпратят на мястото кораб, оборудван с електронна шпионска апаратура, „Старбък“ отдавна ще е поел по обратния курс към Пърл Харбър.

Пит продължи да изучава картата.

— Тези червени маркировки, адмирале, какво сочат?

— Това е местоположението на Дюпри според съобщението му.

— А черните символи, доколкото разбирам, са рапортите за последното местоположение на „Старбък“.

— Точно така.

Пит продължи с пестеливи думи:

— Значи най-горната маркировка е последното истинско съобщение на Дюпри.

Хънтър само кимна леко.

Пит се облегна на бюрото на Хънтър и се загледа безмълвно в картата. Накрая се изправи и почука с кокалчетата на ръката си района, отбелязан като рапорта за последното местоположение на „Старбък“.

— Оттук докъде се простира претърсвателният ви район?

— На триста мили ветрилообразно на североизток — отвърна Боланд, намръщен от кръстосания разпит на Пит. — Ще бъдете ли така любезен да ни кажете какво имате предвид?

— Моля ви да имате малко търпение — каза Пит. — Вашите претърсвателни операции са били широкомащабни — над двайсет кораба и триста самолета. Но не сте открили нищо, дори разлив на гориво. Несъмнено е бил използван всякакъв вид детектори — магнитометри, чувствителни дълбокомери, подводни телевизионни камери и други уреди. И въпреки това усилията ви са ударили на камък. Това не ви ли се струва странно?

По лицето на Хънтър се четеше обърканост.

— Защо? „Старбък“ може и да е паднала в някой подводен каньон...

— Или да е заровена под мекия седимент — допълни Денвър. — Да се намери малък плавателен съд в такъв голям район е все едно да се намери монета в езерото Солтънсии.

— Приятелю — усмихна му се Пит, — ти току-що изрече вълшебните думички.

Денвър го изгледа с тъпо изражение.

— Един малък плавателен съд... — повтори Пит. — Не сте могли да откриете един малък плавателен съд.

— Е, и? — Гласът на Хънтър прозвуча ледено.

— Толкова ли не разбирате? Предполага се, че претърсвателната ви площ е била точно в средата на Тихоокеанския водовъртеж. Може да не сте открили „Старбък“, но положително сте се натъкнали на нещо друго. В края на краищата, сте имали близо трийсет други потънали останки, от които да избирате.

— По дяволите! — Самоувереността на Хънтър беше разклатена. — И през ума не ни е минавало да...

— Разбирам мисълта ви — намеси се Боланд. — Но какво доказва това?

— Доказва — отговори Пит, — че сте претърсвали погрешен район. Доказва, че съобщението на Дюпри е било много добре подправено. Доказва още, че последните радиосъобщения за координатите на „Старбък“ са още по-добър пример за измама. Накратко, господа, мястото на вашата изчезнала подводница не е на североизток, а точно по обратния курс — на сто и осемдесет градуса на югозапад.

Хънтър, Боланд и Денвър гледаха Пит като онемели, после бавно по лицата им започна да се изписва израз на просветление.

Пръв заговори Денвър:

— Всичко съвпада...

Лицето на Хънтър засия от въодушевление, което не бе изразявал от месеци насам. Той се вгледа продължително и съсредоточено в стенната карта. После, като се извърна рязко на пети, заби поглед в Боланд.

— Кога най-бързо може да потегли „Марта Ана“?

— С качване на хеликоптера на борда, с дозареждането и последна проверка на детекторите, не по-късно от девет часа тази вечер, сър.

Хънтър погледна часовника си.

— Добре, господа, тя е ваша. Какво ли не бих дал, за да тръгна с вас. Между другото, господин Пит, надявам се, няма да имате нищо

против да удължите океанското си плаване?

Пит му се усмихна.

— Не, не съм планирал нищо друго засега.

— Чудесно. — Хънтър си запали цигара. — Кажете ми, как тъй един военновъздушен офицер е станал завеждащ отдел във водеща правителствена океанографска агенция?

— Свалих самолета на адмирал Сандекър и екипажът му над Китайско море.

Хънтър изгледа Пит със странен одобрителен поглед. „От този човек можеш да очакваш всичко“, беше му казал по-рано адмирал Сандекър.

7.

Един час след залез-слънце червената спортна кола влезе в паркинга на пристанищния район на Хонолулу. Когато предните колела се допряха до дървения ограничител, Пит изключи мотора и фаровете, отвори вратата и погледна към мастиленосинята вода.

Бризът промени посоката си и изпълни ноздрите му с тежка миризма — традиционния букет от крайморски изпарения. Миришеше на петрол, бензин, катран, дим и лек лъх на солена вода. Пит се въодушеви и с носталгия си спомни за далечни екзотични пристанища.

Той излезе от колата и огледа паркинга. Наоколо беше пусто. Само една чайка, кацнала на дървен пилон, срещна погледа му. Пит се наведе, бръкна зад седалката си и извади увития в хавлиена кърпа маузер. После пое дълбоко пристанищния вечерен въздух, пъкна оръжието под мишница и тръгна по кея.

Ако някой се шляеше из доковете, нямаше да намери нищо съмнително във външния вид на Пит. Той беше облечен с вехта жълтеникавокафява риза и избелели габардинени панталони. Краката му бяха обути с протрити спортни обувки с дебели подметки и дебели връзки. Бракуваното облекло — подарък от началника на охраната на 101-ви отряд — му беше с един номер по-малко и се опъваше по шевовете. Пит се чувстваше като нещо средно между скитник и просяк. Липсваше му само малко плоско шише в кафяв плик. Или пък бутилка „Гранд Марние“ с жълта ивица — още по-подходяща за парцаливите му дрехи.

След стотина метра той се спря и огледа огромния черен корпус, издигащ се в тъмнината. Единствената светлина, която падаше върху износената и насмолена дъсчена обшивка, идваше от няколко външни лампи със зелени глобуси, окачени на стените от вълнообразна ламарина на стар склад. Слабата студена светлина и мъртвата тишина на вечерта придаваха още по-призрачен вид на чудовището във водата.

Корабът беше стар, с обикновен прав нос и четвъртита надстройка, от която се издигаше димна тръба, украсена с избелели

сини ивици. В далечното минало корпусът е имал черен цвят с обичайната червена водолиния, но сега изглеждаше мръсен и овехтял. Пит се приближи и застана до кърмата. Беше голям кораб — вероятно в порядъка на дванайсет хиляди тона. Белите букви на името му — „МАРТА АН“, СИАТЪЛ — бяха толкова олющени и покрити с ръжда, че едва се четяха на слабата светлина.

Подвижното дървено мостче приличаше на тунел, водещ нагоре към зловеща кухня. Само приглушеното бръмчене на генераторите дълбоко в корпуса и тънката струйка дим от комина издаваха човешко присъствие.

Пит постави ръка върху перилото от грубо въже на мостчето, приведе се, за да компенсира трийсетградусовия наклон и се заизкачва към палубата на „Марта Ан“. Избледняващата след всяко стъпало светлина от складовата постройка се загуби съвсем, когато стигна най-горното стъпало на рампата. Пит стъпи на безлюдната на вид палуба и се вгледа в тъмнината.

— Господин Пит? — долетя оттам глас.

— Да, аз съм.

— Мога ли да видя документите ви за самоличност, моля?

— Можете, стига и аз да видя на кого ги подавам.

— Ако обичате, сър, оставете личната си карта на палубата и отстъпете назад.

Пит изруга под носа си. Знаеше, че проверката на документите е обичайна военна процедура в случаи на тревога или извънредно положение, но защо е тази предпазна мярка, за да се качи човек на това старо корито? Той остави внимателно маузера си на палубата и бръкна в джоба си, за да извади личната си карта. Очите му не можеха да проникнат в тъмнината и той заопипва една след друга няколкото пластмасови карти. Когато пръстите му усетиха изпъкналите букви на тази, която му трябваше, извади я и я подхвърли на няколко крачки пред себе си. Тънък като молив лъч освети документа, после се вдигна към лицето му.

— Извинете за неудобството, сър, но адмирал Хънтър нареди да поддържахме засилена охрана на кораба. — Една черна сянка подаде обратно картата за самоличност на Пит. — Качете се по първата стълба вдясно от вас и ще намерите командир Денвър в помещението за навигационни карти.

— Благодаря — изръмжа Пит, след което се наведе да вземе оръжието си и се отпрати по стълбата към мостика. Горе завари тъмната кормилна рубка празна, затова мина през нея и внимателно отвори първата врата. Тук най-сетне бе посрещнат от обилна светлина.

— Здравей, Дърк — поздрави го радушно Денвър с цигара между пръстите си и когато размаха ръка, пепелта падна върху масата за карти. Той беше облечен с черен пуловер и замърсени спортни панталони. — Добре дошъл на борда на единствената плаваща вкаменелост на Военноморските сили на Съединените щати.

Пит му отвърна с фамилиарен поздрав и рече:

— Не очаквах да те заваря тук, Бърдет. Мислех, че си останал в оперативния пункт с адмирала.

Денвър се усмихна.

— Ще ида и там. Но не можах да устоя на изкушението да дойда да пожелая на теб и Пол късмет в претърсването.

— Да, ще ни е нужен, и то много.

— Наистина ли смяташ това за странен феномен?

— Както каза шефът ти, нашата работа е да намерим и извадим „Старбък“. Всяко залавяне на призраци е допълнителна печалба. Освен това нашите научни работници и инженери от НЮМА нямат навика да претърсват Бермудски триъгълници или Тихоокеански водовъртежи. Оставяме това на писателите с въображение и със склонност към преувеличаване. Всяко необяснимо откритие е чиста случайност, което след това тихомълком се прибира в папка.

— Ще ми дадеш ли пример?

Пит се загледа разсеяно в полуразгърнатата карта върху масата.

— Има само един пример отпреди близо девет месеца, наподобяващ стила на Жул Верн. Два от нашите океанографски кораби извършвали поддънно профилиране и хидроакустични проби в Курилската падина край Япония, когато уредите им засекли звук на плавателен съд, пътуващ с висока скорост в дълбоки води. И двата кораба легнали на дрейф, като изключили всичките си машини и настроили измервателните си уреди за засичане на онова, което се движело под водата.

— Възможно ли е някой уред или оператор да е допуснал грешка? — попита Денвър несигурно.

— Едва ли — отвърна Пит. — Изследователите бяха най-добрите в техните области. А когато имаме два различни кораба с два комплекта прецизна апаратура, проследили и записали еднакви показания, всеки процент грешки се елиминира напълно. Няма спор, че „нещото“ — подводница ли, морско чудовище ли, или както искаш го наречи, е било там. И то се е движило със сто седемдесет и пет километра в час, на дълбочина малко под шест хиляди метра.

Денвър бавно поклати глава.

— Невероятно! Умът ми не го побира.

— Това е само половината — продължи Пит. — Друг кораб, работещ над Каймановата падина край Куба, попаднал на подобен радиолокационен контакт. Лично се запознах с данните от Курилската и Каймановата падини. Хидроакустическите графики съвпадат до милиметър.

— Военноморските сили уведомени ли са за това?

— О, не. Те не искат и да чуват за странни подводни явления, както военната авиация не обръща никакво внимание на приказките за неидентифицирани летящи обекти. Но в края на краищата, какво твърдо доказателство има освен куп разкривени драскулки върху няколко листа милиметрова хартия? — Пит се облегна назад, качи краката си върху масата и събра длани зад тила си. — Имаше обаче един пример, когато за малко да запишем на видеолента един от незнайните морски обитатели. Един зоолог от НЮМА замина да изучава и записва звуци на риби край Исландия, където спуснал микрофон на дълбочина деветстотин метра, за да улавя шумовете, които издават рядко срещаните дънни организми. За няколко дни той записал обичайните звуци с почти същите тонове, които издавали рибите, обитаващи повърхностните води. Отбелязал също и непрекъснатия щракащ шум, издаван от скаридите. Най-неочаквано един следобед щракането престанало и той започнал да получава друг звук — сякаш някой почуквал с молив подводния микрофон. Отначало помислил, че се е натъкнал на риба, чийто звук не бил записал преди това. Постепенно обаче започнало да му става ясно, че почукването е някакъв код. Веднага се свързал с корабния радист, който дешифрирал звука като математическа формула. После звукът спрял и от високоговорителите в радиорубката се разнесъл писклив смях, зловещо изкривен от плътността на водата. Превъзможвайки пълното

си изумление, хората му бързо спуснали под водата телевизионна камера. Но закъснели с десет секунди. Леката дънна утайка била разбъркана от бързо движение, което оставило след себе си облак тиня. Изминал цял час, преди дъното да се избистри. И тогава пред камерите се разкрила група странни на вид отпечатъци в утайката, които се загубвали в черното водно пространство.

— Разбрали ли са какво означава въпросната математическа формула? — попита Денвър.

— Да. Тя представлявала просто уравнение за намиране на водното налягане на дълбочината, на която се намирал микрофонът.

— И какъв е отговорът?

— Триста осемдесет и седем килограма на квадратен сантиметър.

В помещението настъпи продължителна, смразяваща тишина. Пит чуваше как водата под илюминаторите леко се плиска в корпуса.

— Да ти се намира кафе тук?

Умът на Денвър все още блуждаеше в загадъчната морска бездна. После, с известни усилия, той го върна към действителността.

— Трябва да знаеш — усмихна се той, — че когато си на борда на „Марта Ан“, получаваш най-доброто обслужване по водите на Тихи океан. — Той взе стар, почернял кафеник и наля кафе в очукано алуминиево канче. — Заповядайте, сър, и приятно пътуване.

Двамата тъкмо отпиха глътка от кафето, когато вратата на помещението за морски карти се отвори и влезе Боланд. Той носеше тениска, цялата в лекета, избелели джинси и спортни обувки в още по-окаяно състояние от тези на Пит. Памучната фланелка очертаваше мускулестите му рамене и за първи път Пит забеляза татуировката на дясната му ръка. Тя представляваше нож, пробождащ кожата, откъдето капеше кръв, а под тази отвратителна рисунка със сини букви беше написано: ПО-ДОБРЕ СМЪРТ, ОТКОЛКОТО БЕЗЧЕСТИЕ.

— Вие, двамата, имате вид, сякаш сте получили някаква награда — подметна Боланд с подигравателен, но твърд глас. — Какво има?

— Току-що разгадахме загадките на вселената — отвърна Денвър. — Заповядай, Пол, опитай от моето световноизвестно кафе — и побутна димяща чаша към Боланд, като разля няколко капки по масата.

Боланд пое капещата чаша от Денвър, после погледна многозначително Пит и когато последният отвърна на погледа му, той бавно разтегна устни в усмивка, вдигна чашата си и отпи от горещата течност.

— Някакви последни заповеди от старшия? — попита той.

Денвър поклати глава.

— Не, все същото, което каза и на теб — при първия признак на опасност да си плюете на петите и да се върнете обратно в Пърл Харбър.

— Стига да извадим късмет — отвърна Боланд. — Никой от другите изчезнали плавателни съдове не е имал време да подаде сигнал за бедствие, камо ли да офейка.

— В такъв случай Пит е вашата гаранция. Както и хеликоптерът.

— Нужно е време да се загрее моторът на хеликоптера — каза с нотка на съмнение в гласа Боланд.

— Не и тази птица — увери го Пит. — Мога да я издигна във въздуха точно за четирийсет секунди — каза той, като стана и се протегна, допирайки с върховете на пръстите си металния таван. — Но има един проблем. Хеликоптерът побира само петнайсет души. Така че, ако военноморският флот не ни подсигури екип от дребосъци, ще отплаваме с крайно недостатъчно хора.

— И при нормални обстоятелства плаваме с недостатъчно хора — подметна Денвър усмихнат и намигна на Боланд. — Ти не знаеш, Дърк, но „Марта Ан“ съвсем не е грохнала гемия, каквато изглежда. Не е нужен голям екипаж, тъй като корабът е оборудван с най-усъвършенстваната и най-автоматизираната система за централизация на управлението от системите за управление на всички кораби, пуснати на вода. На практика той се движи сам.

— Но състоянието на корпуса му, ръждата...

— Най-сполучливата маскировка, която си виждал — прекъсна го Денвър. — Ръждата е направена от химикали и няма да познаеш, че е изкуствена, дори да я гледаш на слънчева светлина от метър разстояние.

— Тогава защо е оборудван с усъвършенствана техника? — попита Пит.

— Не съдете за „Марта Ан“ по външния му вид — подкрепи с известна доза скромност думите на Денвър Боланд. — Като го гледате,

изобщо няма да допуснете, че е натъпкан със спасителни съоръжения.

— Замаскиран спасителен кораб — рече бавно Пит. — Нов вид заблуда.

Денвър се усмихна.

— Маскарадът влиза в работа за... нека да го наречем най-деликатните възстановителни проекти.

— Адмирал Сандекър спомена за няколко от вашите деликатни постижения — каза Пит. — Сега вече виждам как сте ги извършили.

— Някоя задача не е много голяма или много малка — засмя се Боланд. — Ние можехме да извадим „Андреа Дориа“, ако ни бяха наредили.

— Дори и да открием „Старбък“ обаче, пак няма да можете да я извадите на повърхността с толкова малък екипаж, въпреки автоматизираните ви съоръжения.

— Това са само предпазни мерки, скъпи ми Пит — каза Денвър. — Адмирал Хънтър настоя да използваме рехав екипаж по време на претърсвателната операция. Не е нужно да се дават напразни жертви, ако „Марта Ан“ бъде сполетяна от съдбата на останалите кораби. От друга страна, ако извадим късмет и открием „Старбък“, тогава ще се наложи да извършиш няколко курса с хеликоптера от мястото, където е открита подводницата, до Хонолулу и обратно, за да извозиш спасителния екипаж и всяка необходима резервна част и апаратура.

— Добре сте го обмислили — призна Пит. — Само че аз ще спя по-спокойно, ако имаме и въоръжен ескорт.

Денвър поклати глава.

— Не можем да рискуваме. Руснаците ще се усъмнят в мига, в който надушат, че някакъв стар товарен параход е ескортиран от военноморски ракетен катер и до изгрев-слънце ще пуснат по петите ни „Андрей Виборг“.

— „Андрей Виборг“? — повдигна вежди Пит.

— Това е руски океанографски плавателен съд, класифициран от военноморското разузнаване като шпионски кораб. От шест месеца насам той е по петите на операцията по издирването на „Старбък“ и все още се намира някъде в океана, опитвайки се да открие следа от подводницата. — Боланд млъкна, за да отпие от кафето си. — Сто и първи отряд изразходва много време и усилия, за да поддържа

прикритието ни като търговски кораб. Не можем да си позволим да бъдем разкрити сега.

— Както виждаш — допълни Денвър, — „Марта Ан“ е напълно независима от военноморските сили. Той е вписан в регистъра на Съединените щати като търговски кораб. И ние възнамеряваме да поддържаме това дискретно.

— Не се ли притеснява военноморският флот от факта, че „Андрей Виборг“ души наоколо?

— Той не е сам — отвърна със сериозно лице Боланд. — Още четири кораба сноват из северния претърсвателен район. Военноморският флот никога няма да преустанови търсенето, независимо колко малка е вероятността да има оцелели. Наречете го традиция, майоре, но невероятно е чувството, когато плавате в морето, хванат за парче плавей, след като корабът ви е отишъл на дъното, знаейки, че нищо няма да бъде спестено, за да бъдете спасен...

Боланд бе прекъснат от почукване на вратата.

— Влез! — извика той.

Един младеж на около деветнайсет-двайсет години влезе в помещението. Той носеше кепе на касапин на главата си и син работен комбинезон. Без да обръща внимание на Пит и Денвър, той заговори на Боланд.

— Извинете, сър, но главният механик докладва, че машинното отделение е в пълна готовност, а боцманът е строил командата си за отплаване.

Боланд погледна часовника си.

— Добре. Предайте им след десет минути да вдигат котва и да потеглят.

— Слушам, сър — отвърна младият моряк, отдаде чест и си тръгна.

Боланд се усмихна самодоволно на Денвър.

— Не е лошо. Изпреварваме с четирийсет минути графика.

— Хеликоптерът вързан ли е здраво? — поинтересува се Пит.

Боланд кимна.

— Да. Като се съмне, можете да му направите последна проверка.

Пит стана, приближи се до илюминатора и вдъхна дълбоко въздух, за да прочисти дробовете си от застоялия дим от цигарите на

Денвър. Пристанищният въздух ухаеше на чисто в сравнение с въздуха в задушната стая за морски карти.

— Настанихте ли Дърк? — обърна се Денвър към Боланд.

— Има една свободна каюта до моята, която пазим за важни личности — отвърна Боланд със сарказъм. — За Пит ще направим изключение.

Пит се загледа продължително, но без нотка на гняв или неприязън, в дима, който се виеше от пепелника. Той беше способен да подмине вербалния присмех така, сякаш пропъждаше комар от ръката си. Хънтър беше хитра стара лисица, щом като поставяше двама души с различни характери в един отбор.

— Е, време е да вървя — каза Денвър, нарушавайки неловкото мълчание.

— Ще ти пращаме картички от време на време — подметна Пит.

— По-добре направете нещо по-полезно — отвърна Денвър с усмивка, но с твърд поглед. — Ще запазя бара на хотел „Рийф“ за три седмици, считано от днес. И да е проклет онзи, който не се появи там! — обърна се той към Боланд. — Имаш кода, Пол. Адмиралът и аз ще те следим по сателита. Когато откриеш „Старбък“, просто ни съобщи по радиото, че си спрял всички машини, за да бъде подменен стопен лагер във вала. Ще открием местоположението ти за част от секундата.

Денвър се ръкува с Пит и Боланд.

— Няма кой знае какво друго да ви пожелае освен късмет! — и преди да получи отговор от двамата мъже, той рязко се обърна на пети и излезе от помещението.

Няколко минути по-късно Денвър стоеше на дока и наблюдаваше как екипажът изтегля корабните въжета и вдига подвижното мостче. Той разсеяно огледа десния борд на „Марта Ан“, докато корабът излизаше бавно по канала от притихналото пристанище. Остана загледан в навигационните светлини, докато тупкането на корабните машини постепенно заглъхна в тъмнината. После метна угарката си в спокойната мазна вода, бръкна в джобовете си и с уморена походка тръгна към паркинга.

8.

Пит стоеше облеган на кърмовото леерно ограждане и разсеяно наблюдаваше разпенена дияря, която оставяха гребните винтове на „Марта Ан“. Синьо-бялата водна маса се вихреше и бавно се стопяваше на четвърт миля зад кърмата, преди безмилостното море да се затвори над нея и да я покрие, сякаш да изличи огромен белег. Времето беше топло, небето — ясно; от североизток духаше постоянен бриз.

На какви шантави хора се натъкнах през последните два дни, помисли си той отчаяно. Една подла млада жена, която се опита да ми забие подкожна инжекция в гърба, един убиец с пожълтели от никотин зъби, един негодник с чин адмирал, един капитан трети ранг с толкова нелепа татуировка и един дребен на ръст командир, който очевидно беше най-умният от тях.

И все пак тази групичка не беше в състояние да достигне до тъмните кътчета в съзнанието му. Те бяха запазени за друг герой в драмата, герой, който тепърва щеше да се появи на сцената — гигантски мъж със златисти очи.

Каква ли е била неговата причина да издири потъналия преди много години остров Каноли? Възможно ли е той да е просто някакъв учен, който се опитва да открие изчезнала цивилизация, или окултист, който се рови в митове и легенди? Какво имаше в преданието за Каноли, което да не можеше да бъде намерено в половината глупости, изписани за изчезналия континент Му, или в изобилието от измислици, отнасящи се до Атлантида? Загадките на Тихоокеанския водовъртеж и Бермудския триъгълник бяха достатъчно действителни. Трябва да има някакво логическо разрешение на всичко това, заключи угрижен Пит. Ключ, който е толкова очебиен, че е бил подминат поради недоглеждане.

— Господин Пит?

Умствената му гимнастика бе прекъсната от младежа в работен комбинезон.

Пит му се усмихна.

— С какво мога да ви бъда полезен?

Матросът беше на път да отдаде чест. Изглеждаше объркан от това как да се държи с цивилен, особено с цивилен на борда на военен кораб.

— Командир Боланд иска да отидете на мостика.

— Благодаря, веднага тръгвам.

Пит прекоси стоманената палуба покрай затворените люкове. Под краката му моторите тупкаха ритмично, докато корабът пореше спокойните води и хвърляше мъгла от солени пръски над леерното ограждане и върху надстройката, като покриваше боята с блестящ слой капеща влага.

Изкачи се по стълбата, водеща към мостика. Боланд стоеше пред кърмчията и гледаше през бинокъл над носовата част към яркосиния хоризонт. Той свали за миг бинокъла, избърса стъклата му с края на фланелката си, после отново го вдигна пред очите си и огледа водната шир напред.

— Какво има? — попита Пит и погледна през прозореца, но не видя нищо.

— Помислих си, Дърк, че ще искаш да знаеш — отвърна Боланд, — че току-що навлязохме в новия претърсвателен район. — Той остави бинокъла на полицата до него, натисна предавателен бутон и заговори ясно и отчетливо в микрофона.

— Лейтенант Харпър, тук шкиперът. Спрете всички машини. Ще застанем на дрейф. — Той погледна Пит. — Хайде на работа.

Боланд му посочи една стълба, водеща към тесен коридор под мостика. След като подминаха няколко врати на каюти, Боланд се спря пред една и я отвори.

— Сърцето на операцията — съобщи той. — Тук са разположени четири тона електронни уреди и апаратура. Можеш да видиш техническото чудо на Сто и първи отряд в действие. — Той посочи дълга банка от уреди, изпълващи големия отсек с площ от седемдесет квадратни метра. — Тук имаме пулт за измерване на скоростта на звука и налягането, магнитен датчик за отчитане наличието на метал на морското дъно, монитори за подводните телевизионни камери. Именно затова ще легнем на дрейф, за да спуснем датчиците и камерите и те да започнат обследването.

Пит огледа екраните. Камерите вече се спускаха под повърхността и той видя как вълните се плискат в обективите, които бавно потъваха в смълчаното, искрящо от слънцето, неспокойно водно пространство. Две от камерите записваха цветно и създаваха впечатлението, че синьо-зелените сенки се изгубват в безкрайността.

— Следващият уред е усъвършенствана хидроакустична станция — продължи да обяснява Боланд. — Тя прави подробни „звукови“ снимки на океанското дъно и всичко, намиращо се там. Имаме също така и система за странично радиолокационно изследване, чийто обхват от двата борда на кораба е по половин миля. Нейните датчици също ще бъдат влачени зад кораба.

— Пояс на детектиране с обща широчина цяла миля — отбеляза Пит. — Това е внушителен участък от целия претърсвателен сектор.

На Пит му направи впечатление, че Боланд изобщо не си направи труда да го представи на никого от екипа, обслужващ съоръженията. Ако нещо особено много липсваше на Боланд, това бяха добрите обноси. Пит се почуди как ли е стигнал до този си ранг.

— А тази душичка тук — отбеляза с гордост Боланд — е мозъкът на комплекта от уреди — компютърната система „Селко-Рамзи“ 8300. — Той кимна към тесен пулт с лампички и превключватели, поставен над широка клавиатура. — Тя отчита географските дължини и ширини, скоростта и курса. С две думи, тя е скачена със системата за централизирано управление и оттук, докато открием „Старбък“, тази нечовешка маса от транзистори ще ръководи кораба.

— Напълно хигиенично — смънка Пит.

— В какъв смисъл?

— Ами нищо не се пипа от човешка ръка.

Боланд смръщи чело.

— А, да, може и така да се каже.

Пит се наведе над рамото на оператора, седнал зад клавиатурата на системата.

— Наистина забележително. „Селко-Рамзи“ 8300 може да бъде претоварена и репрограмирана от главен превключвател. Така вероятно операциите могат да бъдат следени и в Пърл Харбър. Това ще е от полза за адмирал Хънтър, в случай че ни застигне съдбата на хората на борда на „Лили Марлен“. При първата поява на опасност той и Денвър

могат да претоварят системата ни, да обърнат кораба и да го върнат в пристанище. Адмиралът може и да загуби екипажа, но Сто и първи отряд ще прибере спасителния си кораб непокътнат. Наистина забележително.

— Ти явно си запознат с електрониката — каза бавно Боланд и по лицето му се изписа странна смесица от подозрение и уважение.

— Може да се каже, че съм запознат повърхностно с повечето от съоръженията, които имате на борда.

— Нима вече си виждал всичко това?

— Най-малко на три океанографски кораба на НЮМА. Вашите потенциални възможности са до известна степен по-специализирани, тъй като основната ви задача са спасителните операции. Но нашето техническо ниво е малко по-високо от вашето поради научното естество на нашите изследвания.

— Моите извинения — насили се да се усмихне Боланд. — Аз подцених талантите ти. — Той се обърна, отиде до дежурния офицер, каза му нещо и се върна при Пит. — Хайде, ела да те почерпя едно.

— Нима военноморският правилник го разрешава? — захили се Пит, изненадан от внезапната проява на дружелюбност от страна на Боланд.

В усмивката на Боланд се долавяше известна лукавост.

— Забравяш, че от техническа гледна точка това е граждански кораб.

— Напълно подкрепям техническата страна на въпроса.

Те тъкмо тръгнаха към вратата, когато дежурният офицер съобщи:

— Шкипер, телевизионните камери и хидроакустичните датчици са в готовност.

Боланд кимна.

— Бързо се справихте, лейтенант. Ще потеглим веднага щом...

— Един момент — прекъсна го Пит. — Само от любопитство, на каква дълбочина сме?

Боланд го погледна учуден, после се обърна.

— Лейтенант?

Офицерът вече се беше навел над датчика и гледаше съсредоточено назъбената линия, която се изписваше върху милиметровата хартия.

— Хиляда седемстотин двайсет и девет метра, сър.

— Има ли нещо необичайно в това? — попита Боланд.

— Би трябвало да е по-дълбоко — отвърна Пит. — Може ли да погледнем картите на океанското дъно?

— Заповядайте, сър. — Лейтенантът отиде до една широка маса с плот от матово стъкло и включи горното осветление. Разгъна голяма карта и заципа краищата ѝ за ръбовете на масата. — Това е дъното на Северния Тихи океан. За съжаление обаче, картата не е много подробна. Съвсем малко експедиции за изследване на дълбочината са идвали в тази част на света.

Боланд изведнъж прояви възпитание.

— Дърк Пит, да ти представя лейтенант Стенли.

Пит кимна в знак на поздрав.

— Добре, Стенли, нека да видим какво имате — каза той, като се облакът в края на масата и се вгледа в странните на вид контури, представляващи дъното на Тихи океан. — Къде се намираме?

— Точно тук, майоре. — Стенли отбеляза с малка „човка“ мястото върху картата. — $32^{\circ}10'$ север, $151^{\circ}17'$ запад.

— Значи сме над фрактурната зона Фулъртън — каза бавно Пит.

— Звучи ми като счупване на кост по време на футболен мач — вметна Боланд, който също се бе надвесил над картата.

— Не, фрактурна зона означава разлом, пукнатина в земната кора. Оттук до калифорнийското крайбрежие има стотици такива.

— Разбирам какво имате предвид под „дълбочина“. Според морската карта дъното наоколо трябва да е на дълбочина над четири хиляди и петстотин метра — и Стенли подчерта най-близката до местоположението им дълбочина.

— Възможно е да се намираме близо до подводен хълм — отбеляза Пит.

— Дъното се издига вляво от нас — поясни Боланд. — Със седемдесет и шест метра в продължение на една миля. В това няма нищо странно. Може да е някой от по-малките подводни хълмове.

Пит поклати глава.

— Само дето нито един такъв не е отбелязан на картата.

— Може би още не е проучен.

— И все пак, ако склонът продължава да се издига, хребетът му трябва да е много далече. Корабът е твой, Пол, но мисля, че е

желателно да се направи проучване. Съобщителната капсула от „Старбък“ е изпратена от незнани хора след изчезването ѝ. Очевидно подводницата лежи на достъпна дълбочина.

Боланд уморено разтърка очите си.

— Звучи логично, но това не може да е единственият неотбелязан на картата подводен хълм в района. Сигурно има най-малко още петдесет такива.

— Не бива да пропуснем дори един от тях.

Лицето на Боланд доби замислен вид. После той се изправи и се обърна към Стенли.

— Лейтенант, програмирайте курс към възвишението. Вкарайте показанията на датчиците в компютъра и поставете щурвала на централизирано управление. Уведомявайте ме за всяка внезапна промяна на дълбочината. Аз ще бъда в каютата си — и отместа поглед към Пит. — Е, тръгваме ли за обещаното питие?

Влекателните възета на шейната на телевизионната камера и хидроакустичните датчици бяха размотани надолу, системата за централизация на управлението беше включена към компютъра и след десет минути „Марта Ан“ започна бавно да описва широка дъга в посока изток. Бездействащият кърмчия стоеше на вратата на кормилната рубка и пушеше цигара, ръкохватките на кормилното колело се завъртаха бавно наляво-надясно, сякаш задвижвани от невидима ръка. Корабът се връзваше във вълните, а мъжете от екипажа наблюдаваха и проверяваха морето с измервателни уреди с трепкащи стрелки, разноцветни лампички и монитори.

Пит и Боланд останаха в капитанската каюта до средата на следобеда; времето, през което хидроакустичните уреди отчитаха непрекъснатото издигане на морското дъно, минаваше мъчително бавно. Един час, два, три. Пит се ровеше в сведенията и данните за „Старбък“, а Боланд бе съсредоточил вниманието си в спасителните планове и обмисляше дали и кога ще проработи късметът на „Марта Ан“. Безцелният разговор на мъжете на палубата и долу, в машинното отделение, се въртеше неизменно около жените. Единствено операторите в детекторния пункт седяха смълчани и наблюдаваха внимателно мониторите и измервателните си уреди. Съобщението „Дъното продължава да се издига“, което Стенли предаваше от време на време по вътрешната разговорна уредба, внасяше известно

успокоение, че всичко на кораба върви както трябва. Няма по-скупна работа от търсене на корабни останки.

Изведнъж в пет часа гласът на Стенли проехтя по високоговорителите.

— През последната половин миля дъното рязко се издигна!

Пит погледна Боланд. Без да си разменят дума, двамата скочиха на крака и се втурнаха към детекторския пункт. Стенли се бе навел над масата за карти и вписваше нещо.

— Не е за вярване, шкипер. За първи път виждам подобно нещо. Намираме се толкова навътре от сушата, в най-затънтеното място, а дъното изведнъж се оказа само на триста шейсет и шест метра от повърхността. И продължава да се издига.

— Това е адски стръмно издигане — отбеляза Пит.

— Може да е част от Хавайското гърбище — предположи Боланд.

— Ние сме доста по на север. Съмнявам се да има някаква връзка с него. Това чудо долу е напълно самостоятелно.

— Триста трийсет и пет метра — обяви високо Стенли.

— Боже господи! На всеки половин метър се издига с по трийсет сантиметра! — възкликна тихо Пит.

Боланд заговори почти шепнешком.

— Ако не се изравни скоро, ще заседнем. — Той извърна лице към Стенли. — Изключи компютъра и се върни на ръчно управление!

Само след пет секунди Стенли потвърди:

— На ръчно управление сме, сър.

Боланд взе микрофона на вътрешната разговорна уредба.

— Мостик? Тук Боланд. Какво виждате на осемстотин метра право напред?

Отговори метален глас:

— Нищо, сър. Хоризонтът е чист.

— Някаква следа от бяла вода?

— Не, командире.

Пит погледна към Боланд.

— Попитайте го за цвета на водата.

— Мостик, има ли някаква промяна в цвета на водата?

След кратко мълчание се чу:

— Става по-зелена, сър, на около петстотин метра пред лявата носова част.

— Двеста и четирийсет и се издига — съобщи Стенли.

— Плътноста се увеличава — каза Пит. — Очаквах по-светлосин цвят при по-близкия до повърхността хребет. Зеленото говори за наличието на подводна растителност. А да има морски растения тук е много странно.

— Водораслите не съжителстват добре с коралите, нали? — попита Боланд.

— Точно така, а и за тази част на океана са характерни по-високите температури.

— Имам ясно показание на магнитометъра. — Това съобщи един млад човек с руса, къдрава коса, който седеше зад пулта за управление.

— Къде? — попита Боланд.

— На двеста метра, азимут двеста и осемдесет градуса.

— Може да се окаже златна мина — въодушеви се Боланд.

— Второ показание на триста метра, азимут триста и петнайсет градуса. Още два визуални контакта. Божичко, те са около нас!

— Звучи ми като богато минно находище — усмихна се Пит.

— Стоп машини! — извика в микрофона Боланд.

— Дънният контур излиза от листа с показанията — съобщи възбуден Стенли. — Четиристотин и петдесет метра, а корабът още не е спрял.

Пит погледна телевизионните монитори. На екраните все още нямаше нищо, но и нямаше да има при видимост, намалена до стотина метра. Той извади носна кърпа от джоба на панталона си и попи потта от врата и лицето си. Запита се защо ли се е изпотил толкова. Климатичната инсталация в детекторния пункт работеше. Той нехайно напъха носната кърпа обратно в джоба си и пак устреми поглед към мониторите.

Микрофонът беше все още в ръката на Боланд. Той го вдигна до устата си и Пит чу как гласът му отекна из целия кораб.

— Тук Боланд. Стигнахме първия участък за претърсване. Всички показания сочат, че се намираме над гробището на Тихоокеанския водовъртеж. Искам всеки един от вас да бъде на крак. Тук нямаме представа за опасността, затова трябва да бъдем заварени с отбранителните средства в готовност. Интересното е, че корабът ни

може да се окаже единственият, който ще бъде регистриран, че е стигнал до тези води напълно невредим.

Пит не отместваше поглед от мониторите. Дъното започна да се показва, когато инерцията изтласка „Марта Ан“ напред. Разсеяният блясък на водата от слънчевите лъчи пробиваше повърхността във вид на тънки жълтеникави снопчета, които се спускаха надолу като килим от размазани цветове. Вече се виждаха и риби, които увиснаха неподвижно в триизмерната течност и наблюдаваха предпазливо огромната сянка, плъзгаща се над тях.

Боланд постави ръка върху рамото на мъжа, седнал зад магнитометъра.

— Когато минем над първите корабни останки, съобщете курса към следващите поред — и се обърна към Стенли. — Сигнализирайте на лейтенант Харпър в машинното. Да следи да не се увеличава изминатото разстояние, необходимо за овладяване движението на кораба.

Атмосферата в детекторния пункт беше напрегната. Изминаха две минути, две безкрайни минути, докато всички чакаха да се появят мъртвите и заровени останки на отдавна потънал кораб.

Океанското дъно вече се виждаше съвсем ясно на мониторите. То бе осеяно със странен и буен растителен свят, а би трябвало да прилича на подводен лунен пейзаж. Нямаше и следа от корали, имаше само широко разклонени кафяви водорасли и нежно оцветена морска трева, прилепнала за каменистото неравно дъно, което непрекъснато променяше цвета си според трепкащата светлина, процеждаща се от повърхността. Пит бе пленен от гледката. Имаше чувството, че наблюдава разкошна ориенталска градина, потънала под водата.

Един дългокос младеж, специалист по хидроакустично наблюдение, заговори без капка вълнение.

— Наближаваме корабни останки, командире.

— Добре, пригответе се за компютърно сканиране.

— За да ги запишете ли? — поинтересува се Пит.

— Не, за да ги идентифицираме — отвърна Боланд. — В компютърната памет се съхраняват всички познати данни за изчезнали кораби. Ще се опитаме да сравним нашите данни с тези на компютъра. Надяваме се да успеем да склоним океана да ни издаде някоя и друга своя тайна.

— Ето ги — разнесе се гласът на Стенли.

Три чифта очи се впериха в мониторите. Гледката беше неопишуема. Корабът — или онова, което бе останало от него — беше покрит с дебел слой морско обрастване. Две мачти — предна и задна — се протягаха отчаяно към небето. Единственият комин беше покрит с кафява корозия, а навсякъде по палубата бяха пръснати изкривени и усукани мъчноопределими метални парчета. Докато наблюдаваха екраните, една дълга зеленикава риба се шмугна през един от илюминаторите, отваряйки и затваряйки заплашително уста.

— Боже мой, този търтей е най-малко три метра дълъг — възкликна Боланд.

— По-вероятно да е осем, но изглежда по-дълъг поради увеличението от телевизионните обективи — уточни Пит.

— Може и да халюцинирам — обади се Стенли, — но съм сигурен, че видях останки от селскостопански трактор в трюма.

Вниманието им беше прекъснато от бръмченето на компютъра, който започна да распечатва, нагъвайки хартията в плитката табличка. В мига, в който машината спря да работи, Боланд откъсна листа и зачете на висок глас.

— „Данните сочат, че вероятно корабът е либерийски — «Оушъник стар»^[1] 5 135 тона, товар: гума и селскостопански машини, съобщено за изчезването му на 14 юни 1949 година.“

Мъжете в помещението преустановиха работата си и загледаха смълчани хартията в ръката на Боланд. Никой не продума. А и не трябваше.

Бяха открили първата жертва на Тихоокеанския водовъртеж.

Пръв се размърда Боланд. Той грабна отново микрофона.

— Радиорубка, тук Боланд. Отворете на брегова честота. Изпратете съобщителен код шестнайсет.

Пит каза:

— Не е ли малко прибързано? Още не сме открили „Старбък“.

— Така е — призна Боланд, — но искам адмирал Хънтър да знае точно къде се намираме, за всеки случай.

— Очакваш опасност ли?

— Няма смисъл да поемаме рискове.

— Следващият контакт е на азимут двеста и седем градуса — съобщи монотонният глас на хидролокаторния оператор.

Те се върнаха при мониторите. След малко се появи наклонената палуба на параход; кърмата му се издигаше високо, докато носовата част беше заровена в синьо-зелените дълбини. Шейната на камерата се плъзна над масивен заоблен комин и те можеха да надникнат в черната му вътрешност. Средната секция на кораба беше отрупана с клапани и тръбопроводи и беше без надстройка, но няколкото една над друга палуби на кърмовата секция представляваха грозен лабиринт от вентилационни тръби. Растителният свят беше превзел всички метални части и дори въжетата, отиващи към мачтите. Екзотични риби от всякакъв вид плуваха сред такелажа, сякаш скелетът на мъртвия кораб беше тяхна запазена територия.

Гласът на Боланд повтори точните цифри от компютърния екран:

— „Японски петролоносач на име «Ишийо Мару», 8 106 тона, обявен за изчезнал заедно с екипажа на 14 септември 1964 година.“

— Божичко! — смънка под носа си Стенли. — Това място е същинско гробище. Започвам да се чувствам като проклет гробокопач.

През следващия час списъкът на изгнилите и разбити кораби беше повторен още шест пъти. Бяха открити и разпознати четири търговски кораба, една шхуна и един океански траулер. Напрежението в детекторния пункт нарастваше с откриването и анализирането на всеки следващ плавателен съд. И когато настъпи последният момент, моментът, който всички очакваха с нетърпение, те бяха заварени напълно неподготвени.

Хидроакустикът изведнъж притисна наушните си слушалки плътно до ушите и заби напрегнат, невярващ поглед в командното табло.

— Имам контакт с подводница, азимут сто и деветдесет градуса — докладва той.

— Сигурен ли сте? — попита Боланд.

— Залагам живота си. И друг път съм имал показания за подводници, командире, но тази тук е много голяма.

Боланд взе микрофона.

— Мостик? Щом ви кажа, спрете машините и спуснете котвата. Бързо се пригответе! Ясно?

— Да, сър — отвърна дрезгав глас по високоговорителя.

— Попитай го каква е дълбочината? — подсети го Пит.

Боланд кимна.

— Дълбочина?

— Двайсет и седем метра.

Пит и Боланд се спогледаха.

— Загадката се увеличава, не мислиш ли? — попита Пит тихо.

— Наистина — също тихо отвърна Боланд. — Ако съобщението на Дюпри е лъжливо, защо включва точната дълбочина?

— Нашето приятелче вероятно е решило, че никой разумен човек не би повярвал на показание от двайсет и седем метра. Ето, аз го виждам с очите си и пак не мога да повярвам.

— Тя навлиза в обхвата на камерата — съобщи Стенли. — Ето... ето там се вижда подводница.

Те се вгледаха в изображението на масивна черна форма, която лежеше под бавнодвижещия се кил на „Марта Ан“. Пит имаше чувството, че наблюдава модел на подводница във вана. Дължината ѝ беше най-малко два пъти по-голяма от тази на конвенционална ядрена подводница. Вместо познатия полусферичен нос, предната ѝ част беше заострена. Корпусът ѝ нямаше обичайната форма на съвършена пура — той изтъняваше плавно назад в класическа симетрична крива. Липсваше също и голямата командна рубка, наподобяваща гръбна перка на кит. На нейно място се издигаше по-малка заоблена гърбица. Само двете командни плоскости на кърмата бяха като на другите подводници, както и двата бронзови гребни винта под гладкия корпус. Подводната лодка излъчваше невероятно спокойствие, сякаш беше огромен мезозойски обитател, налегнат от следобедна дрямка. Не така трябва да изглежда, помисли си Пит и почувства как кожата му започна да настръхва.

— Спуснете маркера — нареди рязко Боланд.

— Маркер ли?

— Това е нискочестотно електронно устройство — поясни Боланд. — В случай че бъдем принудени да напуснем района, ще разполагаме с водонепроницаем предавател на океанското дъно, който предава периодично сигнали. По този начин, като се върнем, ще можем да открием мястото, без да се налага да го търсим отново.

— Носовата ни част вече минава над останките, командире — това беше предадено от хидроакустика.

Боланд извика в микрофона.

— Стоп машини! Спуснете котвата. — Той се обърна с лице към Пит. — Видяхте ли номера ѝ?

— Девет-осем-девет — отвърна Пит.

— Точно тя е — „Старбък“ — каза с благоговение Боланд. — Не вярвах, че ще я видя някога.

— Или онова, което е останало от нея — добави Стенли с внезапно пребледняло лице. — Само като си помисля за клетите нещастници, погребани в нея, ми настръхва косата.

— И мен ме изпълва неприятно чувство при тази мисъл — съгласи се Боланд.

— Не само вас — добави Пит с равен тон. — Я се вгледайте по-внимателно.

Сега „Марта Ан“ се въртеше около котвата си и кърмата ѝ, тласкана от намаляващата инерция, бавно се изместваше по дъга от потъналата подводница. Боланд изчака малко, докато телевизионните камери застанат под такъв ъгъл, че да държат в обхвата си „Старбък“. Когато обектът дойде в средата на рамката, обективът автоматически се приближи за по-близко наблюдение.

— Тя лежи на пясъчното дъно и по-истинска и по-ясна от това не може да бъде — измърмори Боланд, без да отмества поглед от екраните. — Носовата ѝ част не е заровена, както пише в съобщението на Дюпри. Но като се изключи това, не виждам нищо необикновено.

Пит каза:

— Не си никакъв Шерлок Холмс. Значи не виждаш нищо необикновено, така ли?

— Не виждам да е разбита носовата ѝ част — отвърна Боланд бавно. — Но може да е пробита под корпуса, а това ще се види едва след като бъде извадена. Нищо странно няма в това.

— Доста силна експлозия е нужна, за да се получи дупка, достатъчно голяма, за да потъне подводница с размерите на „Старбък“ само на дълбочина двайсет и седем метра — отбеляза Пит. — На дълбочина триста метра и пукнатина колкото косъм ще свърши същата работа. Но на повърхността тя ще може да се справи и с всичко, което е по-малко от голяма дупка. Да не говорим, че една експлозия ще остави отломки, разхвърляни наоколо; нищо не детонира чисто, без да остави следи след себе си. Както виждаш, в пясъка наоколо няма нещо повече от винтче. Кое то ни води до следващото стряскащо заключение

и то е: откъде е дошъл този пясък? Ние изминахме мили над този подводен хълм и не видяхме нищо друго, освен назъбени скали и растителност. А тази подводница лежи в най-спретнатия малък участък пясък, който си виждал.

— Може да е просто съвпадение — предположи спокойно Боланд.

— Че Дюпри е разположил загиващата си подводница на единственото място за приводняване в протежение на мили? Изключително съмнително. Сега идваме до най-неприятния момент. Наблюдение, което не може да бъде лесно обяснимо. — Пит се наведе по-близо до екраните. — Останките от потънали плавателни съдове са много полезни. За морския биолог те са свършената лаборатория. Ако данните за потъването на кораба са записани, възможно е учените да установят скоростта на обрастване на различните видове морски свят по останките. Обърнете внимание, че външността на корпуса на „Старбък“ е чиста и лъсната като в деня, когато е била пусната на вода.

Всички отново отместиха погледи от измервателните си уреди към мониторите. Боланд и Стенли просто останаха загледани в Пит. Нямаше нужда да поглеждат към мониторите, за да се уверят, че той е прав.

— Както изглежда — продължи Пит, — поне по външния ѝ вид, „Старбък“ е потънала не по-рано от вчера.

Боланд уморено потърка с ръка челото си.

— Хайде да се качим горе — предложи той — и да обсъдим положението на чист въздух.

Като застана на лявото крило на мостика, Боланд се обърна и отправи поглед към морето. След още два часа слънцето щеше да залезе и синият цвят на водата започваше да потъмнява. Той се чувстваше изтощен и когато заговори, заговори бавно и с големи паузи.

— Нашите заповеди... бяха да открием „Старбък“. Направихме първата стъпка от мисията ни... Следващата задача е да я извадим на повърхността. Искам... да се върнеш в Хонолулу за спасителния екип.

— Не мисля, че ще бъде разумно — отвърна спокойно Пит. — Все още не сме във безопасност. Скоро ще се стъмни. А именно по такова време е изчезнала „Старбък“.

— Не виждам причина за паника. „Марта Ан“ разполага с достатъчно съоръжения за откриване, които могат да засекаат опасност

от всяка посока и от всякакво разстояние.

— Но вие имате на борда само лични стрелкови оръжия — отвърна Пит. — Каква полза от детекторните ви съоръжения, щом не можете да се отбранявате? Може и да сте открили гробището на Водовъртежа, но нямате и най-малката представа кой или какво е причинило потъването на плавателните съдове.

— Щом дяволът и антуражът му от призраци не са се появили досега — настоя на своето Боланд, — значи няма да се появят изобщо.

— Нали сам каза, Пол, че лично ти си отговорен за този кораб и екипажа му. В мига, в който аз се издигна във въздуха, можете да се простите с последната си надежда за спасение.

— Добре, слушам те — предаде се Боланд. — Какво предлагаш тогава?

— Ти много добре знаеш отговора — каза нетърпеливо Пит. — Да се гмурнем до подводницата. Една проверка от първа ръка е задължителна. Скоро ще се мръкне, така че „ако има нещо гнило в Дания“, ще трябва да го открием час по-скоро.

Боланд погледна разсеяно към залязващото слънце.

— Не разполагаме с много време.

— На нас са ни необходими не повече от четирийсет и пет минути.

— На нас?

— На мен и още някой бивш водолаз, ако ти се намира такъв.

— Щурманът ми, лейтенант Марч, е служил четири години на ядрена подводница и е опитен водолаз.

— Звучи чудесно. Тръгвам с него.

Боланд изгледа замислен Пит.

— Възраждавам.

— Проблем ли има?

— Не съм склонен да ви пратя долу. Твоят адмирал Сандекър ще ми извие врата, ако се случи нещо.

Пит сви рамене.

— Едва ли.

— Много си самоуверен.

— Защо да не съм? Подкрепен съм от най-чувствителните уреди за откриване, познати на човека. Няма никакви необичайни показания по или около корпуса на „Старбък“. Къде е рискът?

— Ще изпратя лейтенант Марч да ти помогне с водолазната екипировка — склони Боланд. — Люкът за гмуркане се намира в средната част на десния борд, над водолинията. Марч ще те чака там. Но запомни: правите само визуален оглед. След като видите каквото има за гледане, веднага се връщате — и той се обърна и излезе от лоцманската кабина.

Пит остана на крилото на мостика, полагайки усилия да запази сериозното си изражение. Испита леко чувство на вина, но побърза да го пропъди.

— Горкият Боланд — промърмори той под носа си. — Той няма никаква представа какво съм си наумил.

[1] „Океанска звезда“ (англ.). — Б.пр. ↑

9.

Гмуркането до потънал кораб поражда едновременно и вълнение, и безпокойство. Според повечето от суеверните души то е все едно да плуваш през гниещите кости на трупа на Голиат. Сърцето на водолаза започва да бие ужасяващо силно, съзнанието му се скована от неоправдан страх. Може би това се дължи на някакви романтични видения — като на призраците на стари брадати капитани, крачещи по палубата на кормилната рубка, или на потни, ругаещи огняри, хвърлящи въглища в горещите древни котли, или дори на матросите с татуирани гърди, лъкатушейки към жилищните си помещения след бурна пиянска нощ, прекарана в долнопробна кръчма на някое тропическо пристанище.

Пит изпита всички тези чувства, преди да се гмурне към потъналата подводница. Но този път беше различно. „Старбък“ изглеждаше така, сякаш лежеше напълно естествено на дъното. Ако подводният свят беше чужд за надводните плавателни съдове, то за една подводница той беше нещо съвсем естествено. През секунда-две Пит очакваше мехурчета от баласта да изригнат от главните вентилационни отвори и огромните бронзови гребни винтове да започнат да се въртят и да съживят дългата черна форма.

Той и Марч заплуваха бавно покрай корпуса, само на сантиметри над голото океанско дъно. Марч, който носеше подводен фотоапарат „Никонос“, започна да снима; след всяко натискане на бутона за освобождаване на затвора светкавицата проблясваше като мълния в облачно небе. Единствено въздушните мехурчета от дихателните апарати нарушаваха спокойствието. Пасажи пъстроцветни риби се плъзгаха покрай двамата, нахлули в уединението на техния периметър.

Една черно-жълта риба се доближи от любопитство. Кафеникава акула, дълга близо метър и осемдесет, мина над двамата мъже, без да им обърне никакво внимание. Наоколо имаше такова изобилие от вкусна храна, че през мозъка ѝ колкото грахово зърно не минаваше и мисъл да се нахвърля на човешка плът.

Пит пропъди желанието си да се наслади на приказната гледка. Имаше много работа да върши, а времето беше ограничено. Той стисна здраво дългия „Барф“ в дясната си ръка.

Барфът, или „магическият дракон“, както го наричаше Марч, представляваше 90-сантиметрова алуминиева тръба със заострена като игла цев. Пит го оприличаваше на инструмента, с който работниците, поддържащи чистотата на парковете, набучваха хартиените отпадъци. Всъщност това беше най-смъртоносният убиец на акули, изработван някога. Разбира се, имаше какви ли не други оръжия, които действаха малко или повече успешно за умъртвяването на омразния враг на човека. Никое обаче не беше толкова безопасно и сигурно като „магическия дракон“. Пит беше виждал и промишлено изработени модели на убиеца на акули, но те бяха по-малки от военноморската версия. Всъщност това си беше истинско оръжие и въпреки че на вид не изглеждаше смъртоносно, то буквално изкормваше акулата. Ако някое чудовище с остри като бръснач зъби се доближеше опасно близо, водолазът просто забиваше островърхата цев в грапавата му като гласпапир кожа и натискаше спусъка, който изстрелваше касетъчен снаряд от въглероден двуокис в тялото на акулата. Газът взривяваше жизненоважните органи на безкостния злодей и ги изхвърляше през устата му. Но дори и това не убиваше звяра веднага. Едва след като газът го издигнеше към повърхността, той се удавяше. Акулите нямат плавателни мехури или хриле като другите риби. Те не могат да се задържат неподвижни във водата. Трябва да се движат непрекъснато, за да поемат кислород през устата си и да издишат през хрилните си отвори. Ако акулата не се движи, тя не може да диша.

Марч отблокира затвора на фотоапарата, нави напред филма и пак го блокира. После направи знак на Пит да се издигнат. Двамата се оттласнаха над нивото на палубата.

Пит погледна изражението на Марч под маската му за лице; очите на младия човек бяха изпълнени със страх, страх от въпроса какво ли лежи от другата страна на херметичния корпус. Марч вдигна фотоапарата си и посочи към повърхността — знак, че беше свършил филма си. Пит поклати глава. Той взе малката правоъгълна дъска, закрепена за колана му с тежести, и написа две думи с мазен молив: „Към аварийния люк“.

Марч прочете съобщението и потупа с пръст водолазния си часовник. Пит нямаше нужда от подсещане — вече знаеше, че текал последните им двацет минути въздух. Той вдигна отново дъската и хвана здраво Марч над лакътя, забивайки пръсти в плътта му. Младият лейтенант разбра, че трябва да се подчини на командата на Пит; под маската очите му се отвориха широко. Той погледна сянката на корпуса на „Марта Ан“, знаейки, че телевизионните камери ги наблюдават. Поколеба се, за да печели време.

Пит обаче не се подлъга. Той заби още по-силно пръсти в ръката на Марч. Жестът му даде резултат. Марч кимна в знак на разбиране, бързо се обърна и заплува към носовата част на подводната лодка. Пит не очакваше младежът да постъпи другояче.

Последва Марч по петите, плувайки през струята от мехурчета, които изпускаше дихателният апарат на младия лейтенант. Само след секунди сенките им пропъльзяха върху корпуса и те отново надвиснаха над палубата на „Старбък“. Един омар тромаво прекъсна разходката си по носовата пътека на подводницата, като панически закрочи странично, спусна се по заобления корпус и скочи върху пясъка. Ако омарът беше уплашен, същото можеше да се каже и за Марч. Пит ясно го видя как потрепери неволно, когато погледна към аварийния люк и си представи зловещата сцена под капака му.

„Отвори го“ — написа Пит на дъската си. Марч го погледна, потрепери отново, но бавно коленичи до люка и напрегна мускули, за да завърти ръчното колело. Пит почука с барфа по капака на люка и металическият звук проехтя усилен от водата. Подтикнат към действие, Марч се напъна да завърти колелото с такава сила, че вените на врата му се издуха до краен предел. Колелото обаче не помръдна. Той се отпусна и погледна Пит с питащи очи, в които проблясваха гневни пламъчета. Пит вдигна три пръста и му посочи към колелото — знак да опита трети път. Той се измести, заставайки срещу младия лейтенант, и пъхна задния край на копието в едната четвъртинка на колелото, за да го използва като лост. После кимна на Марч.

Двамата заедно се напънаха. Най-накрая колелото поддаде, отначало не повече от сантиметър, но след това сантиметър по сантиметър колелото започна да се върти по-лесно, докато не се отвъртя докрай. Марч отвори капака на люка и надникна право надолу в шлюзовата камера. Еднаквото налягане между вътрешния и външния

въздух беше лош знак. Пит разбра, че грандиозният му план започва да се пропуква. И все пак му беше останала още една карта и само една минута време, за да я изиграе.

Той изтри дъската и написа въпрос към Марч: „Ще можеш ли да се справиш?“.

Младежът кимна и вътрешно потрепери, като схвана призрачното послание, което съдържаше въпроса на Пит, после издърпа своята дъска и написа в отговор: „Ще бъде трудно без хранване“.

Пит също драсна набързо: „Да опитаме“.

Решавайки, че е безполезно да спори, Марч постоя неподвижен за миг, докато събере смелост, после се гмурна в зловещия мрак на шлюзовата камера. Пит го изчака да се ориентира по слабата светлина, която се процеждаше отгоре. Когато постави плътно ръце върху въздушните вентили, Марч кимна и Пит се спусна при него, като затвори капака след себе си.

Аварийният отсек представляваше тръбообразна камера в корпуса на подводницата. Той побираше шестима души и беше направен така, че при потъване на подводната лодка екипажът да влезе тук, да затвори херметически вътрешния капак, а после да наводни камерата чрез предпазния клапан. Когато водното налягане навън се изравнише с вътрешното и останалият въздух бъдеше изпуснат, мъжете просто отваряха външния капак и се издигаха към повърхността. В този случай Пит и Марч щяха да извършат обратната процедура — първо щяха да изпуснат водата, а после да влязат, както се надяваше Пит, в сухата вътрешност.

Лудост беше единствената дума, с която Марч можеше да определи влизането им в непрогледната тъмнина на камерата. Пълна лудост! Щеше да е много по-просто, ако отвореха вътрешния капак, без да се промъкват през тъмното тясно помещение. Защо трябваше да се губи време в безсмислен опит да се изравнява налягането, след като подводницата беше пълна с вода? Те нямаше да намерят нищо друго, освен вътрешност, пълна с разложени трупове. И двамата щяха да са мъртви, ако не побързаха; той очакваше всеки момент да изразходва и последния си запас от въздух. Лудост, повтори отчаяно той в себе си. Изглеждаше невъзможно, но му се стори, че е плувнал в пот. После завъртя клапана.

Въздухът засъска тихо в камерата и водата започна да се оттича. Сигурно е сън, каза си Марч. Не е възможно да е истина. Тялото му даде да се разбере, че налягането спада и въпреки че не можеше да види, той знаеше, че вдигнатата му ръка стърчи над нивото на водата. После почувства как леки вълни обливат лицето му. Ако не стискаше накрайника на регулатора за дишане между зъбите си, щеше да зяпне от почуда. След като преодоля шока и възвърна самообладанието си, той затърси пипнешком водоустойчивия ключ за осветлението, за който беше сигурен, че се намира близо до изпускателния клапан. Найсетне пръстите му напипаха гумения ключ. Тогава той го повдигна и светлина обля аварийния отсек.

Марч се вкамени от това, което видя. Пит стоеше пред него, облегал нехайно на напречната преграда, и напълно безразличен към околната обстановка; маската му за лице беше вдигната върху смолисточерната му коса, накрайникът му висеше върху широкия му гръден кош. Той гледаше Марч със зелените си очи, които като че ли изпускаха искри, а устните под суровото му почерняло лице бяха извити в лека усмивка.

Марч изплю накрайника си.

— Откъде знаеше? — попита той изумен.

— Тренирано предположение — отвърна язвително Пит.

— Осветлението, помпите за налягането... — продължи със замаяна глава Марч. — Сигурно ядреният реактор все още работи.

— Така изглежда. Дали да не проверим?

За Марч леденото спокойствие на Пит беше удивително.

— Защо не? — каза той, опитвайки се да говори с безразличие, но думите му излязоха като кресливо грачене. Водата беше напълно източена вече и той погледна надолу към капака на вътрешния люк на „Старбък“.

Двамата свалиха бутилките със сгъстен въздух, маските за лице и плавниците си, убедени, че щом в аварийната камера имаше въздух, значи и в самата подводна лодка щеше да има годен за вдишване въздух. Марч коленичи в останалата не повече от сантиметър-два вода по пода на вътрешния люк и завъртя ръчното колело. То се завъртя полесно от предишното; мънички въздушни мехури излязоха изпод капака, когато от подводницата се просмука въздух. Той се наведе ниско и пое излизащия въздух.

— Годен е — съобщи той.

— Тогава отвори капака още малко.

Марч завъртя ръчното колело и през локвата в краката им излезе още въздух. След малко налягането се изравни и водата с бълбукане се източи през капака. Марч бе обзет от отчайващо предчувствие; този път не се усъмни в ледената пот, която обля тялото му. Той повдигна внимателно капака и бързо се отдръпна настрани. Никой не беше в състояние да го накара да влезе пръв в тази безбожна крипта. Но напразно се безпокоеше. Пит бързо се промъкна покрай него, спусна се по стълбата и се загуби от поглед.

Пит се озова в ярко осветен и безлюден носов торпеден отсек. Всичко изглеждаше на мястото си, сякаш обитателите му временно бяха излезли да поиграят карти или да подремнат следобеден сън в каютите си. Леглата зад торпедния склад бяха грижливо оправени; медните гравирани плочки на кръглите задни врати на тръбите блестяха ослепително; вентилаторната тръба жужеше с нормална скорост. Единственият признак на движение създаваше сянката на Пит върху напречната преграда. Той се върна до аварийния люк и погледна нагоре.

— Тук няма никого. Слез заедно с барфа.

Трябваше да се въздържа от излишни приказки. Марч вече слизаше по стълбата, носейки барфа и фотоапарата си. Той подаде оръжието с въглероден двуокис на Пит и огледа крадешком отсека. Страхът му се изпари, като видя, че Пит не се е шегувал относно празния отсек.

— Къде са те?

— Да идем да проверим — каза спокойно Пит, като взе барфа от ръката на Марч и кимна към фотоапарата му. — Това ли ти е отбранителното оръжие?

Най-сетне Марч се насили да се усмихне.

— Останаха ми още осем кадъра. Командир Боланд може да поиска да види какво сме открили. Той няма да се зарадва на нашето влизане тук.

— И адът не е толкова яростен, както пренебрегнатия командир^[1] — рече Пит. — Аз поемам отговорността.

— Те сигурно са ни видели на екраните на мониторите, че влизаме в аварийния люк — отбеляза притеснен Марч.

— Всяко нещо по реда си. Разчитам на теб да ми бъдеш водач на обиколката.

— Аз съм служил на щурмова подводница. А „Старбък“ е чудото на инженерната мисъл, за каквото никой от нас дори не е мечтал преди пет години. Съмнявам се, че ще мога да намеря и най-близката тоалетна.

— Глупости — възрази надменно Пит. — Щом си запознат с една подводница, значи си запознат с всички други. Накъде води тази врата? — посочи той към задната напречна преграда.

— Вероятно към коридор, който минава покрай торпедните тръби и отвежда към офицерския стол.

— Добре, да вървим.

Пит отвори вратата и прекрачи прага. Озова се в отсек, който имаше размерите на пещерата Карлсбад. Беше просторен — висок поне колкото четири палуби — и представляваше лабиринт от топлообменни тръби, задвижващи системи, генератори, котли и две огромни турбини. Електроцентрала, помисли си Пит; една от онези електроцентрали на газови и електрически компании, които се пукат по шевове от системи от тръби и машинария. Както стоеше удивен от необятното помещение, Марч мина покрай него и бавно, като хипнотизиран, прекара ръка по съоръженията.

— Боже мой! — възкликна лейтенантът. — Направили са го! Комбинирали са машинното отделение с реакторите и са разположили устройствата в носовата част на кораба.

— Мислех, че ядрените реактори трябва да бъдат монтирани в изолирани отсеци поради опасност от радиация.

— Те са усъвършенствали управлението, така че всеки работещ в близост до реактор в продължение на близо година ще бъде по-малко облъчен от един рентгенов лаборант в болница за една седмица.

Марч се приближи до голяма колкото котел част от машина, висока близо три метра и я огледа внимателно. После тръгна покрай топлообменните тръби и стигна до мястото, където те се свързваха с главните турбини.

— Десният реактор е изключен — съобщи той тихо. — Но както виждам, левият работи и затова системата произвежда енергия.

— Колко дълго може да стои без надзор? — поинтересува се Пит.

— Шест месеца, а може би и година. Това е чисто нова система, последна дума на техниката. Така че вероятно може и по-дълго.

— Не би ли казал, че това е изключително чисто машинно отделение?

— Все някой го поддържа, дума да няма — и Марч се огледа притеснен зад себе си.

— Не е лошо да продължаваме нататък — предложи Пит.

Те се качиха по една стълба и стигнаха до друга врата. Отвориха я и влязоха в офицерския стол — широко, просторно помещение, обзаведено с дълги, широки бели маси с плотове от тъмносин винил. Приличаше повече на кафе-сладкарница в „Холидей ин“, отколкото на трапезария в подводница. Плочите на готварските печки бяха студени и тук, както навсякъде, цареше ред и чистота. Никъде не се виждаха струпани тенджери и тигани или мръсни чинии. Пит не видя никъде дори една троха. Не можа да не се усмихне, когато мина покрай 32-инчовия цветен телевизор и грамадната стереоуредба. Нещо обаче човъркаше най-далечното кътче на съзнанието му. Имаше нещо необяснимо в целия този налудничав и необитаем плавателен съд. И тогава то изплува на повърхността на съзнанието му — едно малко парче от загадъчната мозайка.

— Няма никаква хартия — изрази той гласно мисълта си.

Марч го погледна.

— Няма какво?

— Никъде няма и следа от хартия — повтори почти шепнешком Пит. — Нали тук екипажът прекарва времето си? Е, тогава защо няма карти за игра, списания, книги? Защо няма сол, пипер, захар... — Той изведнъж млъкна и бързо мина зад шубера за подаване на храна и влезе в камбуза. Отвори вратите за отсека, където се намираха шкафовете за продоволствия. Те бяха празни. Имаше само съдове за готвене и хранене. С мрачно задоволство забеляза петна от ръжда по някои от съдовете.

Марч го гледаше очаквателно.

— Какво заключение си правиш?

— Този отсек е наводняван — отвърна бавно Пит.

— Невъзможно — възрази Марч. — Та нали машинното и реакторното отделение...

— Никога не са били докосвани от вода — довърши мисълта му Пит. — Това е повече от видно. Не можеш да подсушиш ядрен реактор като пране, но можеш да възстановиш камбуз, който е бил наводнен — и той внимателно затвори вратичките на шкафовете така, както ги беше заварил.

Двамата продължиха по дълъг коридор покрай каюткомпанията, жилищните помещения и капитанската каюта. Пит претърси набързо каютата на Дюпри, но не откри нищо — липсваха дори дрехите му. Почувства се като в болнична стая, където пациентът току-що беше умрял и санитарите бяха изнесли всяка негова вещ.

Без да продума, Пит бързо продължи по коридора и влезе, както правилно предположи, в главния команден пункт. Стиснал здраво в ръце барфа, той запристъпва безшумно покрай редиците от електронна апаратура. Погледът му пробяга по командните табла и измервателните уреди от неръждаема стомана, радиолокаторните индикатори, осветените морски карти и прозрачните екрани за следене. Беше му трудно да повярва, че се намира в подводница на дъното на океан, а не в националния команден център за управление на космически полети. „Старбък“ бръмчеше тихо без човешки надзор и очакваше деня, когато ще ѝ бъде подадена команда, която щеше да я събуди и прати отново да пори океанските води.

Най-накрая Пит намери онова, което търсеше — вратата на радиорубката. Съоръжението сякаш чакаше отчаяно радистът да се върне всеки момент. Пит седна и отвори най-близкото чекмедже, откъдето извади наръчник по радиосъобщения. Горките военновъздушни сили, помисли си той, работните им инструкции никога не са по-далече от една плюнка разстояние. Той се наведе над предавателя и настрои съответните уреди и превключватели. После се обърна към Марч.

— Виж как можеш да издигнеш антената възможно най-високо.

На Марч му бяха нужни шейсет секунди, за да намери и задейства най-горната антена. После Пит взе микрофона и бе погълнат от задачата си в зловещата пустота на подводницата, забравяйки напълно за обратното си връщане на повърхността. Той нагласи честотата на брегова трансмисия, знаейки, че ще бъде прехваната от бункера в Пърл Харбър. Това трябва да накара някои хора да повярват

в призраци, помисли си той ехидно. После натисна предавателния бутон.

— Здравей, здравей, „Марта Ан“! Тук „Старбък“. Повтарям: тук „Старбък“, Чувате ли ме? Вие сте наред.

Боланд не остана бездеен. Веднага щом Пит затвори аварийния люк на „Старбък“, той нареди на двама от най-опитните си мъже да се приготвят за гмуркане. Те щяха да вземат със себе си и резервни бутилки със сгъстен въздух, за да подменят изразходваните от Пит и Марч, които вероятно вече използваша резервните си. Той удари отчаяно юмрук в масата за карти. Двамата се бяха задържали прекалено дълго в подводницата — сигурно са се заключили в аварийния отсек. Дявол да те вземе, Пит, помисли си той, дявол да те вземе, задето пое този глупав и огромен риск!

Той взе микрофона на вътрешната разговорна уредба.

— До мъжете на платформата за гмуркане. Имате по-малко от пет минути да ги изкарате оттам. Тъй че размърдайте задниците си.

Той постави микрофона обратно на мястото му и се обърна към телевизионните монитори. Очите му се приковаха в екраните със студен и нетърпелив поглед.

— Колко имат още?

Стенли погледна часовника си за петдесети път.

— Ако не се напрягат, им давам не повече от три минути.

Докато всички наблюдаваха как водолазите скочиха във водата и заплуваха с всички сили към подводницата, в коридора отвън се чуха стъпки и боцманът се втурна запъхтян в детекторния пункт.

— Хванахме ги! — извика той. — Хванахме „Старбък“ по радиото!

— Какви ги говориш? — попита рязко Боланд.

— Имаме гласова връзка със „Старбък“ — отвърна по-спокойно боцманът.

Боцманът тъкмо си тръгна от детекторния пункт, когато Боланд се наведе над рамото на радиста. Той обърна глава към него.

— Не е за вярване, сър, но майор Пит ни се обажда от вътрешността на подводницата.

— Свържи ме и включи високоговорителя — нареди Боланд, който не можеше да прикрие възбудата в гласа си — може би Пит в края на краищата беше постигнал невъзможното.

— „Старбък“ — заговори Боланд, — тук „Марта Ан“. Край.

Боланд се загледа във високоговорителя така, сякаш очакваше Пит да изскочи от там.

— „Марта Ан“, тук „Старбък“. Говорете.

— Ти ли си, Пит?

— От плът и кръв.

— В какво състояние сте двамата?

— Чудесно. Марч изпраща най-сърдечните си чувства. — Пит замълча, за да увеличи тона. — „Старбък“ не е наводнена. Повтарям: „Старбък“ не е наводнена. Ако имаме още десет души с нас, ще можем да я откараме у дома.

— Къде е екипажът?

— Няма и следа от него. Сякаш изобщо не е съществувал.

Боланд не отговори веднага. Опита се да осмисли невероятните думи на Пит, които напразно възпроизвеждаха в ума му един пустеец и призрачен кораб, изоставен без никакъв надзор. Не чувстваше нищо наоколо, дори не забеляза, че половината членове от екипажа на „Марта Ан“ стояха безмълвно в коридора. Първо дойде пъплещата вълна на сковаващото неверие, а след това мъчителното и нетърпимо проумяване на самата истина.

— Моля те, повтори!

— Подводният съд е напълно изоставен. Поне от носовия торпеден отсек до главния команден пункт. Още не сме проверили задните отсеци. Изглежда, че някой е така любезен да плаща редовно сметката за електричеството. Имаме хранване от левия реактор.

Коленете на Боланд се разтрепериха. Той помълча, после се изкашля и заговори:

— Ти и Марч направихте каквото можахте за каузата. Сега тръгвайте обратно към аварийния люк и се връщайте на „Марта Ан“. Изпращам хора с резервни бутилки за издигането ви на повърхността. До теб ли е лейтенант Марч?

— Не, отиде към кърмовите отсеци, за да провери дали не са наводнени и дали реактивните торпеда „Хиперион“ са все още в устройствата си за изстрелване.

— Предполагам, знаеш, че на тази честота ще бъдеш прехванат от всеки приемник в радиус от над хиляда километра.

— Кой ще повярва на радиопредаване от подводница, потънала преди шест месеца?

— На първо място, нашите приятели от Съветския съюз. — Боланд избърса потта от челото си с носна кърпа. — Предлагам да сметнем работата за свършена. Веднага щом Марч се върне, потегляйте нагоре. Адмиралът може да се обади за пълен доклад. Затова се постарай сигналите ти да не бъдат засечени отново — това е заповед!

Той едва ли не видя усмивката по лицето на Пит.

— Добре, татенце. Зареждай бара. Ще се видим след... — Гласът на Пит секна наскре изречението. Единственият звук, който се чу по високоговорителя, беше приглушеното пращане между трансмисиите.

Боланд доближи микрофона до устата си и присви очи от нарастващ вътрешен страх.

— Не те чувам, „Старбък“. Моля те повтори.

Продължаваше да се чува само пращане.

— Говори, Пит. По дяволите, защо не отговаряш?

В отговор получи единствено мълчание.

[1] Перифраза на цитат от произведение на английския драматург Уилям Конгрийв (1670 — 1729), от който Пит заменя „пренебрегнатата жена“ с „пренебрегнатия командир“. — Б.пр. ↑

10.

Пит седеше, без да се помръдва, и гледаше втрещен призрака с див поглед и гъста брада, който се появи на вратата на рубката. Докато се опитваше да се отърси от шока, чакаше отблъскващото, вонящо същество да се размие обратно в халюцинацията, на която принадлежеше. Той премигна, надявайки се да заличи образа, но противното същество също премигна.

После устата се размърда и дрезгав глас прошепна:

— Кой си ти? Не си от тях.

— Какво искаш да кажеш? — попита спокойно Пит, овладявайки гласа си.

— Те ще те убият, ако разберат, че си използвал радиото. — Гласът звучеше далечен и глух.

— Кой „те“?

Ръката на Пит се спусна почти незабележимо към барфа и пръстите му обгърнаха ръкохватката. Съществото на вратата не обърна внимание на това негово движение.

— Ти не си отгук — продължи призрактът. — Не си облечен като тях.

Самият мъж беше облечен с мръсни парцаливи дрехи, които приличаха на работното облекло на подофицерите от военноморските сили, но нямаха никакви отличителни знаци. Очите му бяха мътни, тялото му — слабо и изтощено. Пит реши да подхвърли догадка наслуки.

— Ти ли си командир Дюпри?

— Дюпри? — повтори като ехо мъжът. — Не, аз съм Фарис, матрос първи клас Фарис.

— Къде са другите, Фарис? Къде са командир Дюпри, офицерите, колегите ти?

— Не зная. Те казаха, че ще ги убият, ако се доближа до радиото.

— Има ли изобщо някой на борда?

— Двама охранители са тук през цялото време.

— Къде по-точно?

— Може да са навсякъде.

— О, боже! — изстена Пит и тялото му се стегна. — Марч! — Той скочи на крака и издърпа Фарис да седне на стола на радиста. — Чакай тук. Разбра ли, Фарис? Не мърдай оттук.

Фарис кимна вяло.

— Да, сър.

С барфа пред себе си Пит тръгна да проверява набързо отсек след отсек, като през няколко секунди се спираше и слушваше. От лейтенант Марч нямаше и следа и единственият звук идваше от тихото бръмчене на вентилаторите. Той влезе в отсек, който веднага разпозна като лазарет. Вътре имаше операционна маса, шкафове с прилежно подредени стъкленици с етикети, хирургически инструменти, рентгенов апарат и дори зъболекарски стол. Имаше още и едно сгърчено тяло, което лежеше между леглата до отсрещната напречна преграда. Пит се наведе ниско, въпреки че вече знаеше чие е неподвижното тяло.

Марч лежеше на едната си страна, ръцете и краката му бяха извити в уродливо положение, телесните му секрети бяха образували съсирена локва около тялото му. От две малки дупчици по права линия от гърдите до гърба му се стичаше кръв; очите на Марч бяха отворени и безвзорният му поглед бе насочен към кръвта, която изтичаше от вените му. Подтикнат от стар колкото човечеството инстинкт, Пит се пресегна и затвори очите му.

Една сянка пропълъзя хоризонтално първо върху студената стоманена палуба, а после вертикално върху напречната преграда. Пит мигом изви тялото си в полудъга, заби върха на барфа в корема на мъжа зад него и натисна спусъка. Черното очертание на фона от бяла боя издаде също така и размазаната форма на оръжие или палка в едната ръка на нашественика и ако Пит беше закъснял с част от секундата, щеше да падне мъртъв като Марч. Той едва успя да забележи, че убиецът му беше висок, с къдрава коса, и облеклото му се състоеше само от едно зелено парче плат, прикриващо слабините му. Имаше интелигентно, дори красиво лице, сини очи и разрошена руса коса. Тези черти Пит бързо забрави. Следващият мъчителен миг обаче щеше да остане в паметта му до края на дните му.

Въглеродният двуокис засъска, когато отприщи огромното си налягане в еластичната човешка плът. Тялото на мъжа мигом набъбна и доби разкривена, уродлива форма, коремът изпъкна силно напред, а на места кожата между ребрата образува малки балончета. Нещастният поглед, изпълнен с ужас, изчезна половин секунда след като сиво-зеленикавата карантия излетя през носа и ушите му във вид на пръски и покри палубата в радиус от метър и осемдесет. Устата се изду и стана двойно по-голяма, когато огромно количество от кървава тъкан и парчета вътрешности избълваха като червен водопад, който се стече по подутия торс, а в същото време очните ябълки изскочиха от орбитите си и увиснаха, полюшвайки се над издутите гърди. Ръцете щръкнаха настрани и противно деформираното тяло се строполи заднешком върху палубата. Тогава въглеродният двуокис започна да излиза от отворите на тялото и то бавно започна да спада, докато накрая се върна до предишното си състояние.

Пит, на когото вече му се повдигаше, обърна глава от гнусната гледка, наведе се да повдигне Марч от пода и го положи върху едно от леглата. После покри младия лейтенант с одеялото от другото легло. С очи, изпълнени със скръб и горчивина, Пит коленичи до безжизненото тяло, сякаш да каже: „Не биваше да позволявам да умреш. Дявол да ме вземе, Марч, не биваше да те допускам!“.

Пит стана и се олюля. Сега играта се бе променила драстично. Водовъртежът бе отбелязал една точка в своя полза.

Той се обърна отново към деформираното тяло върху палубата и осъзна, че гледа първото си реално доказателство. Това не беше пришелец от външния космос, а човешко същество с две ръце и с два крака, което кървеше като всички хора.

Пит не изчака да види появата на още от тях. Ако те го дебнеха, той нямаше да може да ги убие по същия начин, тъй като барфът му съдържаше само една газова касета.

Пит се почувства безпомощен, но в следващия момент му дойде просветление — оръжието, чиято сянка бе видял върху напречната преграда, оръжието, убило Марч! С два скока той се озова под операционната маса. Не го беше забелязал досега, тъй като то повече наподобяваше на малка ръкавица със сочещ безименен пръст, отколкото на пистолет. Ръкохватката беше от типа петопръстна, в който всеки пръст си имаше своя собствена опора. Ръката прилепваше за нея

като излята. Оръжието с къса петсантиметрова цев нямаше спусък в общоприетия смисъл, а малък бутон, разположен така, че върхът на пръста почиваше върху него и се задействаше със съвсем леко натискане.

Пит не загуби време да го пробва. Той бързо се върна в радиорубката, хвана протестиращия Фарис за ръката и се втурна заедно с него към аварийния люк.

Оставаха им около десет крачки, за да прекосят машинното и реакторното отделение и да стигнат до вратата на торпедния отсек, когато Пит внезапно се спря и Фарис се блъсна в гърба му. Насреща им стоеше огромен като планина мъж, само по зелени къси панталони, насочил същото като в ръката на Пит оръжие.

Пит извади късмет — изненадата беше на негова страна. Докато той очакваше и се опасяваше от ненавременен сблъсък, то другият мъж — не. Нямаше въпроси като „Кой сте вие?“ или „Какво правите тук?“. Първо проговори оръжието на Пит, когато пръстът му натисна бутона и последва едва чуто лъкатушещо свистене.

Снарядът от оръжието на Пит — той все още не знаеше какво изстрелва мъничката цев — уцели мъжа високо в челото. Непознатият отскочи силно назад, блъсна се в турбината и падна ничком, удряйки силно главата и гърдите си в пода. После, преди още мъжът да изпусне последния си дъх, Пит мина покрай него и избута Фарис през вратата в торпедния отсек.

Фарис се препъна и се просна на пода, повличайки Пит със себе си. Пит удари крака под коляното си в прага и изпусна малкия пистолет. Неимоверно острата болка породила в него чувството, че кракът му е отсечен. Но не само болката го парализира, докато се мъчеше да стане, а по-скоро сковаваният го страх и осъзнаването, че е нахълтал слепешката и безразсъдно в носовия торпеден отсек. Той затърси пипнешком странното си оръжие с пълното съзнание, че е твърде късно, че един от двамата мъже в отсека ще го убие с лекота.

— Пит? — извика по-ниският мъж.

Пит беше сигурен, че ушите и съзнанието му го мамят, но в следващия момент проумя, че вижда пред себе си кърмчиата на „Марта Ан“.

— Вие сте ни последвали? — успя да изрече той.

— Командир Боланд предположи, че сте на път да изразходвате въздуха си — отвърна кърмчията. — Затова ни изпрати с резервни бутилки. Ние влязохме през аварийния отсек. Изобщо не очаквахме да е сух.

Скованите сетива на Пит започнаха да се отпускат.

— Нямаме много време. Ще можете ли да наводните този отсек?

Кърмчията го изгледа почуден. Другият мъж, в когото Пит разпозна един от матросите, просто попита:

— Искате да наводним...

— Да, по дяволите! Не бива никой да е в състояние да издигне тази лодка поне до един месец.

— Не мога да го направя — отказа колебливо кърмчията.

— Нямаме време за губене — настоя Пит с тих глас. — Марч вече е мъртъв и ние ще го последваме, ако не побързае.

— Лейтенант Марч е мъртъв? Не разбирам. Защо едно наводняване...

— Няма значение. — Пит погледна кърмчията право в очите. — Аз поемам отговорността — и още преди да довърши изречението, в съзнанието му изплуваха същите празни, безсмислени думи, които бе казал и на Марч.

Матросът посочи към Фарис, който седеше на палубата, загледан в нищо определено пред себе си.

— Кой е този?

— Оцелял от екипажа на „Старбък“ — отвърна Пит. — Трябва да го изкараме на повърхността. Има нужда от лекарска помощ.

Ако матросът се изненада, че среща човек, който трябваше да е мъртъв отпреди няколко месеца, то той с нищо не го показа. Вместо това само посочи с брадичка зейналата рана в кървящия крак на Пит.

— Май и вие се нуждаете от лекарска помощ.

Кракът на Пит бе загубил всякаква чувствителност. Той беше благодарен, че поне нямаше подутина, издаваща счупване.

— Ще се оправя — обърна се той към кърмчията. — Наводнете този отсек!

— Печелиш — рече механично кърмчията, — но против волята ми.

— Така да е! — отвърна нетърпеливо Пит. — Ще го направите ли?

— Каквото и да направим, един добър спасителен екип може да я взриви отвътре в рамките на два дни. Аварийният люк в този отсек е единственото място, откъдето някой може да влезе отвън, така че, това все пак ще е някаква помощ, поне докато няма да има достъп до захранването на подводницата. Най-доброто разрешение ще бъде да затворим аварийните клапани и да пуснем водата да нахлуе в торпедните тръби. После ще откачим изсмукващите помпи, в случай че някой се опита да включи в отсека външен източник на захранване. Вероятно ще му е нужно ден и половина, за да разбере какво сме направили, а след това още три-четири часа, за да сложи всичко в ред, да изпомпа водата и да херметизира отсека.

— В такъв случай предлагам да започнете да обезопасявате вратата на машинното.

— Има и друг начин да спечелим още няколко часа — каза бавно кърмчията.

— Какъв е той?

— Да изключим реакторите.

— А, не! — възрази твърдо Пит. — Когато сме готови, няма да можем да си позволим лукса да изчакаме новото стартиране на реакторите.

Кърмчията погледна Пит с безизразно лице.

— Бог да ни е на помощ, ако се издъниш — обърна се той към матроса. — Откачи помпите и отвори вътрешните врати на торпедните тръби. Аз ще се заема с клапаните и външните врати на тръбите отвън. — После застана с лице към Пит. — Е, Пит, сатанинското дело е на път да се осъществи. Но ако грешиш, ние ще станем най-старите хора във военния флот на Чичо Сам, преди да сме си платили скъпо за това.

Пит се усмихна.

— С малко късмет, може и да получиш медал.

Кърмчията направи кисела физиономия.

— Съмнявам се, уважаеми, дълбоко се съмнявам.

Боланд знаеше как да подбира хората си. Двамата спасители се заловиха за работата си спокойно и сръчно — като механици по време на автомобилно състезание. Всичко вървеше гладко. Кърмчията излезе през аварийния люк, за да отвори външните врати на торпедните тръби и да затвори изпускателните клапани. Пит тъкмо бе превързал крака си с парче от одеяло от празното легло и чу кърмчията да подава

предварително уговорения сигнал с почукване по капака на люка. Тогава той избута Фарис в торпедната тръба, а матросът от „Марта Ан“ започна да отваря клапите, за да пусне морската вода в долния отсек. Когато нахлуващата вода достигна еднакво налягане, оставяйки само шейсетсантиметров въздушен мехур до тавана, той се гмурна и освободи вратите на торпедните тръби. С изненада видя как една синя на цвят риба най-безгрижно изплува от тръбата и влезе в отсека.

Пит трябваше да насили Фарис да сложи бутилката със сгъстен въздух и крайника на регулатора за въздух, а после сам постави маската за лице върху недоумяващите му очи.

— Виждам, че се справя, сър. — Матросът се бе промъкнал до Фарис и бе обвинил с ръка кръста му като менгеме.

Пит, облекчен, че го освободиха от тази отговорност, само кимна в знак на благодарност, после нагласи собствените си водолазни принадлежности, като замени почти изразходваната си бутилка с резервната. След това матросът потупа по вратата на люка с дръжката на ножа си и направи път на кърмчията да пробие прикритието отвън.

На теория те всички до един можеха да бъдат издигнати до повърхността от въздушния мехур, когато той изтече от подводницата. Но теорията невинаги предвиждаше неочакваното, както стана с въздушния клапан на Пит, който се закачи на ръба на капака на аварийния люк и увисна там. Пит се спря за миг и проследи с отчаян поглед как другите се стрелнаха към повърхността, без изобщо да забележат, че той пропусна мехурообразния си асансьор.

Натискайки цялата си тежест надолу, докато клапанът се освободи, беше относително лесно, но когато се оттласна нагоре към открито море, на пътя му се изпречи друга опасност — една риба чук, дълга пет метра. В първия момент Пит си помисли, че огромното сиво деветстотинкилограмово чудовище, една от редките видове акули, познати на човека, ще мине над главата му. Но после, в един миг, той видя как широката плоска глава се обърна и тръгна към него; зиналата ѝ уста разкриваше заплашително остриите като бръснач зъби.

Барфът на Пит беше захвърлен като ненужен върху подводницата; единственото му оръжие, при това отчайващо негодно, беше малкият пистолет във вид на ръкавица, който бе убил Марч. Докато акулата се приближаваше, привлечена от облака кръв около крака на Пит, той я гледаше като омагьосан как плува плавно към него,

правейки лек завой, вторачила едното си голямо око в края на изострената си муцуна.

Тя описа още по-малка дъга, намалявайки разстоянието, и се доближи на сантиметри от него. Пит изхвърли лявата си ръка напред и заби юмрук в хрилните отвори на чудовището. Какъв безполезен, почти комичен жест, помисли си той. Но неочакваният удар изненада акулата и Пит усети налягането на водата, когато акулата се завъртя и отдалечи. След малко обаче тя направи обратен завой и заплува отново към него. Той се задържа с лице към нея, ритайки силно с плавниците си. Хвърли бърз поглед към повърхността, която се намираше на не повече от десетина метра, но прецени, че няма да успее да стигне до нея — човекоядката бе предприела поредното си приближаване, оставяйки Пит с последния му коз.

Той насочи пистолета си и внимателно се прицели; само да отвореше уста, акулата щеше да заклеци ръката му между зъбите си. Когато чудовището се приближи достатъчно, Пит натисна спусъка и стреля право в бездушното ѝ ляво око.

Акулата се преобърна и се замята бясно; разбърканата вода блъсна Пит и той направи задно салто, сякаш беше грабнат от надигнала се висока прибойна вълна. Той напрегна всички сили, за да се окопоти и се оттласна към повърхността, като местеше поглед ту към акулата, ту нагоре, за да не удари главата си в кила на „Марта Ан“. Една сянка падна върху него; той се вгледа и видя кърмчията на петшест метра над него да му помахва. Пит не изчака втора покана и взе разстоянието за десет секунди. После се обърна и зачака следващата атака. Огромната смъртоносна машина с широка глава се беше спряла и го гледаше заплашително със здравето си око, мощните ѝ перки едва придвижваха масивното тяло. Най-неочаквано чудовището се завъртя и непредсказуемо се отдалечи с невероятна скорост в тъмносините дълбини.

Изтощен и треперещ, Пит с благодарност се остави да бъде издърпан до платформата за гмуркане, където отзивчиви ръце свалиха водолазната му екипировка — той беше изразходвал всичките си сили. После вдигна поглед и видя Боланд, изправен до него, да го гледа с мрачно лице.

— Къде е Марч? — попита го той с леден тон.

— Мъртъв е — отвърна простичко Пит.

— Случва се — каза Боланд и се отдалечи.

Пит гледаше чашата с шотландско уиски в ръката си. По лицето му не се четеше никакъв израз, но очите му бяха уморени и зачервени. Яркият тропически залез пръскаше последните си лъчи на деня през един от илюминаторите и ледът, плуващ в питието му, искреше. Пит прекара изпотената чаша по потното си чело. Беше разказал на Боланд какво се бе случило и сега, когато трябваше да се е отпуснал, той имаше чувството, че ужасните събития от последния час бяха началото на нещо още по-зловещо.

— Не бива да се обвиняваш за убийството на Марч — успокой го искрено Боланд. — Ако бяхте изпаднали в невъзможност да се измъкнете от аварийната камера и той се беше удавил, тогава това щеше да тежи на съвестта ти. Но бог е свидетел, че не е имало начин да предвидиш, че в „Старбък“ се разхождат двама убийци!

— Стига, Пол — рече с уморен глас Пит, — нали аз принудих момчето да влезе в подводницата. Ако не бях толкова настоятелен, сега той щеше да е жив.

— Добре, беше загубен един човешки живот, но потресаващата важност на онова, което си открил, оправдава тази жертва. Ако ми коства живота на всеки член от екипажа, за да върна благополучно „Старбък“ в Пърл Харбър, аз не бих се поколебал да жертвам всички до един, включително и теб, и себе си.

— Оценявам това, което се опитваш да направиш, Пол — каза Пит.

Боланд се усмихна.

— Правя го заради влиянието ти над адмиралите. Освен това мисля, че си много изобретателен в работата си. Уверен съм, че зад налудничавата ти идея да наводниш носовия торпеден отсек стои макиавелиевски план. Имаш ли някакво обяснение?

— Много е просто — отвърна Пит. — Саботирах „Старбък“, за да я задържа на дъното за няколко дни.

— Продължавай — подкани го Боланд, този път без усмивка.

— Първо, в нея имаше двама въоръжени мъже и оцелелият матрос Фарис, гладен и в окаяно състояние. „Старбък“ е била неговият затвор. Не е могъл да избяга, защото е нямало къде да отиде. Дори

пазачите са се сменяли. Откъде са идвали, не мога да знам, но те не са живели в подводницата.

— Откъде си сигурен?

— Епикуреецът в мен заговори. Проверих камбузите в трапезарията на екипажа и каюткомпанията. Не открих никакви продоволствия. А нали пазачите трябва да се хранят. Дори Фарис не би могъл да издържи шест месеца, без да яде. Значи или някъде наблизо има „Макдоналдс“, за който не знаем, или мъжете се прибират да обядват вкъщи. Твърдо подозирам, че е последното. Които и да са те и откъдето и да идват, точно сега се спотайват някъде долу и чакат удобен момент, за да заловят „Марта Ан“. Ако изчезнем като другите кораби, Министерството на военноморските сили може да се прости със „Старбък“ завинаги. Именно затова наводних торпедния отсек. Ако загадъчните ни приятелчета прозрат истинските намерения на „Марта Ан“, много естествено, че ще изместят „Старбък“ от района още преди военният ни флот да се зададе на хоризонта.

— Ние сме в състояние да докараме по въздуха дотук екипаж в рамките на три часа.

— Ще е твърде късно. Времето ни е ограничено от мига, в който пуснахме котва. Каквото и да се е случило с другите плавателни съдове, ще се случи и на нас.

Боланд изглеждаше скептичен.

— Цялата работа ми се струва направо фантастична. Според радиолокатора в радиус от петстотин метра няма друг плавателен съд, а хидроакустическите съобщения не потвърждават наличието на подводници. Откъде, по дяволите, могат да дойдат?

— Стига да знаех отговора — каза раздразнен Пит, — щях да поискам повишение на заплатата си... и щях да го получа.

— Ако не излезеш с нещо по-конкретно — отвърна Боланд, — ще останем на котва тук до сутринта. А призори ще започнем операцията по изваждането на „Старбък“.

— Гладна кокошка просо сънува. До сутринта „Марта Ан“ ще лежи на дъното до „Старбък“.

— Забравяш — настоя спокойно Боланд, — че мога да поискам по радиото от Пърл Харбър да изпратят въздушна подкрепа, преди да се е мръкнало.

— Наистина ли?

Докато го гледаше, Боланд си помисли, че пронизващите го зелени очи излъчват неоправдан положителен поглед, но с Пит трудно можеше да е сигурен човек. Изражението му показваше точно онова, което Дърк Пит искаше да покаже и нищо повече.

— Адмирал Хънтър потвърди ли твоите обаждания?

— Ние ги пращаме на бреговата честота, същата, каквато използваше и ти от подводницата.

— Не ти ли се струва странно, че не е изпратил съобщение, свързано с откриването на „Старбък“? Ти сам каза, че моето предаване от подводницата се е чуло от всеки приемник в радиус от хиляда и петстотин километра. Как тъй никой не се намеси с изрази от рода „Върви на майната си!“ или „Какво е времето?“. Защо Хънтър или Гън не поискаха подробности? Ето ти случай да откриеш, че нищо не е било предадено, дори фалшивото съобщение за стопен лагер във вала на гребния винт.

Този път Пит улучи право в целта. Боланд повдигна вежди, после спокойно натисна бутон на интеркома и каза:

— Тук командир Боланд. Установете връзка с Пърл по сухоземен код шест. Уведомете ме веднага щом получите потвърждение оттам.

— Сухоземен код шест. Прието, сър — отвърна глас по високоговорителя.

— Какво те кара да мислиш, че съобщенията ни не са били изпращани? — попита Боланд.

— Освен „Лили Марлен“ никой друг не е изпращал съобщение. Дори и „Старбък“. От което следва, че нашите незайни приятелчета няма да позволят на света да узнае какво сме открили.

— Ако си прав, значи те заглушават трансмисиите ни.

— Бъди сигурен, че го правят — увери го Пит. — Това обяснява защо от изчезналите кораби не са били улавяни никакви сигнали. Те са изпращали такива, но нито един не е бил получаван в бреговите постове в Оаху. Обяснява още и фалшивото местоположение, съобщено от Дюпри, преди „Старбък“ уж да изчезне. Нашите незайни приятели имат мощен предавател, скрит някъде. Вероятно на някой от Хавайските острови. На тях ще им е нужна сухоземна база, за да поддържат антена, толкова висока, че да заглушава сигнали от кораби в морето.

— Командир Боланд? — разнесе се дрезгав глас по високоговорителя.

— Боланд слуша. Говорете.

— Нищо, сър, просто нищо. Те потвърдиха, но не на сухоземния код шест. Повторих повикването четири пъти. Те само поискаха да изпратят съобщение. Нищо не разбирам, командире. Повиквателните сигнали по бреговия канал идват съвсем безпогрешно. Някой се опитва да си прави шегички.

Боланд изключи вътрешната разговорна уредба. Никой не проговори. Като че ли не е важно, че сме влезли във връзка, помисли си Пит. Единственото, което има значение, е, че сме във връзка не с когото трябва.

— Лоша работа — изрече Боланд с мрачно лице.

— Това дава отговор на един въпрос. Но какво всъщност е станало с екипажа на „Старбък“ преди шест месеца? И щом подводната лодка е в исправност, защо е останала да лежи на дъното?

— Можем да зачеркнем руснаците или някоя друга чужда сила — каза Боланд. — Те не умеят да пазят тайна толкова дълго.

— Колкото и налудничаво да звучи — каза Пит, — не мисля, че пленяването на „Старбък“ е било конспирация или предварително обмислено действие.

— Прав си, наистина звучи налудничаво — съгласи се Боланд. — Това не е точно най-лесният номер на света да сложиш неумишлено ръка върху ядрена подводница насред океана.

— Някой е ръководил работата — отвърна Пит. — Марч и аз не открихме нищо, което да сочи към някаква дори минимална повреда вътре или извън корпуса.

— Тази теория няма да издържи. И цяла армия не може да проникне в подводницата. Внушителен брой усъвършенствана детекторна апаратура щеше да подаде предупредителен сигнал. „Старбък“ има автоматични аларми, които могат да събудят и умрелия, когато бъдат активирани при отваряне на вентилаторите или люковите капаци. Нищо освен риби не може да се приближи до нея на разстояние по-малко от един хвърлей.

— И все пак дори съвременните подводници не са пригодени да отблъснат нашественици на бордовете си.

Преди Боланд да отвърне, глас по високоговорителя го изпревари.

— Шкипер?

— Продължавайте.

— Бихте ли дошли на мостика, сър? Има нещо тук, което трябва да видите.

— Намекнете ми за какво става дума.

— Ами, сър... то е доста ненормално...

— Хайде, човече, изплюй камъчето — подкани го рязко Боланд.

Гласът от мостика замълча, преди да отговори:

— Мъгла, командире. Мъгла излиза от водата и закрива повърхността като в стар филм за Франкенщайн. Никога не съм виждал подобно нещо. Нереално е.

— Веднага идвам — каза Боланд и погледна мрачно Пит. — Какво ще кажеш за това?

— Ще кажа — смънка под носа си Пит, — че с нас е свършено.

11.

Мъглата се стелеше над морската повърхност като дебела бяла покривка, която лекият бриз въртеше във вид на кълба, матови и тежки от лепкавата ѝ влажност. Мъжете на мостика напрягаха напразно взор в издигащото се на талози було, опасявайки се, че има нещо отвъд нея, което не можеше да бъде видяно, пипнато или обяснено. Покривало от влага вече забулваше кораба и пречупването на лъчите на залязващото слънце превръщаше видимата светлина в неземна смесица от оранжево и сиво.

Боланд избърса капчиците пот от челото си, хвърли още един поглед през прозореца на кормилната рубка и каза:

— Всичко изглежда съвсем обичайно, просто малко по-гъста мъгла.

— Няма нищо обичайно в тази мъгла освен цвета ѝ — възрази Пит. Видимостта беше толкова слаба, че носовата част на „Марта Ан“ едва се виждаше. — Високата температура, часът на деня и бризът със скорост три възела не създават условия за естествено образуване на мъгла. — Той се наведе до Боланд и изучи радиолокатора в продължение на близо минута, като час по час поглеждаше и ръчния си часовник, докато правеше изчисления наум. — Тя не дава признаци за движение или разсейване; вятърът не издухва масата ѝ. Съмнявам се, че старата майка природа ще ни поднесе такава фалшификация.

Те излязоха на лявото крило на мостика. Корабът се накланяше с един-два градуса от леките тихоокеански вълни. Времето сякаш беше спряло. Пит си пое дълбоко въздух. Отначало не можа да го определи, но след малко разбра каква връзка се опитва да направи, връзка с един далечен спомен.

— Евкалипт!

— Какво? — попита Боланд.

— Миризма на евкалипт. Не я ли усещаш?

Боланд присви очи.

— Усещам някакъв мирис, но не ми е познат.

— Ти откъде си и къде си израснал? — попита го Пит.

Боланд го погледна с недоумение.

— От Минесота съм. Защо?

— Божичко, не съм усещал тази миризма от години. Евкалиптите са много разпространени в южна Калифорния. Те издават особена миризма и маслото им се използва за лекарства за инхалиране.

Боланд нервно заогъва пръсти и попита, без да поглежда Пит:

— Как да разбирам това?

— Казано на прост английски, трябва час по-скоро да се махаме оттук.

— Същото мисля и аз. — Той влезе отново в кормилната рубка и включи интеркома.

— Машинно отделение? Кога най-скоро можем да потеглим?

— Когато кажете, командире — отекна механичният глас от вътрешността на кораба.

— Веднага! — после Боланд се обърна към младия дежурен офицер. — Вдигнете котва веднага, лейтенант.

— Вдигаме котва — потвърди офицерът.

— Детекторен пункт? Тук командир Боланд. Някакви показания?

— Тук Стенли, сър. Всичко е спокойно. Не отчитам нищо освен стадо риби на около стотина метра от десния бимс.

— Попитай го колко са и колко са големи — каза Пит с напрегнато лице.

Боланд кимна безмълвно и предаде въпроса му.

— Грубо изчислено, над двеста риби плуват на дълбочина три фатома.

— Големината им, човече! Каква е големината им! — подсети го с рязък тон Боланд.

— От метър и петдесет до към два метра дължина.

Пит погледна Боланд в очите.

— Това не са риби, това са хора.

На Боланд му бяха нужни няколко секунди, за да осмисли думите на Пит.

— Хора ли? Но как могат да нападнат от повърхността? „Марта Ан“ има запазена височина от шест метра.

— Ще го направят, бъди сигурен.

— Може и да си прав! — отвърна Боланд с дрезгав глас.

Той удари юмрук в компасната кутия, после грабна микрофона и гласът му проехтя из целия кораб.

— Лейтенант Райли, издайте заповед всеки от екипажа да се въоръжи. Може да ни навестят неканени гости.

— Ще им трябва доста солидно въоръжение, за да отблъснат орда като тази — отбеляза Пит. — Ако ония се прехвърлят през леерното ограждане, трудно ще бъде на петнайсетина души да се опълчат срещу двеста.

— Ще ги отблъснем — отвърна решително Боланд.

— Не е лошо да се пригответе да напуснете кораба, ако се случи най-лошото.

— Никога! — заяви спокойно Боланд. — Това грохнало на вид корито може и да не вдъхва доверие, но то все още принадлежи на Военноморските сили на Съединените щати и нямам никакво намерение да го напускам, преди да накарам някого да си плати за всичко. Съобщи на адмирал Хънтър какво се случи тук. Кажи му...

— Ти му кажи. Аз няма да вдигна във въздуха този хеликоптер, без да съм качил на борда теб и екипажа ти.

Устните на Боланд се извиха в мрачна усмивка.

— Късмет!

— Ще се видим на площадката за излитане — каза Пит, след което се обърна и излезе.

Пилотската седалка беше влажна и лепкава, когато Пит седна на нея и се залови да проверява контролно-измервателните уреди. Мъглата около кораба се сгъстяваше, въздухът беше тежък, светлините едва мъждукаха. Нищо не можеше да се види извън кораба; морето го нямаше, небето го нямаше, от прозорците на пилотската кабина се виждаше на разстояние не повече от дваЙсетина квадратни метра.

Той включи двигателите и огромните лопати започнаха да се въртят в мъгливия въздух, издавайки специфичния си свистящ шум.

Когато стрелките на измервателните уреди се установиха на нормалните си работни положения, Пит се пресегна и взе увития в хавлиена кърпа маузер, който лежеше на седалката на втория пилот. Той постави оръжието в скута си и бързо го отви, после пхна петдесетзарядния пълнител, скочи от кабината и се вгледа в

призрачната светлина. Нищо не се виждаше. Шейната за кацане му предоставяше известно прикритие, когато клекна и се прицели в сумрака.

Минаха деветдесет секунди, преди Пит да види как две призрачни фигури се прехвърлиха над леерното ограждане и се понесоха заплашително към вибриращия хеликоптер. Пит изчака, докато се увери, че те не са от екипажа на „Марта Ан“. После маузерът гръмна.

Двете полуголи фигури паднаха безшумно, а вече познатите им оръжия се изхлузиха от ръцете им и се плъзнаха по стоманената палуба. Погледът на Пит пробяга в пълен кръг наоколо, преди да огледа набързо мъжете. Те лежаха в изкривени пози един до друг, животът им се изцеждаше от разкъсаните им гърди. Оскъдното им зелено облекло, покриващо ханшовете им, и оръжието, които бяха държали в ръцете си, бяха същите като на мъжете, които бе застрелял в „Старбък“. Единствената разлика, която преди бе пропуснал да забележи, а сега я видя ясно, беше малката пластмасова кутийка, прилепнала под мишниците на всекиго от тях.

Преди да огледа телата за повече подробности, погледът му бе привлечен от друга фигура, която бавно са надигна над леера. Пит вдигна оръжието си и леко натисна спусъка. Късият изстрел заглуши за втори път звука от въртящите се лопати на хеликоптера и неясната форма мигом изчезна обратно в мъглата. Пит предпазливо се прехвърли над леерното ограждане. Той се намираше точно над онова, което търсеше да открие, когато ръката му напипа нещо. Беше опорна кука, чиито шест извити зъбци бяха покрити с дебела обшивка от порест каучук, а дължината ѝ се изгубваше надолу във водата. Сега му стана ясно как тези странни мъже, излезли от морето, използвайки прикритието на мъглата, бяха изпращали на дъното на тази затънтена част от Тихи океан стотици кораби и екипажите им.

Мислите на Пит бяха прекъснати от силен гръм от 45-калиброви автомати, подсилен с по-острия пукот на 30-калиброви карабини. Викове на ранени мъже прорязаха мъглата. Пит се почувства по странен начин някак далече от схватката, която ставаше все по-ожесточена.

Заблуден куршум изсвистя покрай хеликоптера и падна далече от него във водата.

— Да ви вземат дяволите! — изруга на висок глас Пит. Един куршум във важна част щеше да повреди сериозно летателния апарат.

Три сенки, които скоро се материализираха в мъже, изникнаха на площадката за излитане и кацане; очите им блестяха, по лицата им се стичаха струйки пот.

— Хайде, не се мотайте — изкрещя Пит. — Размърдайте се! — Без да се обръща, докато ги подканяше, Пит продължи да се взира в мрака. Близко минута измина, преди още една фигура да стъпи на площадката. Мъжът се бе втурнал толкова стремително, че се подхлъзна на мократа палуба и щеше да се преметне през леерното ограждане, ако Пит не го бе хванал здраво над лакътя.

— По-спокойно! — смърри го Пит. — Чака ни дълъг път до дома.

— Извинете, сър — избъбри матросът. — Човек не може да види мръсниците. Те се нахвърлят върху теб, преди да си ги зърнал.

Пит избута младия матрос под фюзелажа на хеликоптера. В този момент още четирима мъже се появиха от сивата мъгла. Единият беше кърмчията, зад когото вървеше Фарис. Единственият оцелял от „Старбък“ беше мислено откъснат от водещата се около него битка. Той гледаше право през Пит с широко отворени и безизразни очи.

— Настанни го на седалката на втория пилот и му закопчай стегнато колана — нареди Пит на кърмчията, после върна вниманието си към предната част на кораба. Сложи ръка зад лявото си ухо и се послуша. Чу тежки стъпки на няколко метра отвъд непрогледната мъгла.

— Пит, там ли си? — извика глас.

— Идвай насам — извика в отговор Пит. — И без резки движения!

— Няма страшно. И без това мъкна ранен.

От мъглата излезе лейтенант Харпър, който тежеше над сто килограма. Беше нарамил момче на не повече от деветнайсет години, чието лице имаше пепеляв цвят, а от десния му крак течеше гъста струя кръв, която оставяше тъмночервени капки по палубата. Пит му помогна да издърпа момчето на летателната площадка.

— Колко още има след вас?

— Ние сме последните.

— А командир Боланд?

— Цяла банда от тия голи копелета се нахвърлиха върху него и лейтенант Стенли на мостика. — В гласа на Харпър се долови извинителен тон. — Опасявам се, че са ги пречукали.

— Качи момчето в хеликоптера и се погрижи да спреш кървенето му — нареди Пит. — И кажи на мъжете да направят огнева линия с колкото оръжия са останали. Аз отивам да извърша последна проверка на ранените.

— Бъдете внимателен, сър. Вие сте единственият ни пилот.

Пит не отговори нищо. Той скочи от площадката и се втурна слепешката по палубата, подхлъзвайки се на мократа стоманена настилка. Фигури изплуваха от мъглата и Пит откри огън с маузера си. Трима мъже, дошли от морето, паднаха като покосени от коса житни класове. Пит не пускаше пръста от спусъка и разчистваше пътя пред себе си. Препъна се в едно въже и се просна по корем на палубата, ожулвайки гърдите си от издадените нитове. Остана легнал за миг и чувстваше как болката в ранения му крак тупка като чук в плътта му. Наоколо беше тихо, прекалено тихо; не се чуваха виковете или изстрели от мъглата.

Той запълзя по палубата, придържайки се плътно до планшира, като използваше спасителните лодки за прикритие. Беше сигурен, че в маузера му са останали само няколко патрона. Удари ръката си в нещо слизесто. Без да го поглежда, разбра какво е. То се загубваше в мрачното пространство и той го последва. На места влажната следа беше като тънка струйка, на други се разширяваше във вид на локви. Тя свършваше в неподвижното мъртво тяло на лейтенант Стенли.

Пит не изпита нищо друго, освен дълбок гняв, но умът му остана бистър и решителен. Лицето му се опъна като маска на безсилие от мисълта, че не може да направи нищо за лейтенанта. Продължи напред, подтикван от несъзнателен порив, който му подсказваше, че Боланд е все още жив. В един момент се спря и послуша. Приглушен стон долетя отнякъде право пред него.

Почти се сблъска с Боланд, преди да го различи. Командирът пълзеше по корем, от рамото му стърчеше част от харпун. Главата му беше наведена, ръцете му — свити в юмруци; памучната му фланелка беше просмукана от кръв. Той погледна Пит със замаян поглед и с изкривено от болка лице.

— Ти се върна?

— Загубих ума си — усмихна се мрачно Пит. — Дръж се, трябва да извадя това копие. — Той пхна маузера в колана си, внимателно издърпа Боланд и го настани в по-удобно положение до напречната преграда, като не преставаше да се оглежда наоколо за още убийци. Хвана копието с две ръце и рече: — Броя до три и дърпам.

— Давай по-бързо, садист такъв — подкани го Боланд с очи, изпълнени с болка.

Пит сграбчи по-здраво копието.

— Едно... — той постави крак за опора върху гърдите на Боланд, — две... — и издърпа с всичка сила окървавеното копие от рамото на Боланд.

Боланд изохка, после се отпусна назад до напречната преграда и загледа Пит с премрежен поглед.

— Ах, ти кучи син! Не брой до три! — промълви той, извъртя очи нагоре и припадна.

Пит хвърли копието зад борда, вдигна отпуснатото тяло на Боланд и го нарами. Приведе се и се затича доколкото му позволяваше тежестта и скованият му крак, като се прикриваше зад капаците на люковете и дерикрановете. На два пъти се заковава на място, като чу неразличими звуци, идващи от мъглата. Макар и със замъглено съзнание и капнал от умора, той продължи напред, знаейки, че единайсет мъже щяха да загинат, ако той час по-скоро не вдигнеше хеликоптера във въздуха. Най-накрая, останал почти без дъх, стигна до площадката за излитане.

— Пит идва — съобщи той високо, доколкото му позволяваха изтощените дробове.

Силните ръце на лейтенант Харпър свалиха тялото на Боланд от раменете му и го качиха в хеликоптера. Пит извади маузера от колана си и насочи цевта към носовата част на кораба. Изстреля всичките останали в него куршуми и го хвърли на палубата. После се качи в кокпита, седна на пилотската седалка, уверен, че е спечелил предимство.

Не си направи труда да закопчее предпазния си колан, а побърза да подаде газ и да издигне летателния апарат. След като набра височина няколко метра в мъглата, Пит продължи напред и изостави след себе си „Марта Ан“. Когато се отдалечи от кораба, закова поглед в индикатора за въртене и завой, докато не видя малката топчица да

застава в центъра на скалата. Къде е небето? — изкрещя той наум. Къде е, къде е?

И изведнъж то се появи. Тогава хеликоптерът се издигна рязко нагоре в лунната нощ. След като набра необходимата височина, тромавият летателен апарат лениво зае хоризонтално положение и започна да гони лунната си сянка в посока далечните палмови дървета на Хаваите.

12.

Хенри Фуджима беше последният представител на изчезващ род, четвърто поколение японо-хаваец, чийто баща, дядо, и прадядо са били рибари. От четирийсет години насам при хубаво време Хенри упорито преследваше трудно уловимата риба тон със саморъчно направения си сампан. Флотилиите от сампани, които Хаваите познаваха от дълги години, вече ги нямаше. Нарастващата конкуренция от страна на международния риболов и отделни въдичари беше взела своята дан и сега само Хенри остана да хвърля самотната си бамбукова въдица в помалките дълбочини на Великия океан.

Той стоеше на задната платформа на якия си малък плавателен съд, стъпил здраво с босите си крака върху дървото, което носеше следите от натрупваната с годините мазнина от хилядите мъртви риби. Хвърли въдицата си в прииждащите вълни на ранното утро и съзнанието му се отплесна назад във времето, когато ловеше риба заедно с баща си. С копнеж си спомни за миризмата на въглища, изпускана от хибакито^[1] и смеха, докато шишетата със саке се подаваха от ръка на ръка, след като флотилията се събереше на пристана и сампаните се вържеха едни за други, за да пренощуват край пристана. Той затвори очи и видя отдавна мъртвите лица и чу гласовете, замлъкнали завинаги. Когато отново повдигна клепачи, погледът му бе привлечен от някакъв силует на хоризонта.

Той наблюдаваше как силуетът се уголемява и скоро доби очертанията на кораб — ръждясал стар трампов кораб. Хенри за първи път виждаше толкова голям търговски плавателен съд да пори водите с такава бързина. Съдейки по бялата пяна, която се надигаше почти до шлюзовете, скоростта на плавателния съд се доближаваше до двайсет и пет възела. И тогава той се смрази.

Корабът поддържаше прав курс, а Хенри се намираще точно на пътя му. Той завърза ризата си за въдицата и енергично започна да я размахва. С ужас виждаше как носът се извисява все по-високо над него като чудовище, канещо се да погълне муха. Започна да крещи, но

никой не се надвеси над високия фалшборд, а и мостикът изглеждаше безлюден. В следващия миг, докато той стоеше и гледаше безпомощно, ръждясалият кораб се врязва в сампана му, изхвърляйки след себе си фонтан от дървени отломъци.

В първия момент озовалият се под водата Хенри не разбра, че полепналите по подводната част на кораба малки ракообразни животинки порязаха целите му ръце. Гребните винтове минаха покрай него и само благодарение на отчаяните му усилия да се отдалечи от тях не бе всмукан от водната струя, образувана от смъртоносно въртящите им се лопати. След като подаде глава над повърхността, той с мъка си пое въздух между вихрещите се вълни на килватера. Най-накрая успя да се задържи на повърхността и заплува бавно в изправено положение, като бършеше щипецата солена вода от очите си, а от ранените му ръце се стичаха струйки кръв.

Минаваше десет часа сутринта, когато Пит най-накрая влезе в апартамента си. Беше уморен и затвореше ли очи, те почваха да смъдят. Накуцваше леко с превързания си наново крак и освен изтръпване не чувстваше нищо друго. Най-много от всичко на света му се искаше да се хвърли на леглото и да забрави последните два и четри часа.

Беше пренебрегнал заповедите да остави екипажа на „Марта Ан“ или в Пърл Харбър, или на летището на Хикам Фийлд. Вместо това той приземи хеликоптера на моравата, намираща се на не повече от трийсет метра от входа за спешни случаи на военната болница „Триплър“, чиято огромна бетонна сграда беше кацнала на един хълм, извисяващ се над южното крайбрежие на Оаху. Изчака Боланд и ранения млад моряк да бъдат пренесени на носилки до операционните маси и едва след това се остави в ръцете на един отзивчив военен лекар, който заши раната на крака му. После безпрепятствено се измъкна от един страничен изход, спря такси и пропътува целия път до плажа Уайкики, унесен в кратка дрямка.

Едва ли беше спал половин час в познатото си и удобно легло, когато на вратата му се почука силно. Отначало ударите прозвучаха като далечно ехо в главата му и той се помъчи да ги пренебрегне. Накрая се надигна с мъка от леглото и сънен отиде да отвори.

На прага стоеше жена със странна хубост, обзета от страх, сякаш някакъв дълго таен животински инстинкт я поддържаше жива. Беше облечена с къса муму^[2] на червени и жълти цветя, която едва закриваше ханша ѝ. Жената го загледа с широко отворените си кестеняви очи, в които се четеше ужас и страх.

Пит се задържа на вратата малко повече от необходимото, преди да отстъпи назад и да я покани с ръка да влезе. Ейдриън Хънтър се приближи до него, обърна се и се хвърли в прегръдките му. Цялата трепереше и се задавяше от плач.

Пит я притисна до себе си.

— За бога, Ейдриън, какво има?

— Те го убиха — изхлипа тя.

Тогава той се отдръпна крачка назад и се вгледа в подпухналите ѝ мокри очи.

— За кого говориш?

Думите ѝ заваляха объркано.

— Лежахме с... с един приятел в леглото. Те влязоха през терасата... бяха трима... толкова тихо, че отначало дори не разбрахме, че са в стаята, а после... беше вече много късно. Той опита да се пребори с тях, но те носеха странни малки пистолети, които не издаваха никакъв шум. И го застреляха. Божичко, стреляха в него десетина пъти. Кръвта му оплеска цялата стая. Беше ужасно.

Тя трепереше. Пит я заведе до дивана и я притисна здраво до себе си.

— Аз изписах и побягнах, като затворих вратата — продължи тя. — Те избухнаха в смях, стояха там и се смееха. Мислеха, че съм се затворила в гардероба, но той имаше врати и от другата страна, към стаята за гости. Грабнах една рокля от закачалката и избягах през прозореца на стаята за гости. Не отидох в полицията. Бях изплашена. Опитах да се свържа с баща ми, но ми казаха, че не е в кабинета си. Дотогава паниката ме обзе напълно. Нямаше къде да отида, нямаше към кого да се обърна, затова дойдох при тебе.

Тя избърса очите си с опакото на ръката. Стоеше на фона на светлината от прозореца и Пит забеляза, че няма нищо под късата ѝ рокля.

— Гаден, проклет кошмар! Защо го направиха? Защо?

— Всяко нещо по реда си — каза той кротко. — Първо иди в банята и се измий. Гримът на лицето ти се е стекъл до брадичката. После ще ми разкажеш кого са убили въпросните „те“.

Тя се освободи от прегръдките му.

— Не мога.

— Бъди разумна — скастри я той. — В апартамента ти има труп. Колко дълго, мислиш, ще можеш да го държиш в тайна?

— Ами... не знам.

— На полицията в Хонолулу ще ѝ са нужни само двацет минути, за да установят кой е убитият. Защо не ми кажеш? Да не е някоя местна известна личност с жена и десет деца?

— По-лошо. Приятел е на баща ми. — В очите ѝ се четеше молба.

— Как се казва?

— Капитан Орл Синана — прошепна тя бавно. — Той е офицер във флота на баща ми.

Пит имаше достатъчно разум и успя да запази безизразно лице. И от това е по-лошо, помисли си той, после посочи към банята и каза само:

— Върви!

Тя послушно тръгна към банята; преди да влезе, се обърна, усмихна му се някак странно безпомощно, после затвори вратата след себе си. Още щом чу шума от течаща вода, Пит се пресегна за телефона. Извади повече късмет от Ейдриън. Само пет секунди след като каза на телефонистката на 101-ви спасително-авариен отряд кого търси, чу гласа на адмирал Хънтър.

— Що за идея е вашата да не ми докладвате? — обвини го Хънтър.

— Имах много неща да върша, адмирале — отвърна Пит. — Нямах да съм ви от полза, преди да бях поспал няколко часа. Което, благодарение на дъщеря ви, стана невъзможно.

Когато Хънтър заговори отново, гласът му беше променен.

— Дъщеря ми ли? Ейдриън? Нима е при вас?

— В апартамента ѝ има труп. Не могла да се свърже с вас и решила да дойде при мен.

Хънтър помълча близо две секунди. После гласът му прозвуча по-твърд от всякога.

— Кажете ми подробностите.

— От малкото, което успях да измъкна от нея, изглежда, че нашите приятелчета от Тихоокеанския водовъртеж са влезли в апартамента ѝ през терасата и са застреляли човека. Ейдриън избягала през гардероба с врати от двете страни.

— Ранена ли е?

— Не.

— Предполагам, полицията вече е уведомена.

— За щастие тя не им се е обадила. Доколкото разбрах, жертвата продължава да кърви върху килима ѝ.

— Благодаря на Бога, задето не е уведомила полицията. Веднага ще изпратя там хора от нашата охрана. — Пит чу как Хънтър издаде команди на някого до него. Лесно си представи как всеки, чул високия му глас, е подскочил като подплашен заек. После адмиралът отново заговори в слушалката: — Тя разпознала ли е жертвата?

Пит си пое дълбоко въздух.

— Да, капитан Орл Синана.

Хънтър беше човек от класа. Пит не можеше да не му признае това качество. Мълчанието в резултат на шока продължи само част от секундата.

— Кога най-късно вие и Ейдриън можете да дойдете тук?

— Поне след половин час. Колата ми е паркирана на пристанището на Хонолулу, така че ще трябва да вземем такси.

— Всъщност по-добре е да останете там. Изглежда, че тия убийци са навсякъде. Веднага ще ви изпратя отряд охранители.

— Добре, няма да мърдаме оттук.

— И още нещо. Откога се познавате с дъщеря ми?

— Стана съвсем случайно, сър. Няколко часа след като ви донесох капсулата от „Старбък“ отидох на един прием, където беше и тя. — Пит положи всички усилия гласът му да звучи непринудено. — Чула ме да споменавам името ви и ми се представи. — Той знаеше какво си мисли Хънтър, затова се опита да изпревари следващия му въпрос. — Сигурно по време на разговора ни съм споменал, че съм отседнал в „Моана тауърс“. Вероятно в паниката си е спомнила за мен и затова е дошла тук.

— Не знам как тъй Ейдриън си обърка живота — отбеляза Хънтър. — Тя е толкова почтено момиче.

Пит замълча. Как да каже на един баща, че дъщеря му е сексуална маниачка, която осемнайсет часа от денонощието е или пияна, или дрогирана.

— Ще тръгнем за Пърл веднага щом охранителите дойдат — каза Пит, тъй като не можа да измисли друго; после затвори телефона и си наля уиски, което имаше вкус на препарат за почистване на канали.

Те дойдоха след десет минути, но не да ги придружат до щабквартирата на адмирал Хънтър в Пърл Харбър, а да похитят Ейдриън и да убият Пит. Вниманието на Пит беше раздвоено между свитата на кълбо и спяща като бебе на дивана Ейдриън и входната врата. Той почувства как кожата на тила се изпъна така, сякаш щеше да се цепне всеки момент. Нямаше време дори да грабне телефона.

Бяха се спуснали от покрива по въжета — петима мъже — и влязоха безшумно в спалнята му от балкона, насочили познатите компактни пистолети не в сърцето на Пит, а в спящия и нищо не подозиращ мозък на Ейдриън.

— Едно ваше движение и тя е мъртва! — предупреди го мъжът в средата — същински гигант със святкащи златисти очи.

В тези първи секунди на шока Пит съзнаваше само отсъствието на всичките си емоции, сякаш пълната липса на предчувствие го беше лишила изцяло от способността да мисли. После обаче постепенно започна да му става ясно, че този огромен мъж пред него беше манипулирал съдбата му повече от седмица насам. Това беше мъжът с дълбоките жълти очи, който го беше преследвал в сънищата и кошмарите му и който беше открил тайната на Каноли от архивите на Музея на полинезийската етнология и естествена история преди много години.

Гигантът се приближи до него. Изглеждаше млад за човек, който би трябвало да е някъде към седемдесетте си години. Процесът на стареене не беше набръчкал кожата му, нито беше отслабил мускулите му. Той беше облечен като летовник — с бански гащета и хотелска хавлиена кърпа, метната небрежно на рамото му, за разлика от останалите мъже, които носеха прилични дрехи за улицата. Лицето му, дълго и мършаво, беше оградено с рошава сребриста коса.

Огромният мъж направи още няколко крачки напред и гледайки надолу с хипнотизиращите си жълти очи, намиращи са на два метра над пода, се усмихваше с „приятелската“ усмивка на баракуда.

— Дърк Пит от Националната агенция за морски и подводни изследвания. — Гласът беше тих и дълбок, без капка злоба или заплаха в него. — Това е чест за мене. От години следя с интерес, а понякога и с насмешка вашите проучвания.

— Поласкан съм, че ме намирате за забавен.

— Ето думи на смел човек. Но и не съм очаквал друго. — Гигантът кимна на хората си и те завързаха Пит за един стол, преди той да успее да разбере какво става.

— Моите извинения за причинените ви неудобства, господин Пит. Това е мръсна игра, неприятна като всяка мръсна игра, но задължителна. Жалко, че се наложи да ви вълека в стратегията си. Имах намерението да използвам услугите ви само като пратеник. Не можех да предвидя, че ще се забъркате и в друго.

— Добре сте организирали всичко — отбеляза бавно Пит. — Откога ме следите и чакате удобен момент да ме объркате с откриването ми на съобщителната капсула от „Старбък“? И защо точно мен? И едно десетгодишно момче можеше да намери капсулата на плажа и да я занесе на адмирал Хънтър.

— Въпрос на въздействие, майоре. На въздействие и правдоподобност. Вие имате влиятелни приятели и роднини във Вашингтон, а досието ви от НЮМА е доста впечатляващо. Знаех, че ще има съмнения относно точността на съобщението, затова разчитах вашата репутация да повлияе на правдоподобността на откритието ви. — Той се усмихна леко и прекара ръка през чупливата си гъста, прошарена коса. — Но се оказахте възможно най-неподходящият избор. Именно вие убедихте адмирал Хънтър, че съобщението на командир Дюпри е фалшиво.

— Жалко — каза язвително Пит и реши да изпробва почвата. — Информаторът ви не е пропуснал много.

— Да, понякога той е доста прилежен.

Настъпи продължително мълчание. Пит се обърна и погледна Ейдриън. Тя все още спеше спокойно на дивана. Извади късмет, помисли си Пит, че проспива цялата тази отвратителна сцена. После върна вниманието си към гиганта.

— Не вярвам, че ще проявите любезността да ми кажете името си.

— Името ми не е важно. То вече няма да има никакво значение за вас.

— Щом ще ме убивате, мисля, че е редно да знам кой ще го извърши.

Огромният мъж се поколеба за миг, после кимна тежко.

— Делфи — отвърна той кратко.

— Само толкова?

— Делфи ви е достатъчно.

— Не приличате на грък.

Ръцете на Пит бяха вече здраво вързани отзад за стола, а двама от мъжете стояха нащрек с оръжия, насочени към Ейдриън. Другите двама приключиха с Пит и отстъпиха назад. Като се изключеше Делфи, всички останали изглеждаха съвсем обикновени на вид — средно високи, почернели от слънцето, облечени в широки памучни панталони и хавайски ризи, и с безизразни лица. Те приемаха негласните заповеди на Делфи безмълвно и без да задават въпроси. Пит не се усъмни, че ще стрелят под команда.

— Изградили сте безмилостна и добре действаща организация. Скалъпили сте една от най-големите загадки на века. Хиляди моряци лежат мъртви от вашите ръце. И за какво е нужно всичко това?

— Съжалявам, господин Пит, но това не е игра, в която изпеченият злодей казва всичко, преди да унищожи героя. В нея няма театралност, няма дългоочаквани развръзки, няма напрежение, предхождащо издаването на ненужни тайни. Губене на време е да обяснявам мотивите на всекиго, който има по-малък интелект да схваща нещата от този на Лавела или Робълман.

— Как смятате да го направите?

— Да изглежда като нещастен случай. Тъй като вие обичате водата, ще умрете от вода, като се удавите във ваната си.

— Няма ли да изглежда нелепо?

— Съвсем не. Смятам да го направя така, че да не поражда съмнения. Полицията просто ще предположи, че сте се бръснали с електрическа самобръсначка, докато сте си взимали вана. Глупава постъпка — това всеки ще признае. Самобръсначката се е изплъзнала от ръцете ви и е паднала във водата. В резултат вие сте загубили съзнание, главата ви се е плъзнала под водата и вие сте се удавили. Следователите ще докладват случая като злополучна смърт и защо не?

Името ви ще бъде отпечатано в колонката за жалейки във вестниците и след време Дърк Пит ще се превърне в далечен спомен за близките му.

— Откровено казано, удивен съм, че заслужавам всички тези усилия.

— Подходящ край за човек, който е стигнал прекалено близо до осуетяването на начинание, брилянтно замислено и изпълнявано от трийсет години насам.

— Спестете ми егото — изръмжа Пит. — Ами Ейдриън? Ще изглежда смешно, че и двамата сме се бръснали заедно във ваната.

— Не се безпокойте. Госпожица Хънтър няма да пострада. Нея ще я взема като заложничка. Адмирал Хънтър ще си помисли доста, преди да продължи претърсването на Тихоокеанския водовъртеж.

— Това няма да спре Хънтър за повече от две минути. Дългът взима връх над семейството според неговите разбирания. Просто си губите времето. Затова по-добре я пуснете.

— Аз също съм дисциплиниран човек — каза Делфи. — Никога не съм се отклонявал от начертаните си планове. Целите ми са елементарни. Просто искам да бъда освободен от разрушителните замисли на комунистическите страни и империалистическите подбуди на Съединените щати. Смятам да оцелея.

Нужно ми е време, помисли си Пит. Той трябваше да поддържа разговор с гиганта. Само още няколко минути и хората на Хънтър щяха да се появят на вратата. Разговорът беше единственото му оръжие.

— Вие сте луд — каза Пит студено. — Извършвате масово убийство от десетки години в името на оцеляването. Спестете ми старите и изтъркани фрази за комунизма и империализма. Вие не сте нищо друго, освен анахронист, Делфи. Хора от вашия тип излязоха от мода още с Карл Маркс — хора със зализани коси и камшици за файтони. Вие сте погребан от половин век насам и не го знаете.

Спокойствието на Делфи се пропука леко в краищата; неестествена червенина изби по широките му бузи, но след миг той се овладя.

— Философското безпристрастие е за невежите, майоре. След няколко минути дразнещото ви безпокойство няма да е повече и мое. — Той кимна и един от охранителите му влезе в банята, за да напълни ваната. Пит се опита да раздвижи ръцете си. Въпреки че въжетото беше

омотано около китките му няколко пъти, то пак беше достатъчно хлабаво — за да не оставя издайнически следи върху кожата му.

После изведнъж Пит реши, че сетивата му го мамят; започна да го обгръща мирис на пот, смесен с аромата на плумерия. Знаеше, че е невъзможно и въпреки това заподозря, че тя е наблизо. Самър беше в стаята.

Делфи безмълвно посочи Ейдриън и мъжът, който беше вързал Пит, извади малка кутия от джоба си, сложи игла в спринцовката, повдигна подгъва на късата рокля на Ейдриън и най-безцеремонно заби иглата в единия от заоблените бутове на младата жена. Тя се размърда леко, въздъхна, намръщи се и само след секунди потъна в сън, граничещ с кома. Помощникът на Делфи бързо прибра спринцовката в кутийката, пъкна я обратно в джоба си и зачака нови заповеди от господаря си.

— Опасявам се, че трябва вече да се сбогуваме — рече Делфи.

— Нима ще си тръгнете преди главното събитие?

— Нищо интересно не ме очаква повече.

— Никога няма да можете да я изведете от сградата.

— Имаме кола, която чака в подземния паркинг — отвърна самонадеяно Делфи, после отиде до вратата, откряна я и надникна в коридора.

Междувременно Пит извика след него.

— Още един последен въпрос, Делфи.

Гигантът се спря, обърна се и погледна кръвнишки Пит.

— Кое е момичето, което се представи с името Самър?

Делфи се захили лукаво.

— Самър е моя дъщеря. — Той му помахаше и додаде: — Сбогом, майоре.

Пит отчаяно опита за последен път.

— Предайте моите поздравии на бандата от Каноли.

Погледът на Делфи се втвърди. Като че ли известно съмнение обхвана за миг съзнанието му, но бързо се разсея, когато погледна отново Пит.

— Сбогом — повтори той и се измъкна в коридора като сянка.

Пит беше успял да забави Делфи и да предотврати отвличането на Ейдриън. Както седеше на стола, измъчвайки се вътрешно, мъжът в банята излезе оттам, кимна и пак влезе. Другият мъж остави пистолета

си на близкия стол и се приближи до Пит. Кръглото му, невзрачно лице не издаваше никакъв признак на садизъм.

Пит видя ръката, която замахна, но беше късно да се превие на две. Успя само да наведе главата си. Юмрукът на охранителя се стовари с всичка сила върху темето му, изхвърли го от стола и го запрати на пода до завесата на балкона.

На Пит му притъмня пред очите, но той успя да се изправи криво-ляво на крака. Със замаяно съзнание мерна коленичилиия на килима охранител, който беше хванал китката си с другата ръка и скимтеше като ранено животно. Негодникът си счупи китката, заключи в себе си Пит. Мрачна усмивка се появи на лицето му, когато осъзна, че болката от надигащата се цицина на върха на главата му не може да се сравни с болката от счупена кост.

Пит стоеше, без да се помръдва. После нечии пръсти иззад пердето докоснаха ръката му. Почувства движение напред-назад и въжето, с което бяха вързани китките му, бе срязано. Миризмата на плумерия го лъхна отново като топла и приятна вълна. След миг въжето се изхлузи и в дясната му длан внимателно бе пъхнат нож с две остриета. Той не посмя да се обърне и да дръпне пердето, което закриваше жената. Вместо това сграбчи здраво ножа и размърда пръстите на ръката си, за да провери дали не са схванати, за да разчита на тях.

Охранителят престана да стене и започна да лази по килима към Пит. Партньорът му в банята продължи да върши работата си, без да подозира нищо поради шума от течащата във ваната вода. Охранителят със счупената китка стигна до другия стол, взе със здравата си ръка оръжието, което лежеше там, описа с цевта му къса дъга и се прицели в Пит. Болката и омразата му бяха изтрили всяка мисъл да спази заповедите на Делфи да действа така, че смъртта на Пит да изглежда като нещастен случай.

От всяка пора на Пит бликаше пот. Охранителят беше твърде далече, за да му предостави възможност да направи някакво движение; изстрелът на оръжието му щеше да отнесе торса на Пит, преди той да успее да вземе с един скок дори половината от разстоянието между двамата. Мъжът остана на място една дълга и мъчителна минута, като само гледаше в Пит. После започна да лази сантиметър по сантиметър, скъсявайки разстоянието до метър и половина. И пак беше далече.

Пит минаваше през мъките на обречения човек. По-малко от метър, по-малко от метър разстояние между тях му трябваше, за да пусне пръв кръв. Разстояние колкото една изпъната напред ръка, прецени той.

Охранителят напредваше към него, насочил цевта в гърдите на Пит, като от време на време я повдигаше към челото му. Само веднъж я насочи надолу към гениталиите му и по лицето му се появи кратка презрителна усмивка.

Търпение, повтаряше в себе си Пит, търпение. Двете най-важни думички в английския език, които изплуваха в съзнанието му, бяха търпение и надежда. Какво пък, можеше и да успее; охранителят вече се намираще в обсега му. Пит изчака още няколко секунди за по-голяма сигурност. Ако изпревареше момента, вероятно нямаше да може да избие пистолета му достатъчно далече от тялото си, преди да е гръмнал, а и не се и съмняваше в рефлексите на охранителя, чийто пръст щеше да задейства малкия спусък при най-лекия допир. Единственият му шанс за успех се криеше в изненадата. Той продължаваше да държи освободените си ръце зад гърба, приспивайки бдителността на неприятеля си, като създаваше впечатлението, че е лесна мишена. Това беше наложително. Той отпусна все по-надолу челюстта си и се насили да отвори широко очи от престорен ужас.

И в следващия миг Пит се хвърли към него. Изби пистолета нагоре с лявата си ръка, без да обръща внимание на свистенето на снаряда, който мина на косъм над рамото му. Едновременно с това движение дясната му ръка описа къса дъга и заби тънкия връх на острието на ножа в гръкляна на охранителя. Противен хъркащ звук се разнесе от дупката в дихателната тръба на мъжа, когато кръв рукна върху гърдите му, върху килима и върху ръцете на Пит. Мъжът се вторачи в Пит с широко отворени и изпълнени с ужас очи, после ги обели под клепачите, тялото му потръпна в конвулсия и той бавно се свлече на пода.

Пит остана за миг като хипнотизиран от гледката на мъртвия охранител. След това вдигна пистолета от пода и тръгна крадешком към банята. Чуваше бръмченето на електрическата самобръсначка, която другият охранител приготвяше за екзекуцията му. Ваната беше пълна и го чакаше. Пит не изпускате от поглед вратата на банята, докато се промъкваше безшумно покрай стената.

В този момент звънецът на външната врата проехтя из апартамента. Пит подскочи от неочаквания звук и замръзна на място, когато охранителят се втурна навън от банята и се вцепени от гледката на мъртвия си другар на пода. После се обърна и видя Пит.

— Пусни оръжието и не мърдай — нареди му с остър глас Пит.

Охранителят на Делфи продължи да стои неподвижен и само присви очи в малкия автоматичен пистолет в ръката на Пит. Звънецът иззвъня отново. Мъжът отскочи настрани и докато вдигаше оръжието си, за да стреля, Пит го изпревари и го улучи в сърцето.

За кратък миг охранителят остана прав, вперил изумен и празен поглед в Пит. После ръката му се отпусна, оръжието се изхлузи от нея и падна безшумно на килима, а той подви колене и се строполи на пода, превит като ембрион на едната си страна.

Пит стоеше, без да се помръдва, заслушан в безумното блъскане по вратата и забил поглед в човешките останки в краката си. Четирите стени на стаята като че ли се затвориха над него. Нещо липсваше. Съзнанието отказваше да му съдейства. Последните няколко минути го оставиха объркан и скован. Още някой трябваше да е тук...

Самър!

Той дръпна пердето, закриващо балкона, но не видя нищо освен стъклената стена зад тях. Като обезумял започна да претърсва стаята, викайки Самър по име. Тя не отговаряше. На балкона е, помисли си той. Сигурно е дошла като Делфи и хората му от покрива. Балконът обаче беше празен; имаше само едно въже, вързано за парапета, което се спускаше към балкона на по-долния апартамент. Беше избягала по същия начин както преди.

В този момент погледът му бе привлечен от малко цвете върху едно от креслата в гостната. Беше цъфнала нежна плумерия — бели венчелистчета, оцветени в жълто отвътре. Той вдигна цветето и го огледа така, както се оглежда рядък вид пеперуда. Дъщеря на Делфи, помисли си той. Как е възможно?

Все още стоеше на балкона с цветето в едната си ръка и с пистолета в другата и гледаше към яркосинята накъдрена повърхност на океана, когато охранителите на Хънтър нахълтаха в стаята.

[1] Хибаки — малка японска печка от типа на мангала за печене на храна. — Б.пр. ↑

[2] Муму — свободно падаща от раменете рокля в ярки цветове, наподобяваща роба, носена предимно от хавайките. — Б.пр. ↑

13.

— Господин Пит... — красивата млада жена се запъна, — адмиралът ви очаква. О, между другото — тя сведе поглед, — всички ние сме горди, че сте в редиците на Сто и първи аварийно-спасителен отряд и с онова, което направихте на борда на „Марта Ан“.

— Как прие адмиралът отвличането на дъщеря му? — Той се постара гласът му да не прозвучи рязко.

— А, той е суров човек — отвърна тя простиичко.

— В кабинета си ли е?

— Не, господине. Всички ви очакват в заседателната зала. — Тя стана и заобиколи бюрото си. — Оттук, ако обичате.

Той я последва по коридора, където жената се спря пред една врата вдясно, почука и след като съобщи името му, я задържа отворена, за да го пропусне да влезе, после я затвори тихо след него.

В залата имаше четирима мъже, двама от които Пит познаваше. Адмирал Хънтър пристъпи към него, за да се ръкува. Той изглеждаше много по-стар и по-уморен от последния път, когато Пит го видя — само преди четири дни.

— Слава богу, че отървахте кожата — каза сърдечно адмиралът и искреността му изненада Пит. — Как е кракът ви?

— Добре — отвърна кратко Пит и задържа поглед в очите му. — Съжалявам за капитан Синана... и за Ейдриън. Вината беше моя. Трябваше да съм по-бдителен.

— Глупости! — Събраните му устни помръднаха в стегната усмивка. — Та вие довършихте двамата негодника. Трябва да е паднал голям бой.

Преди Пит да отговори, до тях се приближи Денвър и потупа Пит по рамото.

— Радвам се да те видя. Изглеждаш по-скапан от всякога.

— Пребит съм от умора. Половинчасовият сън от последните двайсет и четири часа не можа да възстанови младежкия ми вид.

— Съжалявам, че трябва да ви го напомня — намеси се Хънтър, — но времето ни притиска. Ако не извадим час по-скоро „Старбък“, ще се простим с нея завинаги. — Бръчиците около очите му издаваха безпогрешно огромното му напрежение. — Малкото време, с което разполагаме, дължим само на вас. Да наводните носовия торпеден отсек беше гениално хрумване от ваша страна.

Пит се ухили.

— Кърмчията на „Марта Ан“ беше напълно сигурен, че двамата с него ще трябва да изплатим нанесените щети от надниците си.

Хънтър позволи на крайчетата на устните му да трепнат в нещо като усмивка.

— Елате да седнете, но преди това искам да ви представя на доктор Елмър Крайслър, завеждащ научноизследователския отдел в болницата „Триплър“...

Пит подаде ръка на niskия, дребен човек с костелива ръка, която стисна неговата като с клещи. Мъжът беше с бръсната глава, носът му крепеше огромни очила с рогови рамки. Кафявите очи зад стъклата приличаха на мънички мъниста, но усмивката му беше широка и искрена.

— И на доктор Реймънд Йорк, завеждащ катедрата по морска геология в итънския институт по океанография.

Йорк изобщо не приличаше на геолог, а по-скоро на шофьор на тежкотоварен камион или на пристанищен работник. Беше огромен, висок почти метър и осемдесет и широкоплещест. Усмивката му разкри съвършено правилни зъби. Докато се здрависваше, ръката на Пит изпука от петте най-дебели и месести пръсти, които бе виждал.

Хънтър посочи на Пит стол и рече:

— Нямахме търпение да чуем разказа ви за изчезването на „Марта Ан“ и схватката в хотелската ви стая.

Пит се отпусна на стола и насили мозъка си да категоризира събитията в съответната им перспектива. Знаеше, че всички ще го наблюдават проникателно и ще попиват всяка подробност, която можеше да измъкне от спомените си.

Денвър кимна.

— Разказвай спокойно и ни извини, ако те прекъсваме с по някой и друг въпрос.

Пит заговори с тих глас:

— Предполагам, че всичко започна, когато открихме, че морското дъно се надига — нещо, което не беше отбелязано на нашите подводни топографски карти.

И Пит им разказа всичко. Двамата учени си водеха бележки, а Денвър го гледаше над включения магнетофон. От време на време някой от мъжете го прекъсваше с въпрос, на който Пит отговаряше възможно най-изчерпателно. Пропусна да спомене единствено за Самър и излъга, че скрил в дланта си ножа, преди хората на Делфи да го вържат за стола.

Хънтър махна целюлана от пакет цигари и го смачка в пепелника.

— Какво представлява този тип Делфи? Засега устният контакт на Пит с този човек е единствената връзка, която имаме с някого, свързан, ако изобщо е свързан, с Водовъртежа.

Доктор Крайслър попита:

— Можете ли да ни опишете подробно как изглежда този мъж?

— Висок е над два метра, с правилни за ръста си пропорции. Колкото до теглото, не мога да го определя на такъв огромен човек. Има прорязано от бръчки лице с тежки черти, прошарена коса и — което, разбира се е най-поразителното — жълти очи.

Крайслър се намръщи.

— Жълти ли?

— Да, дори златисти.

— Не е възможно — каза Крайслър. — Албиносите може и да имат розови очи с лек оранжев оттенък. На някои болни хора цветът на очите също може да се промени до сиво-жълтеникав. Но ярко златно? Доста невероятно. Просто ирисът на окото не съдържа точната пигментация за такова оцветяване.

Доктор Йорк извади лула от джоба си и разсеяно я завъртя между пръстите си.

— Много е странно, че описвате гигант с жълти очи. Защото такъв човек наистина съществува.

— Оракулът от Сдружението на медиумите — вметна тихо Крайслър. — Ами да, разбира се — доктор Фредерик Моран!

— Нищо не ми говори това име — каза Хънтър.

— Фредерик Моран беше един от най-великите класически антрополози на века. Той поддържаше теорията, че човешкият ум може да бъде критичен фактор във възможното изчезване на човека.

Йорк кимна и добави:

— Много надарен, но ексцентричен човек. Изчезна в морето преди близо трийсет години.

— Делфийският оракул — каза Пит към никого определено.

Денвър веднага схвана връзката.

— Точно така. Делфи се е наричало мястото на оракул в древна Гърция.

— Не е възможно — възрази Крайслър. — Човекът е мъртъв.

— Наистина ли? — попита Пит. — А може би е намерил своя Каноли.

— Звучи ми като хавайски шангри-ла^[1] — отбеляза Хънтър.

— Може би е точно това — отвърна Пит и разказа накратко за разговора си с Джордж Папаалоа в Музея на полинезийската етнология и естествена история.

— Все още ми е трудно да повярвам — намеси се Йорк, — че човек на нивото на доктор Моран може просто да изчезне от поглед в продължение на три десетилетия и изведнъж да се появи отново като убиец и похитител.

— Въпросният Делфи каза ли нещо друго, което може да го свърже с доктор Моран? — поинтересува се Крайслър.

Пит се усмихна.

— Той намекна, че интелигентността ми била далеч под нивото на някои си Лавела и Робълман, които и да са те.

Крайслър и Йорк си размениха погледи.

— Интересно — каза Йорк. — Лавела беше физик, който се беше специализирал в хидрологията.

— А Робълман беше известен хирург — добави Крайслър и закова поглед в Пит с широко отворени очи. — Преди да умре, той експериментира механична хрилна система, която да позволява на хората да поемат кислород от водата.

Крайслър замълча, стана и отиде до хладилния шкаф да си налее вода в картонена чаша, после се върна на мястото си и пресуши чашата си, преди да продължи:

— Както вероятно всички знаем, първостепенната функция на дихателната система е да получава необходимото количество кислород за тялото и да изхвърля въглероден двуокис. При животните и хората белите дробове висят свободно в гръдния кош и трябва да се пълнят и

изпразват посредством диафрагмата и въздушното налягане. Веднъж влезе ли въздух в дробовете, той се абсорбира в обвивката и оттам в кръвния поток. От друга страна, рибите получават кислорода си и после изхвърлят въглеродния двуокис през мека съдова тъкан, съдържаща множество мънички нишки. Средството, което по общо мнение Робълман е създал, е било комбинация от хрилен бял дроб, който хирургически се прикрепва за гръдния кош със свързващи тръбички за пренасяне на кислорода.

— Звучи невероятно — възкликна Хънтър.

— Да, невероятно е — каза Пит, — но това обяснява защо никой от мъжете, които се качиха на борда на „Марта Ан“, не носеше водолазна екипировка.

— Такъв механизъм — добави Крайслър — едва ли ще позволи на човек да остане под водата повече от половин час.

Денвър заклати глава от почуда.

— Половин час може и да не изглежда много време, но пък е къде-къде повече за предпочитане пред това да влачиш използваната днес тежка екипировка.

— Господа, знаете ли какво е станало с Лавела и Робълман? — попита Хънтър.

Крайслър сви рамене.

— Те отдавна са мъртви.

Хънтър вдигна телефонната слушалка.

— Секция „Данни“? Тук адмирал Хънтър. Искам подробности за смъртта на двама учени — Лавела и Робълман. Предайте ми ги веднага щом ги съберете. Е, това поне е началото. — Той се обърна към мъжете в стаята. — Доктор Йорк, как ще опишете морската геология в района на Водовъртежа?

Йорк отвори куфарчето си и постави няколко морски карти на масата пред себе си.

— След като разпитах оцелелите от „Марта Ан“ и командир Боланд в болницата и след като чух забележките на Пит, съм принуден да направя едно-единствено заключение: Водовъртежът не е нищо повече от неоткрит подводен хълм.

— Как е възможно да не е бил открит досега? — попита Денвър.

— Няма нищо необичайно в това — отвърна Йорк, — като се вземе предвид, че последните планински върхове на сушата бяха

открити едва в края на четирийсетте години, а ни предстои тепърва да картографираме още подробности на осемдесет процента от океанските дъна.

— Не са ли подводните хълмове останки от подводни вулкани?
— поинтересува се Пит.

Йорк напълни лулата си от кесийка за тютюн.

— Подводният хълм може да бъде определен като отделно възвишение, което се издига от морското дъно и има кръгла основа, леко стръмни склонове и относително малко по площ било. Но в отговор на въпроса ви, повечето подводни хълмове са от вулканичен произход. Докато обаче научните изследвания не потвърдят друго, аз подхождам към тях по по-различен начин. — Той млькна, за да натъпче и запали лулата си. — Ако допуснем, че легендата за Каноли почива на действителни факти и хората и острова наистина са потънали под водата по време на катаклизъм, тогава мога да се придържам към теорията, че отначало островът се е издигнал над повърхността и после е потънал вследствие на разсед, а не на вулканичен процес.

— С други думи, след земетресение — вметна Денвър.

— Малко или повече — потвърди Йорк. — Разседът е пропукване в земната кора. Както можете да видите на картите, подводното възвишение, за което говорим, се намира във фрактурната зона Фулъртън. Твърде е възможно силна активност да предизвика издигане на неколкостотин метра дънна площ, като я избутва над водната повърхност в продължение на хиляди години и после изведнъж, само в порядъка на дни, да я върне в първоначалното ѝ положение — каза той и се загледа през прозореца с поглед, обърнат навътре към себе си, сякаш виждаше стъпка по стъпка процеса на разрушаването. — Изложените от господин Пит факти за издигане на морското дъно и по-хладката температура на водата около хълма също говорят в подкрепа на теорията за разседа. Студените дълбокодънни води често извираат с хиляди метри до повърхността от обширни фрактури по морското дъно и това на свой ред обяснява липсата на корали — коралите не могат да виреят във води с температури, по-ниски от двайсет градуса.

Хънтър се загледа замислен в морските карти, преди да зададе въпроса си.

— Откъде може да са дошли мъжете, които се качиха на борда на „Марта Ан“? Възможно ли е да са дошли от самото морско дъно?

— Не ви разбирам — отвърна Йорк.

— Ами на екрана на радиолокатора на „Марта Ан“ не се показва нищо. Това изключи присъствието на друг кораб в района. Освен потъналите корабни останки хидроакустичният уред не откри никакви други плавателни съдове наблизо, което пък изключва наличието и на подводници. Оттук следват два извода: те или са дошли от обитаема подводна камера, или някъде от самото дъно.

— Аз изключвам подводната камера — заяви Пит. — Ние бяхме нападнати от близо двеста мъже, а за толкова много хора ще е нужно огромно съоръжение, което да ги побере.

— В такъв случай ни остава подводният хълм — вметна Хънтър.

Крайслър облегна брадичка върху събраните си ръце и заговори на Пит:

— Казахте, майоре, че сте надушили миризма на евкалипт, когато мъгла е обгърнала кораба.

— Да, сър, точно така.

— Това е странно, много странно — измърмори Крайслър и се обърна към Хънтър. — Колкото и удивително да прозвучи, адмирале, излиза, че вие съвсем не сте изсмукали от пръстите си предположението за подводен хълм.

— Кое ви кара да мислите така?

— От много години в Австралия евкалиптовото масло се използва за пречистване на въздуха в рудниците. Известно е също, че то намалява влажността в затворено помещение.

Телефонът иззвъня. Хънтър вдигна слушалката и заслуша, без да продумва. Когато затвори телефона, по лицето му се четеше израз на задоволство.

— Докторите Лавела и Робълман са изчезнали в морето заедно с научноизследователския кораб „Иксплорър“. Той е бил нает от „Писиз металс къмпани“ за експедиция, имаща за цел да изучи дълбоководната геология за минна операция. „Иксплорър“ е бил видян за последен път на север от Хавайските острови преди около...

— Трийсет години — довърши вместо него Денвър, вдигайки поглед от листовите в ръката си. — „Иксплорър“ е първият кораб, изчезнал във Водовъртежа.

— Бас лоя, че Фредерик Моран е потънал със същия кораб — обади се Пит.

— Мозайката започва да се подрежда — смотолеви под носа си Йорк. — Да, за бога, всичко си идва на мястото. — Той се облегна назад и се загледа в тавана, сякаш изпадна в съзерцание. — Много от тихоокеанските острови, където са живели местни хора, са прорязани от кухини. Те са се използвали предимно с религиозна цел — като погребални пещери, храмове, култови помещения и тем подобни. Тъй че, ако дъното на Тихоокеанския водовъртеж е било вулкан, изчезнал при разрушително изригване, очевидно е, че никоя от местните цивилизации не е останала. Но ако островът е пропаднал под повърхността при движение на фрактурата Фулъртън, вероятността много от пещерите да са се запазили е голяма.

— Какво искате да кажете с това? — попита нетърпеливо Хънтър.

— Областта на доктор Лавела е била хидрологията. А хидрологията, господа, е наука за водите в земната повърхност, в атмосферата и под земята. Казано накратко, доктор Лавела е бил един от малцината в Западния свят, който е създал система за осушаване на подводни пещери.

Уморените очи на Хънтър се задържаха в Йорк, но докторът не продължи с поясненията си. Хънтър тропна с кокалчетата на ръката си по масата и стана от мястото си.

— Доктор Йорк, доктор Крайслър, вие много ни помогнахте. Военноморският флот ви е задължен... А сега, моля да ни извините...

Двамата цивилни се ръкуваха с останалите за довиждане и си тръгнаха. Пит се изправи на крака и тръгна бавно към голямата карта в другия край на дългата зала.

Денвър се отпусна на стола си.

— Сега поне знаем срещу кого сме.

— Аз обаче се питам — заговори Пит тихо, загледан в червеното кръгче в средата на картата — дали наистина знаем.

Четири часа по-късно Пит се освободи от прегръдката на сладкия си сън и отвори очи. След малко фокусира поглед в два прави кафяви пръта точно пред лицето му. Замъгленото му съзнание се

избистри в мига, в който разпозна в тях чифт стройни, почернели от слънцето женски крака. Той протегна ръка и плъзна нагоре опакото на пръста си по единия, обут с найлонов чорап прасец.

— Престани! — извика младата жена. По хубавото ѝ лице се изписа лека изненада. Имаше пищно тяло, стегнато в елегантната униформа на военноморски офицер.

— Извинявай, сигурно сънувах — усмихна се Пит.

Лицето ѝ пламна от притеснение и тя несъзнателно издърпа надолу полата си и свенливо заби поглед в пода.

— Не исках да те будя. Мислех, че си станал вече и ти донесох кафе. — Очите ѝ се усмихваха приветливо. — Но виждам, че май нямаш нужда.

Пит я проследи с поглед, докато жената излизаше от стаята с гъвкава походка. После седна на кожения диван, протегна се и огледа кабинета на адмирала.

По всичко личеше, че Хънтър е много зает човек. По бюрото му и по пода бяха разхвърляни морски карти и книжа, а големият пепелник преливаше от угарки. Пит заопипва джобовете си за цигарите си, но не ги намери. Примири се, че ги е загубил и се пресегна за чашата с кафе. То беше горещо, но горчивият му вкус възстанови притъпените му сетива. В този момент Хънтър влезе забързан в стаята.

— Извинявайте, че не ви оставих да си поспите повече, но направихме пробив.

— Сигурно сте открили предавателя на Делфи.

Веждите на Хънтър се повдигнаха с милиметър нагоре.

— Много бързо ви щрака умът за човек, току-що събудил се от здрав сън.

Пит сви рамене.

— Беше логично предположение.

— На разузнавателния самолет му бяха нужни цели два часа, за да го открие — продължи Хънтър. — Не може да се скрие лесно антенна мачта, висока деветдесет метра.

— Къде е поставена?

— В най-отдалечения край на остров Мауи, в старо изоставено армейско съоръжение, строено през Втората световна война за брегова

отбранителна артилерия. Поразровихме се в архивите. Собствеността е била продадена преди години на...

— „Писиз металс къмпани“ — прекъсна го Пит.

Хънтър се намръщи престорено.

— И това ли е логическо предположение?

Пит кимна.

— Знаете ли — продължи захилен Хънтър, — че утре сутринта, някъде по това време, „Марта Ан“ ще влезе в пристанището на Хонолулу.

Пит не скри изненадата си.

— Как е възможно?

— Минути след като вие отлепихте от летателната площадка хеликоптера с екипажа — отвърна Хънтър, — ние програмирахме компютрите да върнат кораба обратно на Хаваите.

— Колко му е да бъдат счупени няколко измервателни уреда и срязана някоя и друга жица? — отбеляза Пит. — Хората на Делфи като нищо са могли да спрат машините или да извадят от строя съоръженията за управление.

— Мислете си каквото искате — отвърна Хънтър, — но при проектирането на основната командна система на „Марта Ан“ е взето предвид именно това. По време на тайни спасителни операции ние работим под постоянната заплаха, че можем да бъдем спрени и арестувани от някое чуждо правителство. Машинното отделение и навигационните уреди се затварят херметически със стоманени врати чрез електронна команда и са нужни най-малко десет часа, докато се проникне до тях. Междувременно корабът ще е навлязъл благополучно в международни води и ще е готов да извади корабните останки някой друг ден.

— И без екипаж ли плава?

— Не, призори докарахме по въздуха екипаж — отвърна Хънтър. — И с това се справихме чудесно. Хеликоптерът пристигнал точно навреме, за да види как „Марта Ан“ се връзва в една рибарска лодка. Хората от екипажа успели да извадят лодкаря от водата минути преди акулите да се нахвърлят върху него. Бил е на косъм от смъртта.

— Сега, след като „Марта Ан“ е на път за дома, какво ще стане със „Старбък“?

— Отписваме я — отвърна бездушно Хънтър. — Такива са нарежданията от Пентагона. Началниците на щабовете потвърдиха решението им. По-добре да я осакатим час по-скоро, за да не могат ракетите ѝ да бъдат изстреляни, а по-късно ще я извадим.

— И как смятате да я „осакатите“?

— Утре в пет часа сутринта фрегатата „Монитор“ ще изстреля ракета „Хиперион“ по посока на мястото, където вие открихте „Старбък“. Ударът вследствие на детонацията на бойната глава заедно с водното налягане, ще срути и наводни всеки въздушен джоб вътре в подводния хълм, а наред с това ще разруши и подводницата.

— Мощност, много по-голяма от необходимата — смотолеви Пит.

— Така е. Направих предложение да се върнем с ударна група от „тюлени“ и да превземем подводницата, но то беше отхвърлено. По-добре да сме били предпазливи, отколкото после да сме съжалявали, тъй заключи големият шеф. От Пентагона се опасяват, че ако Делфи е изчислил последователността на изстрелването, като едното нищо той ще може да изравни със земята трийсет града някъде в света.

— Това е изключително сложна процедура. Делфи ще трябва да програмира наново техните насочващи системи за управление за улучване на цели извън Русия.

— Няма значение дали той може да изпрати бойни глави. Началниците на щабовете се страхуват, че той ще научи как да го прави.

— Не съм съгласен. Щом Делфи е седял върху трийсет ядрени ракети в продължение на шест месеца, без да допусне някой да узнае за тях или ако само е заплашвал, че ще ги използва, очевидно е, че не е правил такива изчисления.

— Вероятно сте прав, но това не променя нищо. Спуснати са ми заповеди и смятам да ги изпълня.

Пит го изгледа продължително.

— Вашите началници знаят ли за отвличането на Ейдриън?

Хънтър поклати бавно глава.

— Аз не смесвам служебните си задължения с личните си проблеми.

— Ако тя и Делфи са все още на острова и могат да бъдат открити преди утре сутринта...

— Схващам накъде върви мисълта ви. Залавяме Делфи и критичното положение приключва. Добър сценарий, но няма да се използва. За съжаление те и двамата са в подводния хълм.

— Не го знаете със сигурност.

— Хората ми проучиха основно всички лицензирани частни самолети на островите. Попаднаха на един реактивен водосамолет, регистриран на името на нашите приятели „Писиз металс къмпани“. Група от охранители обкръжиха дока, където бил държан, но твърде късно. Според очевидци два часа преди това един мъж гигант и тъмнокоса жена се качили на борда му и той излетял. Тогава ние го прехванахме чрез сателитното разузнаване и го проследихме до целта му — „Старбък“.

— В такъв случай трябва да предположим, че Ейдриън е с него в хълма.

Хънтър кимна, без да отговори.

Пит издърпа един стол от другата страна на бюрото на Хънтър.

— Отписването на „Старбък“ и околната ѝ среда ще бъде сериозна грешка. Ние не знаем нищо за Делфи и неговия план. Той може да има и други бази, пръснати по земното кълбо. Не знаем дали е параван на някое чуждо правителство, дали екипажът на подводницата е все още жив и се намира също на хълма. Дайте ми една солидна причина, поради която трябва да седим като зомбита, докато една група интелектуалци край заседателна зала на хиляди километри отук диктува действията ни на базата само на някакви откъслечни сведения, излезли от процесора за данни. Аз настоявам ние да...

— Достатъчно! — прекъсна го Хънтър с властен глас. — Аз ще направя това, което ми е наредено, както и вие.

— Не, без мене! — отвърна Пит със спокоен глас. — Аз отказвам да бездействам, докато се върши ужасяваща грешка.

През трийсетгодишната служба на Хънтър във военноморските сили никой подчинен не се бе осмелявал да не изпълни негова заповед. Затова сега той се стъписа и не знаеше как да реагира.

— Мога да ви затворя, докато ви мине ядът. — Това беше единственият му отговор.

— Само опитайте — рече студено Пит. — Аз съм прав, а вие нямате солидни аргументи. Ако елиминираме Моран или Делфи, или както там му е името, и изчезне още един кораб, ние ще продължим да

се чудим. А ако продължат да изчезват още кораби през следващите няколко години, ще се наложи да започваме от нулата. И няма да ни остане нищо, въз основа на което да продължим, освен глождещото предположение, че сме се провалили.

Хънтър не сваляше очи от Пит. Преди двацет години той щеше да е на неговото място — от другата страна на масата — и щеше да постави живота си на риск и щеше да е в готовност да заложи кариерата си заради нещо, в което вярва. В този случай, като изоставяше кораб, той изневеряваше на традициите си, които бе спазвал от първия си ден във Военноморската академия. Но, от друга страна, никога в живота си не бе отказвал да изпълни заповед, макар неведнъж де му се е искало да го направи. Трябва да има някаква възможност, колкото и безнадеждна и неосъществима да е тя. В ума му изплуваха думите на адмирал Сандекър, казани за Пит — „За този човек почти всичко е възможно“.

И той взе решение.

— Добре, печелите. Ще има да ни дърпат ушите във Вашингтон, но за това ще му берем грижа после. Какъвто и план да сте замислили, дано да е успешен.

Пит си отдъхна.

— С две думи: вкарваме обучени подводничари в „Старбък“ и заповядваме на отряд от морски пехотинци да заглушат преподавателя на Делфи до пет часа сутринта.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се опита — смотолеве Хънтър. — Разполагаме с по-малко от петнайсет часа.

Пит помълча малко. Когато заговори, гласът му беше студен и сериозен.

— Разрешение има и то ще струва на данъкоплатците само няколко долара. Но вероятността за успех е повече от петдесет на петдесет.

На няколко пъти Хънтър се размърдваше притеснено на стола си, докато изслушваше плана на Пит. Накрая с неохота даде разрешението си, с едно наум, че или планът е безумен, или че Пит премълча някои неща от него. Предположи, че е последното.

[1] Рай на земята или област, чието име и местонахождение са неизвестни или неспоменавани; така английският писател Джеймс

Хилтън (1900 — 1954) нарича скрития рай в романа си „Изгубен хоризонт“ (1933). — Б.пр. ↑

14.

Старият самолет „Дъглас“ С-54 стоеше на пистата, насочил нос към черния асфалт, ограден от двете страни с цветни маркиращи лампи. Крилете и фюзелажът му потръпваха в унисон с четирите вибриращи мотора, чиито витла надигаха в нощта прах и боклуци под хоризонталния стабилизатор. След малко самолетът потегли, набирайки мъчително бавно скорост; светлините на лампите покрай пистата се отразяваха в блестящата му алуминиева повърхност и проблясваха в илюминаторите. Най-накрая машината се отлепи от бетонната настилка и се издигна елегантно над светлините на Хонолулу, описа широк завой над нос Дайъмънд и се насочи на север в духащия пасат. След малко ръката на Пит отмести назад ръчната газ и се заслуша в ревящите мотори, докато проверяваше оборотите и измервателните уреди. Със задоволство той установи, че тресящата се и шумна реликва ще го закара до целта му.

— Искях да те питам, асе, случвало ли ти се е да приводняваш принудително самолет? — Въпросът зададе niskият мъж, с гръден кош като буре, който седеше на мястото на втория пилот.

— Наскоро не — отвърна Пит.

Мургавият, къдрокос мъж изхвърли ръце нагоре и направи престорена мъчителна физиономия.

— О, боже, защо се оставих да бъда подмамен да участвам в тази комедия? — Той се обърна и се усмихна накриво на Пит. — Сигурно защото съм добродушен човек и всеки гледа да ме използва.

— Не ми пробутвай тия глупости — избъбри Пит. — Познавам те от детската забавачка — никой никога не те е използвал.

Ал Джордино се приведе напред и прибра нагоре паднала над окоото му къдрица черна коса.

— Така ли? А забравяш ли времето, когато месеци наред продавах виолетки по уличните ъгли, за да изкарам някой долар, та да мога да заведа онази русокоса красавица на бал в гимназията?

— Е, и какво?

— Божичко, какво нахалство! „Е, и какво?“ — имитира го той. — Негодник такъв. Та нали когато отидохме на бала, ти й каза, че съм имал гонорея... и тя цялата вечер се правеше, че не ме познава.

— А, да, спомних си — закикоти се Пит. — Тя затова настоя аз да я изпратя до тях. — Той наклони глава назад, затвори очи и се върна в миналото. — Какво пухкаво създание беше това момиче, само да го гушкаш... Жалко, че вие двамата не се погодихте.

Джордино зяпна с уста от почуда.

— И това ми било кавалер!

Пит и Джордино бяха близки приятели; двамата учеха заедно в гимназията и колежа. Джордино вдигна ръце и се протегна. Той беше нисък — не повече от метър и шейсет и пет, имаше мургава кожа, а черната му къдрава коса издаваше ясно италианския му произход. Напълно различни на външен вид, Пит и Джордино си подхождаха идеално и това беше една от главните причини за настояването на Пит Джордино да стане негов пръв помощник в ръководенето на специалните проекти. Техните приключения, за огромно разочарование на адмирал Сандекър, се разнасяха като легенди в океанографската агенция.

— Няма ли командващият базата „Хикам Фийлд“ да се ядоса, като научи, че сме задигнали частния му самолет? — попита Джордино.

— Той не може да чака. Веднага щом този музеен експонат кацне във водата, добрият генерал ще направи заявка за нов реактивен транспортен самолет.

Джордино въздъхна замислен.

— Ех, да можеш да притежаваш свой собствен самолет. Ще ми се да имам една антика като „Летящата крепост“ В-17, оборудвана с двойно легло и мокър бар, натъпкан с алкохол.

— И да заличиш от крилете му отличителния знак на Военновъздушните сили, за да го замениш с лика на някоя мацка.

— Идеята не е лоша — отвърна Джордино. — Само за това бих могъл да ти го заемам от време на време... срещу малка такса, разбира се.

Пит не продължи разговора. Обърна се и погледна през страничния си прозорец морето под тях. Един търговски кораб плаваше на североизток към Сан Франциско. Никъде не се виждаха

„зайчета“ — черният океан изглеждаше гладък като огледало. Спокойното море е най-подходящо за нанасяне на удар, но в същото време затруднява определянето на височината.

— Колко още остава до загадъчната ти цел?

— Петстотин мили — отвърна Пит.

— Със скоростта, с която се движи този грохнал кит, би трябвало да стигнем след не повече от два часа. — Джордино подпря крака върху командното табло. — Вече сме на височина три хиляди и шестстотин метра. Кога искаш да започнем снижаването?

— След около час и четирийсет минути. Искам всички до един да бъдат в готовност. Няма да поема никакъв риск с проследяването, докато не стоварим това бебче точно пред входната врата.

Джордино подсвирна тихичко.

— Звучи ми така, сякаш ще трябва да излъчим победител още след първото подаване на топката.

— Друг удобен случай няма да ни се удаде.

Джордино се наведе и потупа с ръка широк измервателен уред в средата на командното табло.

— Можем да разполагаме с време дотогава, докато подводният маркер за отбелязване на местоположението пиука.

Пит погледна към устройството за самонасочване и настрои курса си, докато стрелката зад кръглото стъкло не застана между съответните чертички.

— Колкото повече се приближаваме, толкова по-силен трябва да става сигналът.

— Ти само ни закарай на петстотин метра до мястото — каза с надежда в гласа Джордино — и „Селма Снуп“ ще свърши останалата работа. — Той кимна към малка синя херметична кутия, която представляваше радиозасичащ уред, работещ на батерии, завързан здраво за страничната облегалка на седалката му.

— Сигурен ли си, че „Селма“ е в изправност? — попита го Пит.

— Да, работи — отвърна търпеливо Джордино. — Както вече ти казах, ти само ни закарай на петстотин метра от пиукация уред и аз ще се приводня над „Старбък“.

Пит се усмихна. Въпреки юношеското си поведение, Джордино беше перфекционист, който винаги се справяше достойно с положението и проявяваше стил, който изумяваше Пит. Той му

направи безмълвен знак и вдигна ръце от командното табло. Джордино кимна и пое управлението на самолета. Пит стана от тясната пилотска седалка, излезе от кокпита и отиде в пътническият салон.

Там, сред лукса на частния транспортен самолет на генерала, се бяха разположили двайсетима мъже — вероятно, предположи Пит, двайсет от най-смирените мъже на лицето на земята. Те бяха готови да жертват живота си — по друг начин не можеше да бъдат описани. Вярно, всички бяха доброволци, но изгледите за приключение надделяваха над желанието им за дълъг и плодотворен живот. Всеки от тях беше облечен с черно гумено мокро подводно облекло, с отворен цип, за да може потта от кожата му да се изпарява от прохладния въздух. Зад тях, завързани за товарните халки на пода, лежаха комплекти от водолазна екипировка и различни по форма вързопи. А по-назад във фюзелажа имаше редица от бутилки със сгъстен въздух, здраво закрепени, за да не се разпръснат из отсека по време на кацането.

Най-близкостоящият водолаз — рус мъж със скандинавски черти на лицето — вдигна поглед, като видя Пит да влиза.

— Това е лудост, чиста лудост!

Капитан трети ранг Самуел Кроухейвън имаше вид на много нещастен човек.

— С обещаваща кариера в подводничарската служба трябваше да зарежа всичко, за да се бухна в океана посред нощ.

— Няма голяма опасност. Наистина не е по-различно от това да вкараш кола в гараж — опита да го успокои Пит. — Аз не бих се притеснявал толкова...

Кроухейвън се показа искрено изненадан.

— Като да вкарам кола в... Сигурно се шегувате.

— Приводняването на тази птица е моя отговорност, капитане. На ваше място бих се безпокоял за онова, което ще последва от там нататък.

— Аз съм инженер на подводница — отвърна навъсен Кроухейвън. — Не съм учил за командос.

— Обещавам да не утрепя вас и вашите хора при приводняването — отвърна спокойно Пит. — А Джордино ще ви заведе до „Старбък“. След това ще е ваш ред да се проявите.

— Сигурен ли сте, че подводницата е суха отвътре?

— Като изключим предния торпеден отсек, тя беше суха, когато я напуснахме.

— Ако нищо не е докосвано, можем да изпомпаме водата от торпедния отсек и в порядъка на четири часа да я приведем в действие.

— По график имате четири и половина часа. Това ви предоставя безопасно резервно време от трийсет минути.

— Не е много.

— Ами само с толкова разполагате.

Кроухейвън поклати тъжно глава.

— Самоубийство, това е!

— Вие естествено разбирате, че има вероятност да не влезете в подводницата без бой.

— Както вече казах, аз не съм командос. Затова поканих тези стоманенооки убийци от „тюлените“.

Пит погледна петимата мъже, към които Кроухейвън посочи с палец зад гърба си. Членове на отбраното военноморско съединение. Никой не можеше да отрече, че това беше група от сурови мъже. Те стояха отделно от другите и непрекъснато проверяваха екипировките и оръжията си — едри, мълчаливи и решителни мъже, обучени за битки на сушата и под водата. Пит се обърна отново към Кроухейвън.

— Ами другите?

— Те са подводничари — заяви гордо Кроухейвън. — Не са много онези, които могат да управляват подводница с размерите на „Старбък“, но ако някой може да я върне в Пърл Харбър, това са те. Стига, разбира се, реакторите да си вършат работата. Ако са студени, изобщо няма да успеем да я извадим навреме.

— Един работещ реактор ще имате — увери го Пит и лицето му прие спокойно изражение. В действителност обаче той нямаше как да знае дали подводницата е все още там или дали левият реактор продължава да произвежда атомна енергия. Чакай и се надявай, мина му през ума. Нямаше какво друго да прави, освен да застане лице в лице с препятствията, когато моментът настъпи. — Но ако имате проблеми, изведете хората си оттам преди четири и трийсет.

— Аз не съм герой — каза с печален тон Кроухейвън.

Пит го потупа по рамото, обърна се и тръгна обратно към кокпита.

* * *

Адмирал Хънтър погледна часовника си за двайсети път през последния час. После смачка цигарата си, която бе изпушил нервно, скочи на крака и отиде до огромната карта, покриваща изцяло една от стените. Зад него Денвър остана отпуснат на стола си, с подпрени на друг стол крака. Денвър не можеше да излъже нито за миг Хънтър с поведението си на безразличие. Когато пристигна съобщението за движението на самолета, той мигом стана от мястото си.

— Шефе, тук Хлапака. Чуваш ли ме? Ваш ред е — прозвуча гласът на Пит по усилвателя, монтиран в радиоапарата.

Хънтър, наведен заедно с Денвър над радиста, потвърди:

— Тук Шефа, Хлапак. Продължавай.

— Подготвям екип за спиране над мястото. Аз отивам за карирания флаг. Край. — Това беше сигналът на Пит, че започва да снижава до нивото на вълните и ще приводини самолета над подводния хълм.

Радистът отговори в микрофона:

— Трофеят чака своя победител. Край.

— Ще се видим сред победителите, Шеф...

Гласът по високоговорителя секна.

Хънтър грабна микрофона.

— Обади се, Хлапак. Тук Шефа. Край.

Последва мълчание. После гласът прозвуча по-силен и леко променен.

— Извинявай, че се забавих, Шефе. Какви са инструкциите ти? Край.

— Инструкции? — попита бавно Хънтър. — Искаш инструкции?

— Да, кажете ги, моля.

Като в транс Хънтър остави микрофона и изключи връзката.

— Мили боже, те са ни разкрили! — възкликна той механично.

Денвър не можа да прикрие пълната си изненада.

— Това не беше гласът на Пит. — В гласа му се долавяше съмнение. — Сигурно предавателят на Делфи се е вмъкнал в нашата честота.

Хънтър бавно се отпусна на близкия стол.

— Изобщо не биваше да се съгласявам на този безумен план. Сега Кроухейвън няма как да се свърже с нас, след като влезе в „Старбък“.

— Той може да предава с код чрез компютрите за свръзка — предположи Денвър.

— Нима забрави? — попита нетърпеливо Хънтър. — Компютрите за свръзка не бяха инсталирани за изпитването на „Старбък“. Радиото може да работи само на стандартните честоти. Докато морските пехотинци влязат в предавателя на Делфи, той ще следи всяка открита честота по ефира. Дори да не е схванал какви точно са плановете ни до този момент, пак ще разбере, че с него е свършено в мига, в който Кроухейвън започне да изпраща...

— И ще атакува „Старбък“ или ще я взриви — довърши мисълта му Денвър.

Гласът на Хънтър заглъхна до едва доловим шепот.

— Бог да им е на помощ. Той е единственият, който е в състояние да им я даде.

Пит бързо свали наушните си слушалки и ги хвърли на пода на кокпита.

— Негодникът ни прекъсна — ядоса се той. — Ако Делфи се досети какво сме намислили, ще ни сложи капан като едното нищо.

— Особено ми е приятно да знам, че имам приятели като теб — каза Джордино със саркастична усмивка.

— Късметлията си ти. — По лицето на Пит нямаше и следа от усмивка. — Остава вероятността адмирал Хънтър да се моли мисията ни да претърпи провал.

— Няма начин да стане — отвърна Джордино сериозно този път. — Вие, хора, май надценявате оня грамаден жълтоок клоун. Басирам се на бутилка хубаво питие, че ние ще влезем и излезем, преди на него да му просветне, че е бил ограбен от двамата най-велики подводни крадци в Тихи океан.

— Щом казваш.

— Ами помисли само — продължи надменно Джордино. — Никой разумен човек няма доброволно да приводни самолет в глуха доба... освен теб де. Оня тип Делфи вероятно ще си помисли, че ние

извършваме само разузнавателен полет. Той няма да заподозре нищо преди разсъмване.

— Харесвам оптимизма ти.

— Мама винаги ми е казвала, че много ме бива в словото.

— Ами нашите пътници?

— Никой не ги е карал насила да идват. Те вероятно седят отзад и си пишат некролозите. Защо да ги разочароваме?

— Добре, нападаме. — Пит се пресегна и потупа висотомера. Малката бяла стрелка стоеше отпуснато върху най-долната чертичка. Той включи прожекторите за кацане и видя как водата под фюзелажа закипя, когато индикаторът за въздушната скорост затрептя при скоростта от двеста и седемдесет възела. После взе други наушни слушалки и се заслуша напрегнато известно време. — Сигналите от подводния маркер приближават връхната си точка — съобщи той. — Не е лошо да направим последна проверка на приборите преди кацане.

Джордино въздъхна мързеливо, откопча предпазния си колан и стана, за да вземе и подаде на Пит контролния списък.

— Чети на глас.

Пит зачете подред номерираните измервателни уреди, а Джордино потвърждаваше на глас.

— Нива на горивната смес.

— Проверени.

Докато извършваха тази скучна, но задължителна процедура, Пит хвърляше от време на време по едно зорко око върху морето, което вече беше на петнайсетина метра под тях. Накрая прочете данните и на последния уред от картата.

— Край — заключи Пит и метна през рамо контролната карта на пода на пилотската кабина. — Това повече няма да потрябва на никого.

Джордино се наведе над командното табло и посочи напред.

— Виж звездите на хоризонта право пред нас... те помръкват.

— От натрупаната облачна маса е — кимна Пит.

След малко на линията на черния хоризонт се появи заплашително петно. Пит плавно намали притока на гориво, докато индикаторът за въздушната скорост не отчете сто и двайсет възела.

— Това е вълшебният момент — рече тихо Пит и погледна за миг тъмните очи на Джордино, чието лице, макар и неусмихнато, изглеждаше спокойно и невъзмутимо.

— Дай ми сто градуса на задкрилките — каза Пит. — После иди в главната кабина при другите и поеми ролята на отегчен трамваен кондуктор.

— Ще ги забавлявам с поредица от най-добрите си скучни шеги. — Джордино се пресегна, натисна бутона за задкрилките и го задържа, докато той не регистрира сто градуса. — Довиждане, друже. Ще се видим след забавата. — Той стисна рамото на Пит, обърна се и напусна пилотската кабина.

Вятърът беше насрещен и Пит наклони машината С-54, за да компенсира дрейфа. Когато самолетът се установи на няколко метра по-ниско, той успя да различи височината на вълните на ярката светлина на прожекторите за кацане. Искаше му се да можеше да приво дни самолета, без да включва светлини, но това не беше възможно. Още не, още не, повтаряше си той мислено. Още пет километра. Части от секундата щеше да му отнеме да кацне пред маркера и облака мъгла и пак да има останала инерция, която да го закара в района на целта. Въздушната скорост намаляваше под сто и пет възела.

— Хайде, миличък, дръж се, още малко остава.

Пит съсредоточи цялото си внимание в крилете — трябваше да ги поддържа в хоризонтално положение, защото ако някой от върховете им се забиеше в гребен на вълна, самолетът щеше да се превърне в огромна въртележка. Той полека снижи самолета, спускайки се зад редиците от вълни, като се опитваше да се приво дни върху задната част на една от тях и да използва наклона ѝ за омекотяване на удара. Витлата изхвърляха огромни струи пръски зад мотогондолите и с първото съприкосновение с водата мъглата започна да обгръща челното стъкло на кокпита.

Разнесе се шум, наподобяващ трясък от гръмотевица, само че още по-силен. Кълбовиден червен резервен пожарогасител излетя от скобите си, мина над рамото на Пит и се блъсна в командното табло. Пит се възстановяваше от шока, когато самолетът подскочи над водата като подхвърлен камък и алуминиевият му корем се удари за втори път. После носът се заби в задната част на една вълна и С-54 спря рязко напред огромен плисък.

Пит загледа замаян мъглата през мокрото челно стъкло. Беше успял. Беше приво дни самолета цял-целеничък. Машината се

поклащаше нагоре-надолу върху вълните. Тя щеше да остане така може би минути, а може би и дни — в зависимост от това доколко се е раздрал коремът ѝ. Той изпусна дълбока въздишка и се отпусна, забелязвайки със задоволство, че акумулаторите бяха издържали на удара и поддържаха вътрешността на кабината обляна от мека светлина. Изключи моторите и прожекторите за приземяване, за да пести акумулаторните клетки, откопча предпазния си колан и тръгна забързан към пътническата кабина.

Този път завари много по-уверени на вид мъже. Кроухейвън пръв го потупа по рамото. Всички останали го поздравиха с подсвирквания и ръкопляскания с изключение на петимата „тюлени“. Те вече се бяха съсредоточили в работата си, като отваряха аварийния люк и взаимно си проверяваха екипировката.

— Добре се представи, Дърк — засмя се до уши Джордино. — Аз не бих се справил толкова успешно.

— От твоите уста това е все едно, че съм удостоен със „Синята лента“^[1] — отвърна Пит и се зае да облича водолазното си облекло.

— Колко време ще се задържи самолетът на повърхността? — попита Кроухейвън.

— Проверих долната палуба — отвърна Джордино, докато нагласяше бутилките със сгъстен въздух на гърба. — Има просмукване, но е съвсем слабо.

— Не трябва ли да пробием дупка, за да го потопим? — настоя Кроухейвън.

— Няма да е разумно — отвърна Пит. — Когато Делфи открие изоставен самолет да се носи по вълните без екипаж, той ще помисли, че сме се прехвърлили на спасителните салове. Именно затова оставих всички спасителни съоръжения в Хикам. Той не трябва да завари спасителните салове непокътнати на местата си. Затова да се надяваме, че ще ни търси на повърхността, докато ние сме под нея.

— Трябва да има по-лесен начин да се стане адмирал — вметна язвително Кроухейвън.

Пит продължи:

— Когато задвижим подводницата, свържете се с адмирал Хънтър на хиляда и петдесет килохерца.

Кроухейвън присви очи.

— Занасяте ли ме? Та това е търговска честота.

— Да — каза уморен Пит, — но Делфи има система за контролиране, която действа непрекъснато. Той вече се намеси в предварително планираната ни честота. А хиляда и петдесет килохерца е единственият ни шанс за свързка. Ще мислим за последиците после, стига да извадим късмет и посрещнем следващия изгрев на слънцето.

Пит си сложи плавниците и провери регулатора си за дишане. После се надвеси от отворения люк и погледна в черната вода. Вълните се плискаха в предните ръбове на крилете, когато самолетът хлътваше надолу. Той се обърна към Джордино.

— Готов ли си с вълшебната кутия?

Джордино повдигна сигналния детектор.

— Скачаме ли?

— Скачаме.

— Върви да ни намериш една подводница — каза Пит и кимна към отворения люк.

Джордино се обърна с гръб към водата, докато нагласяше крайника на регулатора си. После помахна на Пит и със заден скок изчезна в морето.

Безшумно, един по един, петимата „тюлени“ и Кроухейвън, последван от хората си, също скочиха от самолета в тъмнината навън. Лицата на всички бяха сериозни. Пит погледна надолу и видя как подводните лампи светват една след друга, като всеки от мъжете насочваше светлинния лъч към мъжа отпред и се гмуркаше в дълбините.

Пит последен напусна самолета. Преди това хвърли още един поглед към вътрешността му и като мъж, напускащ дома си за отдих през почивните дни, отвори внимателно капака на електрическото табло и изключи осветлението.

[1] Специална награда за най-бързоходния пътнически кораб, пътуващ между Европа и Америка, учредена през 1830 година от най-старата английска компания за пътнически морски превози. — Б.пр. ↑

15.

Тъмната, хладка тихоокеанска вода се затвори над главата на Пит и той се отпусна в безтегловното измерение на океана. Светлинният сноп от водолазната му лампа освети водолаза на шест метра под него, който поглеждаше през рамо, за да види дали Пит следва плавниците на ритачите му крака. На Пит изведнъж му мина през ума, че да си последен в редицата може да е опасно. Потискащата тъмнина го изпълни с дълбоко чувство за безпокойство; беше сигурен, че всеки въображаем хищник се прокрадва зад него, за да го ухапе за крака. През секунда-две той се завърташе рязко и започваше да мести лъча на лампата във всички посоки, но не мерна нито едно от чудовищата на нощта. Единственото странно на вид същество в неговото полезрение беше водолазът, плуващ незаинтересован под него.

На Пит му олекна, когато видя през маската си как дъното се надигна пред лицето му — макар да знаеше, че плува с краката нагоре. Камъните добиха злокобни форми с прозрачни лица, но когато се пресегна и докосна грубите им, твърди повърхности, той ги почувства като стари приятели. Едно стадо риби — първият признак на морски свят — се стрелна през тесния ъгъл на полезрението му и изчезна от поглед. Постепенно скалните формации останаха зад гърба му и се появи пясъчно дъно. Адреналинът на Пит закипя в цялото му тяло, когато една огромна черна сянка се надигна изпод полюшващата се симфония от светлинни лъчи.

„Старбък“ лежеше точно така, както я бе оставил Пит и приличаше на огромно прозрачно чудовище в тъмнината. Той зарита с плавниците си, мина напред покрай морските пехотинци и, хващайки за ръката водещия редицата Джордино, се вгледа в маската на приятеля си. Лицето под нея беше леко изкривено от светлината на водолазната лампа, но очите му сияеха и въпреки найкрайника на регулатора в устата му, той се усмихна и направи знак с вдигнати палци.

Пит написа нещо на дъската си и помахна към Кроухейвън, за да прочете съобщението му.

Ние бяхме дотук. Сега тя е изцяло ваша.

Кроухейвън кимна; русата му коса се полюшваше на кичури назад от главата му. Той бързо започна да групира хората си: четирима подводничари и един „тюлен“ щяха да влязат през наводнения преден торпеден отсек, за да затворят клапаните и вентилационните отвори, които по-рано водолазите от „Марта Ан“ бяха оставили отворени. Останалите мъже щяха да се спуснат през задната аварийна камера в сухата секция на подводницата и да продължат към командния пункт.

Страхът вече бе напуснал подводничарите. Беше дошло време да се осланят на собствените си умения и опит. Първите мъже влязоха в предната част в компактна група, но останалите трябваше да се разделят на три групи, за да влизат на смени поради тясната вътрешност на камерата. Пит затвори капака на люка, след като последните петима мъже се спуснаха в подводницата, и зачака да го облее изпуснатата от аварийния отсек вода. После потупа три пъти с дръжката на ножа си по корпуса. Почти веднага получи в отговор три приглушени почуквания, означаващи „засега няма проблеми“. Пит заплува покрай тясната горна палуба към носовата част и повтори отново почукването. Този път отговорът се позабави малко и се чу по-приглушен поради акустиката на наводнения торпеден отсек.

Пит написа отново на дъската си:

Входът е някъде там. 18 минути.

Джордино го разбра: 18 минути въздух; за това време те трябваше да открият входа на подводния хълм. Пит го потупа по рамото и мина от дясната му страна. Джордино последва хлъзгавото тяло на Пит и двамата се плъзнаха плавно над неземния морски пейзаж, „вързани“ един за друг посредством слабата светлина на лампите им. Те не си направиха труда да запамятят ориентирите; вместо това се довериха на компаса, закопчан за лявата китка на Пит като единственото средство за откриване обратния път към „Старбък“, преди въздухът им да е свършил.

Първата им среща беше с друга жертва на Водовъртежа, която бавно придоби очертания между двата лъча от лампите им. Листовете от външната обшивка на корпуса бяха гладки и чисти, без никакво обрастване — явно, че корабът беше потънал наскоро. Пит се почувства объркан; беше изучил списъка на изчезналите кораби и освен за „Старбък“ нямаше съобщение за изчезнал друг плавателен съд през последните шест месеца. Как е възможно кораб с такива размери да изчезне и никой да не съобщи в съответното пристанище?

Плавателният съд стоеше изправен, сякаш все още плаваше и отказваше да приеме съдбата си. Двамата с Джордино подминаха пустеещите палуби и разпознаха плавателния съд като траулер, при това голям. Колко жалко, помисли си Пит. По всичко личеше, че е бил чудесен кораб, фалшбордите блестяха, а надстройката беше оборудвана с електронни скенери и антени — последна дума на техниката.

Засега нямаше следи от хора на Делфи, но за всеки случай Пит направи знак на Джордино да остане на пост, докато той огледа мостика. Джордино потвърди с ръка и се разположи до една напречна преграда под крилото на десния мостик, след което изключи лампата си и веднага се сля с черните дълбини.

Пит се провря през отворената врата на кормилната рубка и влезе в зловещата и наподобяваща крипта вътрешност. Той обходи наоколо със светлинния лъч и се закова на място от странното обкръжение. Погледът му бе привлечен от грозна прозрачна змия, която залъкатуши по тавана и изчезна през отворения отдушник. След нея още едно дълго влечуго се втурна към един от ъглите на тавана, после бавно се сля с водата в отвора. „Змиите“ всъщност бяха потоците от собствените му въздушни мехурчета, които се издигаха до тавана на кабината, преди да намерят път за бягство към повърхността.

Пит нямаше представа какво ще намери в кораба, но онова, на което се натъкна, породи в него кошмари за години напред. Върху масата лежаха карти, които се нагъваха и разгъваха от водното течение и бяха твърди на пипане, сякаш бяха потопени едва вчера. Ръкохватките на щурвала стърчаха в патетичен кръг на отчаяние, като че ли знаеха, че никога вече нямаше да бъдат докоснати от нечии ръце. Бронзът на компасната кутия блещукаше на слабата светлина, а стрелката на компаса все още сочеше вярно някакъв забравен курс,

докато стрелките на телеграфа бяха заковани на положение СТОП МАШИНИ. Пит се наведе по-близо — нещо го смути. Буквите под сигналния лост не бяха английски. Той ги огледа внимателно, после заплува обратно до компасната кутия, насочвайки светлинния си лъч към табелката с името, завинтена над отвора на компаса. Познанията му по руски се състояха от двайсетина думи, но въпреки това не му беше трудно да разчете името на кораба — АНДРЕЙ ВИБОРГ.

Значи руски шпионски траулер е открил „Старбък“, заключи в себе си Пит, но само за да умре и почива до нея, и то със съдействието на Делфи и пиратите му. Пит нямаше време да размишлява повече. Точно тогава нещо го докосна отзад по рамото. Той се обърна и освети лицето на мъж.

Лицето беше стряскащо неестествено и изкривено в безбожно изражение. Бялото на зъбите светеше през полуотворената уста, едното му око гледаше, без да мига, а другото беше скрито от малък морски рак, който се беше самоизял до половината в очната ябълка. Мъжът се олюляваше като пияно плашило, ръцете му се повдигаха и спускаха, сякаш помахваха под безшумната и безжалостна сила на подводното течение. Ужасяващото видение висеше на метър и двайсет над палубата и се придвижваше към Пит, който се бе заковал на място от гледката.

Пит грубо избута мъртвото тяло настрани и го проследи с поглед как то се понесе по инерция към вътрешната врата на кормилната рубка, където се сля с черното було на дълбините.

Той нямаше какво повече да види или направи на борда на съветския траулер. Беше време да изчезва оттук — оставаха му само няколко минути, преди той и Джордино да преминат на резервен въздух.

Джордино все още стоеше на пост под крилото на мостика, когато чу звукови вълни в далечината. Той се оттласна нагоре към кормилната рубка и направи знак на Пит, който току-що излизаше, да угаси лампата си.

Пит се подчини; двамата клекнаха под левия прозорец и се заслушаха в приближаващото се бръмчене на електрически мотор. Само няколко секунди по-късно се появи мъждукаща светлина.

Отначало създанието им се стори странно и примитивно, но когато се приближи, те видяха, че това е подводен плавателен съд,

построен във формата на кит, с хоризонтална перка на опашката, служеща за управление. Двама мъже бяха яхнали миниподводницата — седналият отпред държеше кормилното колело, а другият, зад него, извършваше навигационната работа. Малък гребен винт разбъркваше водата зад задния стабилизатор и превозваше двамата мъже през дълбините със скорост близо пет възела. Плавателният съд и екипажът му се насочваха право към мостика на „Андрей Виборг“.

Пит и Джордино притиснаха тела в напречната преграда под прозореца. Беше късно да затаят дъх и можеха само да наблюдават безпомощни как въздушните им мехурчета се издигат издайнически в посока към миниподводницата. Като по даден знак двамата едновременно извадиха ножовете си от ножниците и зачакаха неизбежната среща — двата потока от изпускания им въздух щяха да издадат присъствието им.

Подводният съд зави покрай предната мачта и пое към кормилната рубка. Той беше вече толкова близо, че Пит успя да види малките апарати за дишане, закрепени за гърдите на екипажа. Той стисна здраво ножа си и се приготви да скочи през вратата с надеждата да нанесе пръв удар, макар да съзнаваше, че малкото му острие не можеше да се мери с каквото и да е друго стрелково оръжие.

Моментът на напрежение свърши. В последната възможна минута носът на миниподводницата се вирна рязко нагоре, подмина въздушните мехурчета и изчезна над мостика. Шумът от мотора ѝ бавно заглъхна. Почти веднага и светлината ѝ се загуби от поглед. Отново настъпи тишина.

Джордино включи лампата си и Пит го видя как сви в недоумение рамене. Тогава Пит разбра каква е работата. „Андрей Виборг“ продължаваше да изпуска въздух от кухините си. Навсякъде от корпуса и надстройката мехурчета от въздух и гориво се смесваха и издигаха лениво към океанската повърхност. Хората на Делфи просто не обръщаха внимание на никакви следи от въздушни мехурчета, защото знаеха, че на потънал кораб са му нужни месеци, а понякога и години, за да изхвърли задържалия се във всяка кухня въздух.

Пит потупа часовника си и посочи към отдалечилата се миниподводница. Джордино кимна и двамата се отгласнаха над леерното ограждане на кораба и се спуснаха към дъното, използвайки причудливите форми на камъните и растителността му за прикритие.

Когато тъмният корпус на „Андрей Виборг“ остана далече зад тях, Пит му хвърли през рамо един последен поглед. Американците вече знаеха мястото на гроба му, докато на руснаците — в това беше сигурен — никой нямаше да им каже къде да го търсят.

Показанията на дълбокомера на Пит започнаха да се покачват. Той поведе Джордино по склона на подводния хълм. Водата беше студена, прекалено студена за тази част на Тихи океан. Очите им напрегнато следяха дължината на светлинните им лъчи, за да открият по дъното следи от човешка дейност, но доказателство, издаващо правите геометрични линии, плод на човешка ръка, не се появяваха. Трябва да има някъде отвор, помисли си Пит. Все пак миниподводницата беше дошла отнякъде.

Времето им бе изтекло. Вероятността да се завърнат благополучно до „Старбък“ беше минимална. Нямаха друг избор, освен да продължат, докато в бутилките им остане въздух колкото да се издигнат на повърхността с невъзможната надежда да бъдат изтеглени, преди взрива на ракетата, изстреляна от „Монитор“, да направи телата им на пихтия.

Изведнъж Пит почувства промяна в температурата на водата. Беше се покачила с около пет градуса. В същия момент силно течение премина по склона, което вдигна вихреци се облаци прах и изправи морската трева във вид на вълнообразна хоризонтална плоскост. Внезапно появилото се водно течение се блъсна с цялата си невидима маса в Пит и Джордино и ги търкулна като топки за пинг-понг по дъното. Дватамата се озоваха сред гора от морска трева, която зашиба лицата им и остави червени следи по бузите и челата им.

Пит направи салто и се удари в огромна каменна издатина, покрита с дебел слой растителни и животински организми. Зелената тиня се полепи по ръцете му, а острите ръбове на колония от миди срязва гуменото му мокро подводно облекло. За миг той бе прикован за камъните, но следващият непредвидим каприз на течението го грабна и го пое обратно в прегръдките си. Той почувства, че нещо сграбчи крака му. Беше ръката на Джордино, която обгърна бедрото му точно под чатала и го стисна със силата на пневматично менгеме.

Пит погледна Джордино в маската му и беше готов да се закълне, че едното кафяво око под нея му намигна. Сега комбинираната тежест на двете им тела увеличи съпротивлението им срещу течението и,

което беше по-важно, хватката на Джордино щеше да попречи на вихреция се ураган от изригващ пясък и водорасли да ги раздели.

Пит долови тъп дрънчащ звук, наподобяващ странен звън на камбана. Звукът беше дошъл от удара на бутилките му със сгъстен въздух в камъните. За миг той се озова паднал по гръб и вдигна нагоре лампата си, която освети набързо блестящата повърхност. Пресегна се да я докосне и тогава съзна, че съзнанието му блуждае. Върна сетивата си в действителността точно навреме, за да покрие лицето си и да се предпази от сблъсък с огромен, обрасъл с морски организми скален блок.

Онова, което го спаси в тези първи секунди на сблъсъка, беше 6-милиметровата дебелина на мокрото му подводно облекло. Но тя не беше достатъчна да го спаси напълно. Бодливите морски животинки срязаха гумата и найлоновия хастар. Болка прониза Пит, когато във водата около ръката му изригна облак от собствената му кръв. Маската му за лице се смъкна и вихрецията се пясък напълни очите и ноздрите му, ожулвайки нежните ципи. Той се помъчи да издуха носа си, за да го прочисти от пясъка, но с това само увеличи дразнението. Очите го заболяха от обединената атака на пясъка и солената вода.

После главата му се удари в един нисък камък и пред очите му избухна ракета с цветовете на дъгата, която бързо угасна и настъпи пълна тишина.

Джордино почувства, че тялото на Пит се отпусна и видя, че подводната му лампа се изхлузи от ръцете и падна на дъното. Той освети лицето му, предполагайки, че приятелят му е изпаднал в несвяст. С облекчение видя обаче, че крайникът на регулатора за въздух е все още между зъбите му. Тогава стегна мускулестите си ръце около крака на Пит и се отгласна напред.

Джордино мина над ивица едър пясък и спусна крака в опит да ги използва като спирачки. И двата му плавника се изхлузиха от краката и кожата му се ожули. Той стисна с всички сили крайника между зъбите си и заби още по-дълбоко кървящите си ходила в пясъка. Това беше стъпка, направена от отчаяние, но не му донесе успех. Краката му просто издълбаха две бразди в мекото морско дъно, преди да загубят опора и да се отпуснат.

Изведнъж, като котка, уморила се да гони мишка, коварното подводно течение ги изхвърли от главния си поток и ги освободи.

Джордино бързо протегна ръка и сграбчи шепа морска трева, за да се оттласне с инертния си товар към малка кратерообразна кухня на дъното. После спусна крака, изправи внимателно Пит и заедно с него заплува в спокойната вода.

В оперативния бункер в Пърл Харбър цареше пълна тишина. Пишещите машини и компютрите бяха замлъкнали. Половината от персонала се беше събрал в радиоцентъра — мъжете замислено пушеха и не продумваха, жените нервно отпиваха кафе с бледи и изпити лица. Напрежение тегнеше в атмосферата и изсмукваше енергията на всички. Хънтър и Денвър седяха от двете страни на радиста и се поглеждаха с уморени и зачервени очи.

Денвър извади от малкия си джоб пластмасово шишенце и безцелно заигра с него, като го търкаляше напред-назад по масата. Хънтър го изгледа за миг, после вдигна питащо вежди.

— Какво е това?

Денвър го вдигна.

— Пит ми го даде за анализ на съдържанието му. Било в подкожна спринцовка.

— Дал ти го е Пит? И какво съдържа?

— DG-10 — отвърна Денвър, — една от най-смъртоносните отрови. Изключително трудна за откриване. Тялото показва всички признаци на сърдечен удар.

— Какво е правил с отровата?

Денвър сви рамене.

— Не знам. Беше пестелив на думи. Каза, че рано или късно щял да разбере.

Погледът на Хънтър стана далечен, безвзорен.

— Загадка, пълна загадка е този човек...

— На телефона, адмирале.

Хънтър бе прекъснат от офицер, който му подаде слушалката.

— Кой се обажда? — попита го той.

Офицерът го погледна объркан за миг, после колебливо отвърна:

— Алоа Уили, дисководещият на нощните предавания по радиостанцията ПОПО.

Хънтър зяпна от почуда.

— Какво значи това, господинчо? Притрябвало ми е да разговарям с някакъв си дисководещ. Всъщност как е попаднал на частната ни линия?

Офицерът се притесни още повече.

— Каза, че било спешно, сър. Състезателната гатанка е следната: „Черната птица влезе в гнездото“ и допълни, че сте щели да спечелите награда, ако узнаете отговора.

— Какви са тия глупости? — избухна Хънтър. — Приказвай тия щуротии на... — Изведнъж устните му замръзнаха и той отвори широко очи. — Боже мой! Кроухейвън!

Той грабна слушалката и заговори бързо с гласа от другия край на линията. После набута слушалката обратно в ръката на офицера и се обърна към Денвър.

— Кроухейвън предава по честотата на радиостанция в Хонолулу.

По лицето на Денвър се изписа пълно недоумение.

— Не разбирам.

— Това е брилянтно, направо брилянтно! — възкликна възбуден Хънтър. — На Делфи никога няма да му мине през ума да подслушва честота на търговска радиопредавателна станция, особено пък на рокендрол програма. Никой, освен шепа дечурлига не я слуша в този ранен сутрешен час — и той се наведе над радиста. — Минете на честота хиляда двеста и петдесет.

Отначало бетонните стени бяха огласени от силна музика, която проглуши ушите на всички присъстващи в бункера. После, преди обърканият персонал, струпан около радиото, да се отърси от шока, по високоговорителя се разнесе писклив глас, който изстрелваше думите като картечница.

— Здравейте, здравейте на всички ранобудници, любители на птиците. Аз съм Алоа Уили с най-добрата музика, която ще прозвучи по вълните на тропическия ефир. Часът сега е четири без десет. И така, готови ли сте? Залепете уши до транзисторите си и чуйте последната и най-забавна плоча на Шефа и неговия отбор. Ти си, Шефе.

Радистът в бункера натисна предавателния бутон и се включи в програмата.

— Шефа вика Нашия отбор. Обадете се, моля. Край.

— Тук е Нашият отбор, Шефе. Чувате ли ме?

Денвър скочи на крака.

— Това е Кроухейвън. Успял е! Обажда се от „Старбък“!

— Чуваме ви, Нашия отбор. Край.

— Ето и крайният резултат. Гости: една точка за пробег, едно попадение, три грешки. Домакини: нито една точка за пробег, три попадения, четири грешки.

Хънтър загледа с празен поглед високоговорителя.

— Това е кодът за жертвите. Кроухейвън е поел контрола над подводницата, но му е струвало един мъртъв и трима ранени.

— Потвърждаваме резултата, Нашия отбор — съобщи радистът.

— Поздравяваме гостуващия отбор за победата му. Кога той ще напусне терена?

Отговорът дойде без колебание.

— Душовете вдигат пара и съблекалнята ще бъде изпразнена след един час. Всички ще се качат на автобуса и ще напуснат стадиона към четири часа.

Денвър удари юмрук в масата и по херувимското му лице цъфна широка усмивка.

— Реакторите произвеждат пара за турбините и те ще изпомпат водата от носовия торпеден отсек до един час. Слава богу, че ще изпреварят крайния срок.

Хънтър се пресегна и взе микрофона от радиста.

— Нашия отбор, тук Шефа. Къде е Хлапака?

— Хлапака и приятелят му прехвърлиха хълма и отидоха да търсят някаква изоставена златна мина. Оттогава не сме чули нищо за тях. Предполагаме, че са се изгубили в пустинята и водата им е свършила.

Хънтър безмълвно остави микрофона. Нямахте нужда от тълкуване на съобщението. То беше напълно ясно.

— Ще ви съобщим последните спортни новини отново в пет часа — продължи Кроухейвън. — Нашият отбор преустановява връзката.

Алоа Уили се включи, без да губи секунда време.

— Ето ме отново и мен. А сега за номер дванайсет в класацията Ейври Ансън Пант с парчето...

Радистът изключи високоговорителя.

— Това е, сър, до пет часа.

Адмирал Хънтър се отдалечи бавно и се отпусна на един стол. Загледа се с тъп поглед в стената.

— Голяма цена ще плащаме — рече той тихо.

— Пит трябваше да остане с Кроухейвън — каза с горчивина в гласа Денвър. — Изобщо не трябваше да тръгва да търси дъщеря ви. — Денвър се усети, но късно.

Хънтър го погледна.

— Не съм разрешавал на Пит да търси Ейдриън.

— Знам, сър — сви безпомощно рамене Денвър. — Постарах се да го разубедя, но той настоя да направи опит. И постигна своето.

— Да, и постигна своето — повтори Хънтър почти шепнешком.

* * *

— Добре дошъл в страната на крачещите мъртъвци!

Пит бавно фокусира погледа си и го отпрати във вечно засмяното лице на Джордино.

— Кой крачи? — смънка Пит. Прииска му се отново да изпадне в безсъзнание, прииска му се парещата болка в ръката му и тупкането в ранената му глава да бъдат нечий други. Той не се помръдваше, само лежеше и поглъщаше морето от болки.

— В един момент си помислих, че ще имаш нужда от ковчег — подметна нехайно Джордино.

Пит протегна ръка към него и Джордино му помогна да седне. Пит примигна няколко пъти, за да прочисти очите си от пясъка и солената вода.

— Къде, по дяволите, се намираме?

— В подводна пещера — отвърна Джордино. — Открих я точно когато ти припадна, а после успяхме да се отървем от едно страхотно подводно течение.

Пит огледа малката кухня, осветена слабо от водолазната лампа на Джордино. Тя беше широка около шест метра и висока три метра. Три четвърти от пода беше запълнен с вода, а останалото беше подводна скала, върху която си почиваха двамата с Джордино. Стените на полунаводнената галерия бяха гладки и покрити с малки рачета, които щъкаха насам-натам като изплашени мравки.

— Интересно, на каква ли дълбочина се намираме — смотолеви под носа си Пит.

— Преди да влезем тук, дълбокомерът ми показваше двайсет и четири метра.

Пит закопня за една цигара. Той дотътри натъртеното си тяло до една от стените, облегна се на нея и загледа тъпо в кръвта, просмукала се през черната гума на мокротото му подводно облекло.

— Жалко, че нямам снимачна камера — каза Джордино. — Ти щеше да станеш велик герой от интересен разказ.

— Изглежда ми по-лошо, отколкото е в действителност — излъга Пит и кимна към краката на Джордино. — Съжалявам, че не мога да кажа същото за теб.

— Да, не мисля, че някое от моите джоланчета ще се появи скоро на пазара. — Джордино изкашля слуз и я изплю във водата. — И сега какво?

— Не можем да излезем навън — рече замислен Пит. — Както кървим, ще привлечем всички акули в радиус от десет мили. — Той погледна часовника си, после водата. — Имаме близо два часа, преди „Монитор“ да изстреля ракетата. Какво ще кажеш ако поогледаме наоколо?

Джордино не бе ентузиазизиран от предложението.

— Едва ли сме в състояние да проучваме пещери.

— Знаеш колко бързо ми доскучава, като седя и бездействам.

Джордино поклати уморено глава.

— Какво ли не правя за приятел. — Той си набеляза едно малко раче, плюна към него, но не го улучи.

— В какво състояние са водолазните ни принадлежности?

— Надявах се да не ме питаш за това — каза Джордино. — И те са на същия хал, на какъвто съм и аз. С изключение на бутилките ни със сгъстен въздух, които, ако ми простиш за израза, са на умирачка. Имаме само една маска за лице, дванайсет метра найлоново въже, един плавник и тази лампа, която всеки момент ще изгори.

— Остави засега бутилките. Като начало ще опитам свободно гмуркане.

Пит сложи плавника на единия си крак, взе найлоновото въже и завърза единия му край на кръста си.

— Ти стой тук и хвани другия край на въжето. Когато усетиш три дръпвания, бързо излез. При две дръпвания почвай да теглиш здравата. Дръпна ли само веднъж, последвай ме.

— Ще се чувствам много самотен тук — въздъхна Джордино. — Сам с рачетата.

Пит се усмихна.

— Няма да е за дълго.

Той взе водолазната лампа и седна на подводната скала. Пое дълбоко и издиша въздух няколко пъти, за да продуха въглеродния двуокис от организма си. Накрая, доволен, че дробовете му са прочистени, той се потопи в тъмната вода и загреба с ръце към дъното на пещерата.

Пит беше превъзходен гмуркач. Можеше да се задържи под вода близо две минути. Мускулите го боляха, кървящите ожулвания по тялото му го щипеха от солената вода, но той се спускаше надолу, като с едната ръка се допираше до гладката стена, а с другата стискаше и насочваше лъча на лампата напред. На едно място стената се накланяше под пречупен ъгъл в продължение на четири метра, после се изравняваше във вид на тясна шахта. Пит стигна до купчина от паднали камъни, която препречваше пътя му напред, но той успя да се промъкне над препятствието и установи, че стените започват да се разширяват много извън полезрението му. Той се оттласна навътре в новата кухня и се спусна плавно надолу, ритайки бавно с единия плавник.

Само след секунди той подаде глава в свеж въздух и в галерия, обляна от мека жълта светлина. Беше златен свят, свят на жълтото, където дори сенките жълтееха. Таванът беше най-малко шест метра висок и блестеше от множество мънички сталактити, от които се стичаше вода и падаше на малки капчици из цялата вътрешност.

Пит преплува през златисто оцветената вода до голямо, издялано в скалата стълбище, което навлизаше в дълъг, виещ се тунел със странни на вид триъгълни нарезни в стъпалата. От двете страни на стълбищната площадка, в поза на сфинксове, имаше две статуи на мъже с квадратни бради и рибени опашки вместо крака. Статуите бяха силно корозирали от капещата вода и изглеждаха много стари.

Пит се настани на най-долното стъпало, свали маската си и примигна няколко пъти, докато очите му привикнат на странната

светлина. Плътно прилепналото по тялото му подводно облекло започна да дразни ранената му ръка. Много внимателно, пазейки раната си, той го изхлузи от тялото си. Когато отвърза въжето от кръста си, забеляза хлабавина от близо метър. Дръпна го рязко и щом то се опъна, той започна да го тегли — ръка върху ръка, докато най-накрая къдравата глава на Джордино не се появи над повърхността.

— Ама че в жълт ад попаднах! — рече Джордино и изплю вода, после приглади назад падналите върху очите му кичури и протегна ръка към Пит.

— Добре дошъл в Къщата на ужасите на Делфи. — Пит хвана Джордино за ръката и го изтегли от водата до първото стъпало.

Джордино посочи с брадичка скулптурите.

— Това да не би да е местният комитет по посрещането, а? — каза той и потърка с ръка каменните четвъртити бради. — Имаш ли обяснение за тази зловеща светлина?

— Тя като че ли се излъчва от самите камъни.

— Има нещо такова — съгласи се Джордино. — Погледни ми ръката. — Той протегна длан и кожата му изпусна лека светлина. — Не мога да направя химически анализ на минералното съдържание, но съм напълно сигурен, че съдържа голяма доза фосфоресценция.

— Не знаех, че е чак толкова ярка — отбеляза Пит.

Джордино подуши въздуха.

— Мирише ми на евкалипт.

— На евкалиптово масло. То се използва за понижаване на влажността в затворено помещение и за поддържане на винаги свеж въздух.

Джордино започна да сваля водолазното си облекло, като и той внимателно го отдели от ранените си крака. Те, както забеляза Пит на странната светлина, бяха ожулени едва ли не до костите и скоро около тях се събраха локвички кръв. Но това нямаше да попречи на приятеля му да ходи, помисли си той.

— Отивам да огледам стълбището. А ти защо не останеш тук да се полюбуваш на гледката?

— Никакви такива! — възрази усмихнат Джордино. — Според мен е по-разумно да се движим плътно заедно. Аз ще те следвам, а ти внимавай къде стъпваш.

Пит измери с присвити очи кървящото тяло на Джордино, а после огледа и своето. Каква окаяна на вид десантна група сме двамата, помисли си той.

— Добре, твърдоглавецо, но не се прави на мълчалив герой.

Пит знаеше, че думите му са напразни. Джордино щеше да го следва до припадък. Без да чака отговор, той се обърна и тръгна нагоре по стъпалата.

Двамата се заизкачваха мъчително бавно в нереалното обкръжение на виещия се тунел. Единствените звуци идваха от тежкото им дишане и постоянния плисък на капещата от тавана вода. Тунелът постепенно се стесняваше и накрая стана метър и половина висок и метър широк. Стъпалата изведнъж изчезнаха и преминаха в гладка рампа.

Пит вървеше с гръб, притиснат във влажната повърхност на стената, и приведен, за да не си удари главата. Батериите на водолазната лампа бяха вече много изтощени и лъчът ѝ светеше почти толкова слабо, колкото фосфоресценцията. На всеки метър той се спираше и изчакваше Джордино. Направи му впечатление, че всеки път, когато се спреше, Джордино го настигаше все по-бавно. Стана му ясно, че приятелят му няма да издържи още дълго.

— Следващия път се постарай да откриеш пещера с асансьор — подметна задъхан Джордино, като изговаряше думите през стиснати зъби.

— Малко тренировка не вреди на никого — подметна Пит със съзнанието, че трябва да накара приятеля си да продължи да върви. Ако не откриеха излаз към повърхността над този подводен хълм, щяха да загинат самотни под хиляди тонове скали и вода.

Пит продължи напред. Водолазната лампа едва мъждукаше и той, без повече да го е грижа, просто я остави да се изхлузи от ръката му върху каменния под. Спря се за миг, за да я проследи с поглед как се търкулна по пътя, по който бяха дошли. Разсеяно се запита какво ли ще си помисли Джордино, когато тя издрънчи покрай краката му.

Кожата на Пит настръхна заедно с внезапното студено въздушно течение, което го лъхна. Някъде напред трябва да имаше отвор или отдушник. След малко погледът му падна върху тънко синьо було. Цветът като че ли трепкаше и се променяше в нюанси, които хвърляха меки, живи сенки върху стените на прохода. Пит се доближи. Булото се

завихри с познато движение. Защо не мога да позная какво е това, запита се той със замаяна глава. Мозъкът му беше замъглен, умора нахлу във вените му и умъртви всичките му мисловни процеси. Той се спря и изчака Джордино, но Джордино не идваше и не идваше.

Пит не можа да се пребори с чувствата си на изолация и потиснатост. За втори път през последния час се улови, че се насилва да отмахне черното було, което закриваше полезрението му. Протегна ръка напред и докосна леко трепкащата синя светлина. Пръстите му се допряха до мека, гладка материя.

— Завеса — промълви той, — противна завеса.

Той дръпна настрана диплите и се озова в приказна страна на блестящи черни статуи и покрити със синьо кадифе стени. Огромната зала беше украсена с нежни абаносови скулптури на риби, поставени върху дебел индиговосин килим. Толкова дебел килим Пит виждаше за първи път в живота си. Краката му потъваха в него до глезените. Той вдигна поглед и видя, че цялата тази ексцентрична обстановка се отразява в гигантски огледала, които покриваха тавана от стена до стена. В средата на стаята, повдигнато върху четири скулптури на скачащи риби меч, имаше легло във формата на мидена черупка. То беше украсено с голото тяло на млада жена, легнала върху лъскав сатен; бялата ѝ кожа контрастираше силно на сините и черните цветове на стаята.

Жената лежеше по гръб с едното коляно вдигнато, а едната ѝ ръка покриваше малката ѝ бяла гърда, сякаш я галеше. Лицето ѝ беше съблазнително скрито под дълга, гладка, блестяща коса, част от която беше разпиляна върху възглавницата. Коремът ѝ беше стегнат и плосък.

Пит се надвеси колебливо над леглото и отметна косата от лицето ѝ. Допирът му разбуди жената и тя изпусна тих стон. Очите ѝ бавно се отвориха и се заковаха в Пит. В първия момент те не виждаха нищо, но постепенно сънливостта им отмина и полуразсъненото съзнание на жената регистрира гледката на окървавен призрак, надвесен над нея. Тогава хубавото ѝ лице се изопна от ужас и тя отвори уста, за да извика, но вик не излезе.

— Здравей, Самър^[1] — прошепна Пит с крива усмивка. — Минавах наблизо, та рекох да се отбия.

В следващия миг вратата в черепа на Пит се захлопна с трясък и той се строполи назад върху чакащия го килим.

[1] В превод името означава гарваново гнездо. — Б.пр. ↑

16.

Пит не знаеше вече колко пъти беше правил мъчителни опити да се измъкне от тъмната мъгла, но в резултат само се пързулваше от найгорното стъпало и пропадеше обратно в черната бездна. Хора, гласове и картини пълнеха и се въртяха безразборно в съзнанието му като стъкълцата в калейдоскоп. Той се опитваше да забави темпото на размазаното петно от образи, но все не успяваше. Когато отвореше очи, за да заличи кошмара, виждаше самия кошмар — животински жълтите очи на Делфи.

— Добро утро, господин Пит — каза сухо Делфи. Тонът му беше любезен, но ледените черти на лицето му издаваха ясно омразата му. — Съжалявам за раните ви, но вие едва ли ще можете да поискате обезщетение за тях, нали?

— Не сте сложили табела, че минаването е забранено. — Гласът на Пит проехтя в ушите му като заекващ говор на немощен старец.

— Пропуск от моя страна. Но пък никой не ви е канил да се набутвате в отработилата пара от топлоелектрическата централа.

— Теплоелектрическа централа?

— Да. — Делфи като че ли с удоволствие наблюдаваше учудения израз на Пит. — В моята обител има тунели с обща дължина над шест километра, и както сте забелязали, тук може да бъде доста студено. Затова имахме нужда от топлинно и електрическо захранване, каквото само парни турбини могат да произвеждат.

— Всички удобства на дома — смотоледи Пит, докато продължаваше да се мъчи да прочисти главата си. — Значи на тях се дължи надводната мъгла.

— Да. Щом изпуснатата топлина влезе в контакт с по-студената вода, тя причинява мъглообразна кондензация, вследствие на което мигновено се получава облак мъгла.

Пит се надигна до седнало положение. Погледна часовника си, но циферблатът му беше замъглен.

— Колко време съм бил в безсъзнание?

— Намериха ви в спалните помещения на дъщеря ми точно преди четирийсет минути. — Делфи огледа ожуленото му и наранено тяло, без да издава капка съчувствие или загриженост.

— Имам отвратителния навик — усмихна се Пит — винаги да се появявам в женски спални в неудобно време.

Лицето на Делфи остана безизразно. Среброкосият гигант седна върху бяла каменна кушетка с червени сатенени възглавници, а остави Пит на студения мраморен под.

Пит отмести за малко поглед от Делфи, за да огледа наоколо. Обстановката приличаше на футуристичен павилион на световно изложение. Стаята беше просторна — около двайсет и три квадратни метра; стените ѝ бяха украсени с оригинални маслени картини, изобразяващи морски пейзажи. Яркото осветление идваше от кръгли медни осветителни тела, закрепени на тавана.

До най-отдалечената стена имаше широко орехово бюро с плот от червена кожа, върху който се виждаха красиви канцеларски принадлежности и модерно скъпо вътрешно разговорно устройство. Но уникалното нововъведение, което отличаваше стаята от всяка друга, беше прозрачният портал, граничещ с морето. Той представляваше свод, широк близо три и висок около два и половина метра. През дебелото кристално стъкло Пит виждаше градина от спираловидни и гъбообразни камъни, осветени от подводни лампи. Една змиорка, дълга към два и половина метра, се плъзна покрай долния край на портала, хвърляйки каменно око към обитателите на стаята. Делфи не я видя. Златните очи под полузатворените му клепачи продължаваха да са заковани в Пит.

Пит извърна отново поглед към Делфи.

— Нещо не сте много приказлив тази сутрин — отбеляза Делфи усмихнат. — Да не би да сте загрижен за съдбата на приятеля ви?

— Приятел ли? Не разбирам за какво говорите.

— Мъжът с ранения крак, когото оставихте в пустия коридор.

— В днешно време навсякъде има разхвърляни боклуци.

— Глупаво е от ваша страна да продължавате да се правите на ударен. Моите хора откриха самолета ви.

— Още един лош мой навик — да паркирам където ми падне.

Делфи подмина забележката.

— Разполагате точно с трийсет секунди, за да ми кажете какво правите тук.

— Добре, всичко ще ви кажа — и Пит заговори наслуки. — Наех самолет за полет до Лас Вегас, за да направя специална обиколка на казината, но се заблудихме. Това е всичко, кълна се.

— Много хитро — рече Делфи с уморен глас. — По-късно ще има да се молите за пощада.

— Винаги съм се питал как ли ще издържа на мъчения.

— Не става дума за вас, Пит. Изобщо не съм възнамерявал да ви причиня ни най-малкото неудобство. Има няколко по-изискани метода за изтръгване на истината. — Делфи стана от кушетката и се наведе над интеркома. — Доведи ми другия — после се изправи и хвърли на Пит стегната и безжизнена усмивка. — Настанете се удобно. Обещавам, че няма да ви карам да чакате дълго.

Пит се изправи тромаво на крака. Би трябвало главата му да се върти от слабост и изтощение. Но като по чудо организъмът му започна да отделя бързо адреналин и умът му стана остър като бръснач.

Той погледна часовника си. Стрелките показваха 4:10. След петдесет минути морските пехотинци щяха да нападнат преподавателя на остров Мауи. След петдесет минути „Монитор“ щеше да превърне подводния хълм в купчина чакъл. Вероятността да излезе оттук жив беше нищожна. Жертвата щеше да си струва, помисли си той с мрачно лице, ако Кроухейвън успееше да приведе в ход „Старбък“. Той затвори очи и се опита да си представи как „Старбък“ пори водите по обратния път към Хаваите, но картината някак му убягваше.

Кроухейвън не помнеше да е виждал някога толкова много кръв. Окървавен беше целият под на командния пункт, а на места таблата за управление на електрическите уредби бяха така дивашки оплескани, че наподобяваха абстрактните картини на Джаксън Полък.

Отначало всичко потръгна гладко. Прекалено гладко. Влизането в задното складово помещение мина без никакви затруднения; те дори имаха време да свалят водолазните си екипировки и да си поемат дъх. Когато обаче челната група от „тюлени“ се промъкна в командния пункт на „Старбък“, се разрази същински ад.

За Кроухейвън следващите четири минути бяха най-страшните в живота му. Четири минути на оглушителни гърмежи от автоматичните оръжия в ръцете на „тюлените“, четири минути на стенания и викове, подсилени и кънтящи от стоманените стени на потъналата подводница.

Хората на Делфи стреляха със своите странни безшумни пистолети, докато не биваха покосени от най-малко шест до осем куршума от скорострелните оръжия на „тюлените“. Кроухейвън се чудеше как е възможно човек да издържа на такава люта битка — освен ако не е луд. Откакто изпрати съобщението си до Хънтър, трима от противниците му бяха убити на място, а след тях загинаха и другите четирима. Нищо не можеше да ги спаси.

Колкото до неговите хора, един „тюлен“ стана жертва — един от негодниците, проснат на палубата, го беше улучил в лявото слепоочие; други трима бяха сериозно ранени. Стискайки зъби от болка, те бяха напълно сигурни, че той, Кроухейвън Магъосника, ще издигне този огромен стоманен смъртоносен капан и ще им подsigури съответното медицинско лечение по-бързо от скоростта на изстрелян куршум.

Той обаче вече беше изостанал с четиринайсет минути от графика. Започна да съжالياва, че каза голяма дума, като обеща на адмирал Хънтър да потегли със „Старбък“ в 4:00 часа. Причината беше всмукването около корпуса, причинено от шестте месеца престой на дъното на океана. Всички баластни клапани бяха избити, но това не беше достатъчно подводницата да се освободи от стегнатата хватка на океанското дъно. През ума му мина мисълта дали няма да ги застигне същата съдба като на екипажа на „Старбък“.

До него се приближи вторият му помощник — вечно намръщеният главен старшина.

— Не остана нищо за изхвърляне, командире. Главните баластни цистерни са празни, а всичкото дизелово гориво и резервоарите с питейна вода са източени. Въпреки това тя не се помръдва, сър.

Кроухейвън скрита масата за морски карти като непокорно дете.

— О, не! Ще трябва да се помръдне, дори ако се наложи да я изкормя цялата — и впери в главния старшина унищожителен поглед. — Дайте пълен назад!

Помощникът му отвори широко очи.

— Сър?

— Дадох команда „пълен назад“, по дяволите!

— Моля да ме извините, командире, но това ще строши гребните винтове, сър. Те до половината са затънали в дънния пясък. Да не говорим, че има голяма вероятност да счупим и някой вал.

— В противен случай сме обречени на смърт — заяви рязко Кроухейвън. — Ще извадим този инкубатор отгук, както се тегли муле от блато. Никакви възражения повече, старшина! Дайте първо пълен назад за пет секунди, после — пълен напред също за пет секунди. Редувайте процедурата, докато не я превърнем в скрап или не я освободим.

Главният старшина сви пораженчески рамене и забърза към машинното отделение.

Само минута след като бяха пуснати турбините, в командния пункт пристигна първият злокобен рапорт.

— Тук машинното отделение, командире — разнесе се гласът на главния старшина. — Тя не може да поеме повече. Вече изкривихме лопатите на гребния винт, когато ги завъртяхме в пясъка. Те се клатят и вибрират като бесни.

— Не прекъсвайте работата! — изстреля думите си Кроухейвън по микрофона. Нямаше нужда да му казват какво става. Той почувства как палубата се разтресе под краката му, когато огромните гребни винтове заудряха по дъното.

Кроухейвън се приближи до един червенокос мъж с луничаво лице, който стоеше пред няколко високи до тавана командни табла и съсредоточено наблюдаваше редиците от измервателни уреди и цветни лампички. С преbledняло лице той шепнеше нещо под носа си. Кроухейвън предположи, че се моли. Той сложи ръка върху рамото му и каза:

— Когато следващия път бъдем на пълен назад, изстреляйте всички торпеда.

— Мислите ли, че ще помогне, сър? — Гласът прозвуча умолително.

— Това ще е капка в морето, но ми се ще да се хвана за всяка сламка.

От машинното долетя отново гласът на главния старшина.

— Десният вал отиде, командире.

— Продължавайте с процедурата — отвърна Кроухейвън.

— Но, сър, какво ще стане, ако отиде и левият вал? Дори да се издигнем до повърхността, как ще отплаваме?

— Ще гребем! — сопна му се Кроухейвън. — Повтарям: продължавайте с процедурата!

Ако и вторият вал щеше да се счупи, да се счупва, рече си Кроухейвън. Но докато беше годен, той все още имаше шанс да спаси „Старбък“ и екипажа. Господи, запита се той, как можа всичко да тръгне наопаки, и то в последния момент?

* * *

Лейтенант Робърт М. Бъкмастър от морската пехота на САЩ изстреля от автоматичното си оръжие група изстрели в бетонния бункер и си зададе същия въпрос. А планът за мишките и хората беше замислен безупречно. Операцията според спуснатите му заповеди беше простичка — да се превземе предавателя. Група „тюлени“ все още стояха скрити в тропическите храсталаци и чакаха знак за превземането му, за да могат да поемат съоръжението и да започнат да изпращат кодирани съобщения, които Бъкмастър нямаше да може да разбере. Лейтенантите от морската пехота рядко биваха посвещавани в поверителна информация, размишляваше той. Редно е да бъдеш убит, но не е редно да знаеш защо.

Старото армейско съоръжение в най-крайната северозападна точка на остров Мауи изглеждаше напълно запуснато и невинно, но в мига, в който неговата команда започна да навлиза в периметъра, те щяха да се натъкнат на повече системи за откриване и предупреждения от тези, ограждащи златно находище във Форт Нокс. Телени огради, по които тече ток, светлинни лъчи, задействащи оглушителни сирени, и ярки прожектори, които потапят цялото съоръжение в ослепителна разгонваща светлина. Нищо от дадените му инструкции не го беше подготвило за това, помисли си той с гняв. Мърлява работа — да няма никакви подробни указания в случай на препятствия! Независимо че беше лейтенант, а и да не беше, той се закани в себе си лично да чете конско евангелие на началниците, задето забъркаха тази каша.

От прозорците, вратите и покривите, които само допреди малко изглеждаха напълно пусти, защитниците откриха масиран огън от

автоматични оръжия и спряха на място групата от командоси на Бъкмастър. Морските пехотинци им отвърнаха със смъртоносни изстрели и трупове започнаха да падат един върху друг около отворите, наподобяващи бункерните. В разгара на битката един як сержант с прошарена коса притича през сенките, хвърляни от прожекторите, и се просна на земята до Бъкмастър.

— Измъкнах едно от оръжията им от един труп — надвика той данданията. — То е руско, „Калешрев ZZK“.

— Руско ли?

— Да, сър. — Сержантът повдигна оръжието до очите на Бъкмастър. — Това са най-новите леки оръжия в съветския арсенал. Представа нямам как тия момчета са се докопали до тях.

— Освен ако не са били предназначени за разузнавателната секция.

Бъкмастър върна вниманието си отново към предавателната сграда, тъй като шумът от изстрелите се усили в тъмнината.

— Полковник Данзиг и отрядът му са притиснати зад подпорната стена. — Сержантът млъкна, за да произведе група изстрели, с които да привлече вниманието на отбраняващата се страна. — Бих заменил уволнението си за деветдесетмилиметрово мощно оръжие — извика той между изстрелите.

— Забравихте ли, че това трябва да е изненадващ удар? Казаха ни, че нямаме нужда от тежко въоръжение.

Изведнъж се разнесе оглушителен взрив. Изригна огромен облак прах и районът наоколо бе засипан като градушка от парчета бетон. Бъкмастър зяпна от изненада, после бавно се изправи на крака и се вгледа в рухналата предавателна постройка.

— Радиото! — извика той. — Къде е радистът, по дяволите?

Един морски пехотинец с почерняло от дим лице, облечен в черно-зелено камуфлажно облекло, се затича откъм сенките.

— Тук съм, лейтенант.

Лейтенант Бъкмастър пое подадената му слушалка и се ужаси от онова, което трябваше да съобщи.

— Шефе... Шефе... Тук Лудия хеликоптер. Обадете се.

— Тук Шефа, Лудия хеликоптер. Продължавайте. — Гласът в слушалката звучеше така, сякаш идваше от дъното на кладенец.

— Бандата от съседната улица нанесе удари право в лицата ни. Повтарям: нанесе удари право в лицата ни. Няма да ни чуete по новините довечера.

— Шефа разбра, Лудия хеликоптер, и ви изпраща своите съжаления. Край на връзката.

Бъкмастър тръшна слушалката на мястото ѝ. Беше обезумял и не го интересуваше дали щяха да научат за това в Пентагона. Нещо ужасно нередно беше станало тук тази вечер. Цялата атмосфера намирисваше на нещо гнило. Той смътно се запита, докато хората му започнаха да се прегрупирват, дали някога щеше да узнае кой всъщност беше преценил погрешно ситуацията.

17.

Вратата се отвори, двама мъже внесоха Джордино в стаята и го тръшнаха грубо на пода. Дъхът на Пит секна. Ал беше в жалко състояние; осакатените му крака изобщо не бяха лекувани, нямаше никакви следи от дезинфекционни средства или превръзки. Кръвта от дълбоката рана над лявото му око беше засъхнала и слепила клепачите му, оставяйки малък процеп, което придаваше на лицето му свирепо изражение на неприкрито предизвикателство.

— Е, майор Пит — заговори укорително Делфи, — няма ли да кажете нещо на приятеля си от училищните години? Не? Да не би да сте забравили как се казва? Да ви говори нещо името Албърт Джордино?

— Нима знаете името му?

— Разбира се. Изненадан ли сте?

— Не съвсем — подметна нехайно Пит. — Не се и съмнявам, че Орл Синана ви е дал пълна справка за Джордино и мен.

Огромният мъж зад бюрото не схвана думите. Когато най-накрая те проникнаха в съзнанието му, той повдигна въпросително вежди.

— Капитан Синана ли? — Гласът му не трепна, но Пит долови нотка на съмнение в него. — Май че бъркате адреса. Нямате никакви...

— Стига сте театралничили — прекъсна го остро Пит. — Синана може и да е получавал капитанското си възнаграждение от Военноморските сили на Съединените щати, но е играл за вашия отбор. Чудесен план — информатор от най-горните етажи на противника ви. Вие сте знаели какви са оперативните планове на Сто и първи аварийно-спасителен отряд още преди те да са били изложени на хартия. Как завербувахте Синана, Делфи? С пари ли? Или с изнудване? Съдейки по вашия начин на действие, бих казал, че е изнудване.

— Много сте наблюдателен.

— Не чак толкова. Следата е лесна за надушване. Добрият капитан е преживял безполезността си като агент-провокактор. Не е

могъл да живее повече с ролята си на изменник. Започнал е да се пропуква, бил е на ръба на нервно-психическо разстройство. Като се добави и непозволената му малка авантюра с Ейдриън Хънтър, горкият Синана е трябвало да бъде премахнат, преди да се е раздрънкарал за организацията ви. Но вие извършихте нескопосано убийството му, Делфи. Много нескопосано.

Делфи изгледа Пит с подозрение.

— Това са ваши предположения.

— Нищо подобно — възрази Пит. — Случайната ми среща с него в бара на хавайския хотел „Роял“ провали плана ви. Синана чакаше Ейдриън Хънтър, когато аз се отбих там. Той, разбира се, не е имал представа, че аз съм един от участниците в играта на Ейдриън, но не се е осмелил да поеме риска да изпадне в сконфузено положение — че има интимна среща с дъщерята на адмирала, по-млада от него с двайсет години, в тъмен ъгъл на бар. Това е могло да породи много неприятни мисли, затова той се измъкна преди появата ѝ. После, когато Самър излезе на сцената, за да ме убие, тя ме взе за Синана. И защо не? Аз отговарям на описанието. Онази вечер нито Синана, нито аз носехме униформи и като капак на всичко ме заварва да си пия най-спокойно питието с госпожица Хънтър. През ума на Самър не е минала и сянка на съмнение. Тя се погрижи за Ейдриън, а после ме подмами да идем на плажа, където се опита да ме напома с отрова. Едва след като се озова в апартамента ми, ѝ стана ясно, че е направила ужасна грешка. Първото ми подозрение дойде, когато тя се обърна към мен с „капитане“. А по-късно вие сам ми дадохте необорим аргумент, като признахте, че имате информатор. Събрах две и две и отговорът беше: Синана. Толкова е елементарно. Да, вие сте странна порода хищник, Делфи. Кой друг човек би изпратил собствената си плът и кръв посред нощ да извърши убийство? Едва ли би бил Бащата на годината. Дори наемниците ви бродят наоколо като работи. Каква е игричката ви, Делфи? Впръсквате в сутрешната им закуска опиат, притъпяващ мозъка, или ги хипнотизирате с тези ваши фалшиви жълти очи?

По лицето на Делфи се изписа несигурност; Пит се държеше като човек, чиито нерви бяха опънати докрай.

— Отивате твърде далече. — Делфи се наклони напред и впи хипнотизиращия си поглед в очите на Пит.

Тъмнозелените очи на Пит не трепнаха и отвърнаха твърдо на погледа на Делфи.

— Не се напрягайте, Делфи. Изобщо не можете да ме стреснете. Казах ви вече, очите ви са фалшиви. Жълти контактни лещи, нищо повече. Не можете да омагьосате човек, който ви се присмива. Вие сте измамник до мозъка на костите си. Лавела и Робълман. Кого се опитвате да баламосвате? Не сте достоен дори да бършете черните им дъски. Господи, та вие не сте способен да създадете дори сносно впечатление, че сте Фредерик Моран...

Пит внезапно млъкна и се отдръпна настрана, когато Делфи, стиснал зъби от гняв, скочи иззад бюрото и замахна широко със свитата си в юмрук ръка. Ударът беше събрал всяка капка от огромната сила на гиганта, но заслепяващата мъгла на яростта попречи на юмрука му да попадне в целта. Той се препъна, загуби равновесие и докато се строполясваше на пода, Пит заби крак отстрани в кръста му и изкара силен вик на болка от гърдите му. Гигантът остана на четири крака, олюлявайки се ту на една, ту на друга страна.

Настъпи миг на мъртва тишина в цялата стая, после Делфи се хвана за ръба на масивното бюро и се изправи тромаво на крака. Дишаше тежко, на пресекулки, устните му бяха стиснати до бяла права черта.

Пит се смрази на мястото си, проклинайки се, задето бе проиграл картата си. За него, както и за всеки от присъстващите в стаята, нямаше никакво съмнение, че Делфи възнамерява да убие и него, и Ал. Делфи спусна ръка зад бюрото, отвори едно чекмедже и извади автоматично оръжие, което Пит с безпокойство разпозна — тежък тъмносин 44-калибров револвер „Колт“. Най-малко такава оръжие очакваше да притежава Делфи. Без да бърза, гигантът го отвори, провери броя на куршумите и пак го затвори. Жълтите очи още не се бяха променили — изглеждаха все тъй безизразни и студени като лед. Пит извърна глава и погледна Джордино, който срещна погледа му с крива усмивка. Двамата напрегнаха тела в очакване да дойде краят. Очите на Делфи обаче се отместиха над главите им към вратата.

— Недей, татко! — рече умолително Самър. — Не по този начин!

Тя стоеше на вратата, облечена в зелена роба, която едва покриваше половината от бедрата ѝ. Красиво загорялата ѝ от слънцето

и гладка кожа излъчваше топлота и самоувереност. Кръвта на Пит започна да кипи във вените му. Младата жена пристъпи в стаята, хвърляйки на Делфи уверен, предизвикателен поглед.

— Ти не се бъркай — прошепна Делфи. — Това не те засяга.

— Не можеш просто да ги застреляш тук — настоя на своето Самър. — Просто не можеш! — Големите ѝ сиви очи изведнъж загледаха кротко и умолително. — Не и между тези стени!

— Кръвта им лесно ще бъде измита.

— Не бива, татко. Вярно, трябваше да ги убиеш, за да запазиш нашето убежище. Но това трябваше да стане навън, в морето. Не бива да внасяш смърт в дома ни.

Делфи се поколеба, после бавно свали оръжието си.

— Права си, дъще — усмихна се той. — Смърт от куршум е прекалено бърза, прекалено милостива и прекалено нечиста. Ще ги пуснем да се издигнат сами на повърхността. Ще им дадем възможност да оцелеят.

— Нулева възможност — изропта Пит. — До най-близката суша има стотици мили. Човекоядците само чакат да си похапнат човешка плът. Какво великодушие от ваша страна!

— Хайде стига с този противен разговор. — Лицето на гиганта изразяваше злоба. — Аз все още държа да чуя как дойдохте тук, само че си спестете остроумията, защото нямам излишно време.

Пит нехайно погледна часовника си.

— Имате трийсет и една минути, ако трябва да съм точен.

— Трийсет и една минути ли?

— Да, още толкова остава, преди вашата светая светих да хлътне в дъното.

— Пак започвате с вашите шегички, нали, приятелю? — Той отиде до портала, вгледа се в змиорката, после рязко се обърна. — Колко още хора има в самолета ви?

Пит му отговори с въпрос:

— Какво стана с Лавела, Робълман и Моран?

— Докога ще продължавате да си играете с мен?

— Говоря съвсем сериозно. Отговорете ми на няколко въпроса и аз ще ви кажа всичко, което искате да знаете. Давам ви думата си.

Делфи се загледа в оръжието си, после го остави върху бюрото.

— Ще ви повярвам. Първо, майоре, истинското ми име е Моран.

— Фредерик Моран би трябвало да кара осемдесетте си години, ако е жив!

— Аз съм негов син — рече бавно Делфи. — Бях младеж, когато той се зае заедно с доктор Лавела и доктор Робълман да открие потъналия остров Каноли. Видите ли, баща ми беше пацифист. След като Втората световна война свърши в ада на атомната бомба, той знаеше, че ще е въпрос само на време, преди човечеството да се самоунищожи в ядрена касапница. Веднъж той каза, че когато страните се въоръжават за война, оръжията остават неизползвани. Започна да проучва райони, които да са опазени от радиация и накрая стигна до заключението, че една база под водата може да представлява идеалното убежище. Когато преди много векове остров Каноли потънал в морето, това станало внезапно, без вулканична активност или голям катаклизъм. Това сочело, че церемониалните пещери и тунели, описани в легендите, може би са се запазили непокътнати. Лавела и Робълман симпатизираха на баща ми, затова се присъединиха към него в търсенето на потъналия остров. След около три месеца проучване на морското дъно те го откриха и веднага започнаха да съставят планове за обезводняване на проходите. Отне им близо година, преди да започнат да изграждат жилищни помещения в подводния хълм.

— Как е възможно да са работили толкова дълго време в тайна? — попита Пит. — Корабите се вписват в протоколите като изчезнали само шест месеца след като са напуснали съответното пристанище.

— Запазването на тайна не е представлявало голям проблем — поясни Делфи. — Корпусът на кораба е бил модифициран така, че водолазите и съоръженията да могат да влизат и излизат в морето. Няколко промени като смяна на името на носа и преобоядисване на надстройката и корабът просто става един от параходите, извършващ курсове по западните търговски морски пътища. Не опазването на тайната, а финансирането е било главният проблем.

— Останалото ми е известно — вметна Пит с известна несигурност.

Делфи отмести поглед. Самър пристъпи крачка напред. Както по нейното, така и по лицето на Делфи се изписа съмнение.

— Странно ми е как така не сте разбрали, че целият Сто и първи аварийно-спасителен отряд и цялото Министерство на военноморския

флот са разкрили местонахождението ви.

— Какво ще спечелите, като лъжете? — попита Делфи.

— Трябваше да го предположите, Делфи. Нали помните, че когато си тръгнахте от апартамента ми, аз ви подметнах за Каноли? Тогава дори окото не ви мигна. Може би защото сте знаели, че ще умра и малкото ми разкритие е нямало да има последствия.

— Откъде... откъде сте...?

— От уредника на Полинезийския природонаучен музей. Той помни баща ви. Но това беше само началото. Всички останали парченца са тук, Делфи, и всички те запълват мозайката. — Пит отиде до Джордино и клекна до него, после се обърна отново към Делфи. — Вие убивате от алчност, от нищо друго. Дори сте вгълпили тази хладнокръвна философия на собствената си дъщеря. Баща ви може и да е бил пацифист, но онова, което доктор Моран е започнал единствено с научна и хуманна цел, е станало, макар и непреднамерено, във вашите ръце най-изкусната измама в морската история.

— Продължавайте — подкани го Делфи с мрачно лице, — искам да чуя всичко докрай.

— Искате да го чуете, разказано от другата страна ли? — попита с неутрален тон Пит. — Искате да чуете как е записано в архивите? Много добре. Преди да продължа обаче, бих искал да настаните Джордино по-удобно, а не да лежи на пода като животно.

Делфи кимна с неохота на охранителите. Те вдигнаха Джордино под мишниците и го сложиха върху кушетката с червените възглавници. Едва когато видя, че Джордино седна по-удобно, Пит заговори отново. Следващите няколко минути нямаше да имат особено голям смисъл, освен ако той не предугадеше какъв план се крие зад странната организация на Делфи. Ако имаше шанс дори едно на сто за бягство от разрухата на предстоящата експлозия, той трябваше да изведе Джордино и Самър от тази стая. Огромният кристален портал пръв щеше да се счупи и тогава милиони литри морска вода щяха да нахлуят вътре. Оставаше му само да се моли нещо да забави експлозията. Той си пое дълбоко въздух, надявайки се въображението му да се развихри, и започна:

— „Иксплорър“, корабът на баща ви, е бил полезен до времето, когато учените са направили подводния хълм обитаем. Доктор Моран е

имал нужда от пари, за да купи съоръжения, с които да продължи подводния строеж, затова е прибягнал до най-простия номер в света — ограбване на застрахователна компания, злоупотребявайки с доверието. Утехата му била, че краде в името на науката. А и защо да го е било грижа? Та нали той, Лавела и Робълман са отпаднали вече от обществото. И тъй, той поел с „Иксплорър“ за Щатите, натоварил трюмовете с разни боклуци, застраховал кораба и товара — всичко това, разбира се, под чуждо име и регистър. После върнал кораба обратно до Каноли, където отворил всички пробки, за да потопи кораба и станал жертва в кавички на Водовъртежа. После веднага си поискал застраховката.

Пит замълча за малко, после продължи.

— Планът работел толкова гладко, че вие, Делфи, не сте могъл да устоите на мисълта да започнете широкообхватен бизнес веднага щом учените се споминали и вече не са могли да се противопоставят. Само че този път вие сте усъвършенствали операцията. Използвали сте кораби, които не са ви принадлежали. В този метод е имало повече незаконни печалби, тъй като не сте се бръкнали в джоба за покупка на кораби. Трябва да е бил страхотно изгоден този ваш план. И все още е всъщност. А той е невероятно прост. Накарвате неколцина от вашите хора да се запишат като членове на екипаж на търговски кораб, пътуващ на запад за Уест Индия и Ориента. Защо на запад ли? Ами защото западният морски път минава точно над вашия заден двор и не само че Каноли лежи близо до този път, но и стоките с щемпел „Произведено в САЩ“ са по-лесни за продажба в по-затънтените черни пазари. Всичко, което вашите тайни членове на екипажа е трябвало да вършат, е да отклонят кораба с няколко градуса от курса му, да подадат команда „Стоп машини“ в машинното и да чакат в готовност, докато вие и веселата ви банда от пирати се качите на борда и убиете почтения му екипаж. Не са открити никакви следи от плавателен съд. Как е било възможно? Ами ето как: труповете, вързани с тежести, са изхвърлени зад борда, корпусът се пребоядисва от носа до кърмата, правят се няколко по-съществени промени в надстройката и фокус-бокус — новият кораб е налице. След това продажбата на товара не представлява особена трудност — стига да не е лесно проследим или прекалено опасен за търгуване, в които случаи той бива изхвърлен в морето. Вие извършвате няколко честни търговски курса

под нова регистрация, преди да се презастраховате, после потопявате кораба над върха на подводния хълм, за да имате достъп до останките за резервни части, необходими за фалшивите модификации при бъдещи завоевания за нечестно придобитата ви флотилия. Господи, Делфи, как са щели да ви завиждат за организацията ви всички някогашни пирати от североизточното крайбрежие на Южна Америка! В сравнение с вас те са направо банда жалки крадци. Защо, по дяволите, сте направили половината свят на глупаци, като сте ги накарали да си мислят, че близо трийсет кораба лежат на дъното на океан, като в действителност те са едва половината от този брой. Защото всеки един от тях е бил обявяван за изчезнал по два пъти — веднъж под истинското му име и втори път, когато вие умишлено сте го потопили под даденото му от вас име.

— Колко проникателно. — Подигравателният тон на Делфи беше в противоречие на дълбоко замисления израз в очите му.

— „Лили Марлен“ — продължи Пит със спокоен глас — се явява умна измама. Обстановката около подводния хълм започва да се нагорещява. Прекалено много частни яхти кръстосват в района, опитвайки се да надушат следа от изчезналите кораби. Стига се дотам, че е въпрос само на време, преди нечий дълбокомер или хидроакустичен уред да открие очертанието на корпусите. Затова вие скалпвате историята с „Лили Марлен“, за да изместите огъня далече от вашата операция. Бреговата охрана, военноморските сили и търговският флот се хващат на въдицата чрез странното ви откритие на борда на яхтата. От вас ще излезе голям репортер, Делфи. Описанието на трупове със зелена кожа и овъглени лица внася страх към неизвестното във всеки суеверен моряк, плаващ по Тихи океан. Кораби и екипажи започват да избягват тази част от океана, сякаш е чумава. Успявате да изиграете всички. Никой не заподозира нищо. Вие изпращате онова фалшиво съобщение по радиото на „Лили Марлен“. Радистът е вече мъртъв. Екипажът на испанския товарен кораб „Сан Габриел“ е убил него и всички на борда на яхтата.

Пит замълча, изчаквайки думите му да проникнат в съзнанието на Делфи.

— Още един чудесен прием — че „Лили Марлен“ се е взривил и целият екипаж загива заедно с него. А истината е, че взрив изобщо не е имало. Яхтата е била пленена и е отплавала до подводния хълм за

цялостна промяна на външния ѝ вид. Тя е била много красива, за да я потопите. Вероятно и в този момент тя стои вързана за пристана на някой яхтклуб в Хонолулу под друго име и е регистрирана към същата фирма — поне на хартия — която притежава и другите ви кораби. Как е името на тази фирма? „Писиз Пасифик корпорейшън“?

Делфи изведнъж се напрегна.

— Нима знаете за „Писиз Пасифик корпорейшън“?

— Защо, не знаят ли всички? — попита Пит. — Мога да ви уверя, че всичко, което притежавате извън подводния хълм в този момент, е под попечителство. Амфибийният ви самолет, корпоративните ви офиси, радиопредавателят ви на остров Мауи — да не изброявам по-нататък. — Пит съзнаваше, че въображението му бе улучило целта. — Добра работа сте вършили, Делфи. Взели сте предвид всяка непредвидена случайност. Дори ако някоя ваша жертва успее да изпрати сигнал за бедствие, предавателят на острова веднага я изопачава и после я препредава във вид на объркано съобщение, в което местоположението на кораба е посочено на стотици мили от мястото, където се извършва действителното пиратство.

Лицето на Делфи стана като маска на злобата.

— Трябваше да умрете, Пит, и то трикратно да умрете.

— О, да — сви рамене Пит. — Първо от оня гаден мазник в сивия камион. Адски груб опит за човек с вашата изисканост. Но предполагам, че времето ви е притискало, особено когато Синана ви е уведомил, че същата сутрин адмирал Хънтър ме включи към персонала си. След нескопосаната работа на Самър предишната вечер щеше да е ужасно, ако предприемех самостоятелно разследване, или по-лошо — ако Ейдриън Хънтър беше изпуснала няколко подбрани подмятания за интимната ѝ връзка със Синана. Всичко се е свеждало до едно заключение: Пит трябва да бъде погубен, и то час по-скоро.

— Вие сте много хитър човек — рече бавно Делфи. — Много по-хитър, отколкото предполагам. Но сега това вече няма почти никакво значение. Вие блъфирате. Предположенията ви са доста точни. По отношение на баща ми обаче, не улучихте. Той беше свестен човек. Той и колегите му бяха убити, когато една от помпите се развали и те тримата се удавиха в тунела малко преди да довършат работата си. За изчезналите кораби съм отговорен единствено аз. Аз измислих и планирах цялата операция, започвайки с „Иксплорър“. Допуснах

грешки, но нямаше нито една, която да не можеше да бъде замазана. Така че, вие блъфирате, господин Пит. Капитан Синана ме държеше в течение до злополучната си кончина. Не е възможно адмирал Хънтър да е събрал цялата история в рамките на последните двацет и четири часа.

Делфи прекара ръка по веждите си и разтърка очите си. Сякаш искаше да изтрие някаква минала заблуда.

— Вие бяхте моята най-непростима грешка. Три десетилетия успявам да запазя пълно уединение и вие едва не съсипахте всичко.

— Трийсет години е доста дълго време, в което сте минавали безнаказано за такова грандиозно престъпление — отбеляза Пит. — Вие сте се самоунищожил, Делфи. Отхапал сте по-голям зальк, отколкото сте могъл да сдъвчете. Най-грубата ви грешка е пленяването на „Старбък“. Друго е да отвлечете търговски плавателен съд или яхта. Бреговата охрана рядко провежда нещо повече от надводно претърсване на района на последното известно местонахождение на изчезнал кораб. Но когато изчезне военноморски плавателен съд, военноморските сили не престават да порят водите, колкото и дълбоки или далечни да са те, докато не открият останките му.

Делфи задържа известно време погледа си в портала.

— Ако командир Дюпри беше поддържал първоначалния си курс, вместо да се отклони и открие нашето убежище, сега той и екипажът му щяха да са живи.

Очите на Пит приличаха на две кръгли топчета лед.

— Как го направихте? Как пленихте ядрена подводница, плаваща под вода?

— Много просто — отвърна Делфи. — Хората ми препречиха пътя на подводницата с опънато стоманено въже, което се оплете в гребните винтове и ги извади от строя. Когато подводницата спря да се движи, ние отворихме няколко от външните баластни клапани, за да напълним с вода въздушните й резервоари и наводнихме два от отсеците й. След като „Старбък“ стигна дъното, заглушихме нискочестотните й радиосигнали и запечатахме отвън аварийните люкове. Месеци по-късно, когато хранителните запаси свършиха и екипажът й изнеможа от глад, хората ми влязоха в подводницата и се отърваха от него.

— Наистина много просто — потвърди мрачно Пит. — „Старбък“ се е оказала най-голямата плячка на века, върхът на криминалната печалба. А вие сте си измили ръцете. Военноморските сили са претърсвали район, отдалечен на стотици мили от действителното място. Били са ви необходими само няколко дни, за да изчистите наводнените отсеци и ето ви я „Старбък“ — лежи чисто нова само на трийсетина метра дълбочина. Само че сте се изправили пред един проблем, Делфи. Отначало и аз не обърнах внимание — не виждах логика. Залавяте най-модерната ядрена подводница в света, снабдена с ракети, комплектувани с бойни глави, която се намира на стотина метра от входната ви врата, а вие не сте я помръднали със сантиметър просто защото не знаете как да я управлявате. След като баща ви и другите двама учени загиват, вие сте единственият останал с известна повърхностна интелигентност. Цялата ви организация е построена върху сляпо подчинение на вас. Никой от хората ви няма грам интелигентност. И тъкмо затова пощадявате матроса Фарис, надявайки се той да се помъчи да обучи хората ви поне дотолкова, че да закарат „Старбък“ до някое руско или китайско пристанище, където да я продадете. Но Фарис вече не е с разсъдъка си. Дошло му е в повече да гледа как колегите му и офицерите или умират, или изчезват пред очите му, а той единствен остава жив. И превърта. Той никога повече няма да се възстанови напълно.

— Дребна погрешна сметка — каза уморено Делфи.

— Какво направихте с „Андрей Виборг“, Делфи? Да не би руснаците да са решили, че между крадците няма честност и са се опитали да си присвоят „Старбък“?

— Този път дълбоко грешите, майор Пит. — Делфи внимателно разтри мястото, където Пит го беше ритнал. — Капитанът на „Андрей Виборг“ се изпълни с подозрение, когато вашият кораб „Марта Ан“ се задържа прекалено дълго на едно място. И отиде да провери. Аз нямах друг избор, освен да се отърва от него, както направих с другите.

— Трябва да ви се е късало сърцето от мъка поради загубата на „Марта Ан“ — подхвърли язвително Пит. — Корабът помрачи рекорда ви, като стана първата и единствена изплъзнала ви се жертва.

— За нещастие имахме доста тежки загуби при пленяването на кораба — призна Делфи. — „Марта Ан“ беше активиран да се върне в

Пърл Харбър, преди хората ми да предприемат необходимите стъпки, за да го спрат.

— Можехте да го взривите.

— Беше много късно. Капитан Синана ни предупреди, че от островите бил изпратен вече по въздуха нов екипаж, който да поеме управлението му. Имахме време само да се отървем от мъртвите и ранените.

— Май че нищо не ви е вървяло както трябва, нали? — попита с разговорен тон Пит.

— Вие бяхте на борда на „Марта Ан“ — отвърна студено Делфи. — Вие именно застреляхте хората ми и отмъкнахте под носа им екипажа на кораба с хеликоптер. Винаги вие осуетявахте плановете ми.

— А как иначе! — озъби му се остро Пит. — Вие ме поканихте на веселбата, не помните ли. Да не би да съм искал да намирам онази фалшива съобщителна капсула!

Делфи оголи зъби.

— Защо дойдохте тук? Каква е точно мисията ви?

— Да спася Ейдриън Хънтър — отвърна му троснато Пит.

— Лъжете! — кресна Делфи.

— Щом така мислите.

Очите на Делфи се разшириха — той мигновено разбра. Замахна с ръка и заби юмрук в лицето му. Пит политна назад и се залепи за стената. Усети вкус на кръв в устата си.

— Подводницата — заговори с тих монотонен глас Делфи. — Намерили сте „Старбък“ годна за управление, убили сте хората ми и сте избягали с Фарис. А сега сте се върнали с екипаж, за да си я приберете.

— Както ви обещах — рече Пит, — ще говоря само истината. Прав сте, Делфи. Доведох екипаж от подводничари, за да извадят „Старбък“. Докато ние с вас стоим тук и обсъждаме греховете на престъпните ви деяния, подводницата е извадена от дъното. — Пит си погледна часовника. Беше 4:49 часа. — По моему тя трябва да е вече на двайсет и пет мили на юг оттук. Как случайностите на войната се люшват от едната на другата страна. Но това не вярвам да е изненада за вас. Едва ли ще продължавате да се заблуждавате, че вечно ще се измъквате безнаказано. След единайсет минути ракетният крайцер „Монитор“ ще изстреля малка ядрена бойна глава в центъра на вашия

скъпоценен подводен хълм. След единайсет минути всички ние ще умрем.

— Нищо не е в състояние да разруши тези стени — каза спокойно Делфи. — Огледайте се, майоре. Основата на този хълм е от гранит, твърд, кварцов тип гранит. По-здрав е от железобетон.

Пит поклати глава.

— Достатъчна е една пукнатина. Една пукнатина и хиляди тонове вода ще нахлуят в тези кухни с налягане, десет пъти по-високо от това на пожарогасителен маркуч. Всички ще бъдем смазани от силата на водата, преди да сме се удавили.

— Прекалено находчив сте — каза Делфи. — Само че никаква ракета няма да бъде изстреляна, докато капитан Джордино и госпожица Хънтър са тук.

— Не разчитайте на това. Решението е на Вашингтон, а не на адмирал Хънтър. Подценявате адмирала. Той няма да се застъпи за живота ни в нарушение на заповедите. Освен това вероятно си мисли, че Джордино и аз сме вече мъртви. Колкото до Ейдриън, докато всичко не свърши, никой няма да узнае, че дъщеря му е загинала случайно по време на военноморска операция за разбиването на Тихоокеанския водовъртеж. Този човек има невероятно силно чувство за дълг, той няма да се поколебае да жертва живота на дъщеря си, за да извади от строя бизнеса ви.

Спокойствието бавно напусна мършавото лице на гиганта и то се смрази в израз на несигурност.

— Думи, думи и само думи. Нищо не можете да докажете.

Пит реши да изиграе последната си карта. Оставаха само десетина минути и той трябваше да действа сега или никога.

— Мога да ви дам неопровержимо доказателство, че всичко, което ви казах, е божата истина. Проверете радиостанцията си. Ще откриете, че предавателят ви на остров Мауи е в ръцете на морските пехотинци на Съединените щати. Ще откриете също, че от двайсетина минути насам адмирал Хънтър се опитва да се свърже с вас, за да преговаря да се предадете.

Делфи изведнъж избухна в смях — зъл, гневен.

— Глупак такъв! — успя да изрече той между изблиците гръмък смях. — Пълен глупак сте! Отчаяният ви блъф рухна. Оказа се, че не сте толкова умен, както предполагах. Но как може да знаете, нали!

Предавателната станция на Мауи вече не е моя. Аз я продадох преди месец и половина на руснаците. Не аз контролирам трансмисиите ви, а руснаците. Съветските военноморски сили платиха скъпо, за да притежават собствена радиочестота толкова близо до военноморската щабквартира на Съединените щати в Тихи океан. И като контролират съобщенията на Сто и първи аварийно-спасителен отряд, те се надяват да открият местонахождението на „Старбък“. Великолепно скроена измама, съгласен ли сте, майоре? Те нямат никаква представа, че си имат работа с организация, която вече претендира за подводницата. — Той хвърли на Пит отмъстителен поглед. — Ако чакате някаква промяна в последната минута, уважаеми Пит, само си губите времето. Няма да има връзка от страна на адмирал Хънтър, няма да има предложение за вдигане на бяло знаме, няма да има атомна ракета по простата причина, че аз напускам подводния хълм. Неговото предназначение свърши. Утре започвам преместването на организацията на друго място. Съобщителните ми съоръжения тук вече са демонтирани, а без тях не може да се осъществи никаква връзка с Пърл Харбър или с каквото и да е друго място.

Пит не продумваше. Само стоеше неподвижно и се питаше дали следващите десет минути няма да са му последните.

— И това е само половината — захили се презрително Делфи. — Вие определите мястото на „Старбък“ на двайсет мили южно оттук. Колко опит ви трябва, за да придадете на лицето си такава убедителност, когато изричате толкова много лъжи? — Той се разсмя шумно. — Но за едно нещо сте прав, Пит. Не можех да оставя управлението на подводницата в ръцете на неопитен екипаж. Изчислих обаче баластната ѝ система. В този момент всеки неин въздушен резервоар е празен. Но тя все още стои затънала на дъното. Само мащабна спасителна операция може да освободи корпуса ѝ. Стоенето ѝ с месеци на едно място е натрупало толкова силно всмукване, че не ѝ позволява дори да се поклати. Да, жалко. Положително всички от екипажа ви от подводничари са вече мъртви от ръцете на седмина от най-добрите ми мъже. Знаех, че вашите военноморски сили няма да се предадат лесно. Знаех, че ще се върнат за нов опит да предявят претенции за тяхната ценна подводница, затова оставих най-доверените си мъже на борда, мъже, които обичат да убиват. Срецу

тях не бих дал шанс за вашия инженерен екип повече от едно на десет хиляди.

Пит се опита да се нахвърли срещу Делфи, да забие юмрук в зъбите под жълтите му очи. Но един от охранителите бързо стреля в него и го улучи в лявото рамо. Той се блъсна странично в стената и бавно се свлече на пода.

Самър нададе сподавен вик. Очите ѝ се разшириха докрай, тя понечи да пристъпи към Пит, после погледна колебливо към баща си. Той поклати глава и тя послушно се сви в черупката си.

Джордино не се помръдваше. Гледаше равнодушно Пит, който срещна погледа му и не пропусна да види едва забележимото му кимване.

— Спечелихте битката — изсъска Пит през стиснати зъби, — но не и войната.

— Отново грешите, майор Пит. Спечелих и войната. Спечелих всеки етап от начало до край. „Старбък“ ми падна от небето. Веднага щом я изтъргувам, или по-точно, когато прехвърля собствеността, мога да приключа с опасната си работа тук, в Тихи океан, и да продължа с бизнес с по-малки данъчни тежести. Сигурен съм, че новите собственици ще се зарадват много на ракетите „Хиперион“.

— Ядрен изнудвач — изплю се Пит в лицето му. — Вие сте луд.

— Ядрен изнудвач ли? Хайде, майоре, що за ограничен човек се показвате. Подобно определение приляга на шпионски романи. Аз нямам никакво намерение да изнудвам суперсили със заплаха за ядрено унищожение. Мотивите ми са изцяло с цел облаги. Независимо какво си мислите, аз не одобрявам безпричинното убийство на жени и деца. Виж, мъже — това е друго нещо. Убиването на мъже е почти равносилно на убиването на животни — няма капка угризение след това.

Пит се надигна и се изправи до стената.

— Никой не го знае по-добре от вас.

— Не — отвърна Делфи и додаде: — Планът ми е много по-изтънчен, той е гениален в простотата си. Уредих да продам „Старбък“ и оръжейното ѝ оборудване на една от арабските петролни страни. На онази, която пожелае да плати солидна цена, без да се пазари.

— Вие сте луд — повтори Пит. — Напълно безнадеждно болен в главата.

Делфи обаче нито изглеждаше, нито се държеше като луд. Всичко, което каза, звучеше логично. Всяка една от богатите арабски петролни държави щеше да се яви като идеален купувач.

— Скоро ще разберем, нали? — Делфи се приближи до интеркома и нареди: — Пригответе ми миниподводницата. Идвам след пет минути — после се обърна към Пит. — Отивам на лична инспекция на „Старбък“. Ще предам на оцелелите от екипажа ви, ако има такива, много поздравии от вас.

— Губите си времето — каза Пит хапливо.

— Не мисля — отвърна с презрение Делфи. — Подводницата стои на мястото си, където я оставих.

— Военноморските сили никога няма да я отстъпят. Първо ще я разрушат.

— Утре по това време те няма да имат думата. Един арабски аварийно-спасителен отряд ще бъде тук, за да я извади. Това са международни води. Вашият военноморски флот никога няма да нападне друга страна във водите над корабни останки, а ако го направи, ще бъде заклеймен от държавите в цял свят. Ще се молят единствено да направят сделка с арабите да им върнат подводницата. Дотогава обаче аз ще имам моето възнаграждение от триста милиона английски лири, депозирани в швейцарска банка и ще съм поел по пътя си.

— Вие никога няма да напуснете този хълм — заяви Пит с лице, изкривено от ледена омраза. — След осем минути ще бъдете мъртъв.

— Така ли? — Погледът на Делфи се закова в Пит. — Значи ще умра, а? — Той извърна глава, сякаш пренебрегваше някакво насекомо и тръгна към вратата. Там се спря и се обърна. — В такъв случай поне ще бъда доволен, като знам, че вие пръв ще умрете — и той кимна на охранителите. — Хвърлете го в морето.

— Няма ли да попитате за последното желание на осъдения? — подметна Пит.

— Не — заяви Делфи със сатанинска усмивка. — Още веднъж сбогом, майор Пит. Благодаря ви за изключително приятното забавление.

Шумът от стъпките му заглъхна и настъпи пълна тишина. Часът беше пет без пет.

18.

Джордино се повдигна на лакти, отвори очи, а тялото му се разтресе от конвулсии. Той се прекатури от кушетката и се хвана за гърлото. Задържа дъха си, докато лицето му стана пурпурночервено, а устата му се напълни със слюнка. В следващия миг, както едва си поемаше въздух на пресекулки, през треперещите му устни излетя облак пръски. Беше блестящо изпълнение от негова страна и изумените охранители налагаха въдицата.

Пит видя как двамата мъже, без да отместват насочените си в негова посока оръжия, се скупчиха до Джордино и праметнаха отпуснатите му ръце около раменете си. Без да продумат, те направиха знак на Пит да мине напред.

Той кимна, прекоси стаята и застана пред Самър.

— Самър — заговори той тихо, като я хвана нежно за рамото и се вгледа в умореното ѝ лице. — Имам толкова много неща да ти кажа, но не разполагам с достатъчно време за това. Искаш ли да поговорим някъде насаме?

Тя кимна и предупреди охранителите с ръка. Те потвърдиха безмълвно с глава. Самър хвана Пит за ръката и го избута в ярко осветен, изсечен в скала коридор.

— Моля те, прости ми — изрече тя с глас, не по-висок от шепот.

— За какво? Нищо от това, което стана, не е по твоя вина. Ти вече два пъти спасяваш живота ми. Защо го направи?

Тя не даде вид, че го е чула. Гледаше го право в очите и лицето ѝ сияеше от нежност и красота, която като че ли затъмни всичко друго наоколо.

— Много странно се чувствам в твое присъствие — смънка тя. — Не е просто щастие или задоволство, а нещо много по-различно. Не мога да го опиша.

— Това чувство се нарича любов — поясни с нежен глас Пит, като се наведе, мръщейки лице от болката в рамото си, и я целуна по очите.

Охранителите от двете страни на Джордино направиха една-две крачки и се спряха слисани, като видяха, че краката на Джордино се влачат по пода, а главата му беше паднала върху дясното рамо. Той стенише тихичко със затворени очи. Мъжете не почувстваха, когато ръцете му бавно се отделиха от раменете им и дланите му се отпуснаха до вратовете им. Миг след това главите на двамата бяха силно ударени една в друга.

Джордино се изправи, олюлявайки се на ранените си крака, по лицето му се изписа усмивка на удовлетворение.

— Може ли това да се нарече изкусна работа, или не може?

— Беше повече от изкусна работа — усмихна му се в отговор Пит, после хвана брадичката на Самър и обърна лицето ѝ към своето. — Ще ни помогнеш ли да се измъкнем оттук?

Тя бавно вдигна глава и го погледна през разпилените върху лицето ѝ червеникави кичури с израза на изплашено дете. След това обви ръце около кръста му и го притисна към себе си. Сълзи потекоха по бузите ѝ.

— Обичам те — изхлипа тя, — обичам те.

Пит я целуна отново, този път по устните.

— Не ми се ще да ви прекъсвам — обади се Джордино, — но времето ни е малко.

Самър изтича към изпадналите в безсъзнание охранители и се вгледа в лицата им. После каза:

— Трябва да тръгваме, преди някой от тези хора да открие, че ни няма.

— Чакай! — спря я Пит с рязък тон. — Къде е Ейдриън Хънтър? Трябва да я вземем с нас.

— Тя спи в съседната до моята стая.

— Заведи ни там.

Самър нежно го докосна по рамото.

— Но защо? Ти си ранен, а приятелят ти не е в състояние да върви.

— От години нося и неговия кръст. — Пит коленичи и Джордино, в мълчаливо разбиране, обви ръка около врата му. Тогава Пит пхна ръка под свивката на коленете му и се изправи заедно с него.

— Сигурно приличам на невръстно индианче — измърмори Джордино.

— Но съм сигурен, че не се чувстваш така — кимна Пит на Самър. — Хайде, води ни.

Самър забърза напред, като оглеждаше в двете посоки коридорите дали са празни.

По едно време от един от страничните коридори долетя шум от стъпки и Самър им направи знак да се връщат. Пит се шмугна с Джордино през една врата и го пусна да стъпи на земята. Стъпките се чува ясно по коридора.

Докато шумът от тях заглъхваше, сърцето на Пит биеше учестено, по лицето му изби пот. Един здравеняк срещу двама ранени, два здрави крака срещу два немощни. Предимството, прецени Пит, не е на тяхна страна. После стъпките подминаха и отново настъпи тишина.

— Хайде, хайде — подкани ги шепнешком Самър от съседната врата. — Вече е безопасно.

Пит вдигна отново Джордино на ръце и закрачи тежко напред.

— Колко е часът? — попита той.

— Няма да успеем — отвърна Джордино с мрачно лице, — ако ракетата бъде изстреляна точно в определения час.

— Ще бъде — изпъшка Пит. — Делфи греша. Когато Военноморските сили не получат отговор на предложението им той да се предаде, те ще приемат това като предизвикателство и ще взривят подводния хълм.

Самър хвана Пит за ръката и го поведе напред, като крепеше доколкото можеше болното му и тежко тяло. Пит крачеше, като се окуражаваше мислено, че още една крачка, само още една крачка и ще стигнат. Най-сетне, когато вече беше на края на силите си, Самър се спря пред една странична врата. Допря ухо до нея и се послуша за момент. После тихо побутна крилото и пристъпи вътре. Пит я последва и се свлече на колене, като внимателно спусна Джордино върху дебелия червен килим.

Самър се затича към голямото легло, издялано в отсрещната стена и разтърси спящата Ейдриън.

— Събудете се, госпожице Хънтър, събудете се, моля ви!

В отговор Ейдриън изстена. Самър я хвана за китката и издърпа голото ѝ тяло от леглото.

Ейдриън мигом се разсъни, когато отвори очи и видя Пит и Джордино на пода. Опитвайки се да прикрие голотата си, тя се втурна към тях и коленичи до Пит.

— О, боже! Дърк! Какво е станало с теб? Как се озова тук?

— Дойдохме да те вземем — каза той, дишайки тежко.

Тя поклати глава в неверие.

— Не, това е невъзможно. Няма излизане от това място.

— От другата стая, от спалнята на Самър, има проход, водещ към морето...

Силен взрив прекъсна Пит. Стаята потрепери от далечни ударни вълни. Ракетата от „Монитор“ беше улучила водната повърхност над подводния хълм. Каdifените завеси се полюшнаха напред-назад, няколко коралови украшения върху каменната масичка се разклатиха от невидимата сила.

— Нямаме време за обяснения — подкани ги рязко Пит. — Да бягаме оттук.

Самър изглеждаше изплашена и объркана и като че ли не беше в състояние да се помръдне.

— Аз не мога... Баща ми...

— Или идваш с нас, или загиваш — предупреди я Пит. — Целият този хълм ще се срути всеки момент върху главите ни.

Тя остана неподвижна още няколко секунди, но когато нова вибрация разтърси стаята, сетивата ѝ се възвърнаха. Тя се втурна към спалнята си, следвана от Ейдриън и накуцващите Пит и Джордино.

Тъкмо влязоха в екзотичната синя спалня на Самър и се разнесе оглушителен грохот. Силна ударна вълна ги повали на пода. Нахлулата през масивните пукнатини в горната част на хълма морска вода изпълни с грохот проходите, помитайки всичко по пътя си.

Пит скочи на крака, забравяйки за болките си, и затръшна вратата към коридора. После хвана Ейдриън за ръката и я избута през завесата в аварийния тунел. След това вдигна от пода Самър и я избута да върви след Ейдриън. В този момент огромното огледало на тавана се срути с трясък и за малко не улучи Пит. Морска вода шурна като водопад от зейналата на тавана дупка и миг след това каменната стая се разцепи на две.

— Ал! — провикна се Пит сред пороя от каменни отломъци и вода.

— Тук съм! — провикна се в отговор Джордино и размаха ръка иззад каменната тоалетка.

Пит преджапа млечнобялата пяна на тъмната вода и сграбчи Джордино за вдигнатата ръка.

— Назад! — извика Джордино. — Ако смяташ да ме нарамиш на гръб, няма да успееш.

— И да изпусна възможността да получа медал за спасяване на човешки живот? Не си познал! — сопна му се Пит.

Той обгърна с ръка раменете на приятеля си и, кога повдигайки го, кога влачейки го, го поведе към аварийния тунел. Междувременно нивото на водата се покачваше и вече беше стигнало до коленете им.

— Вие двете бързайте напред — нареди на жените Пит.

Без да чакат втора покана, Ейдриън и Самър започнаха да си пробиват път през наводнения тесен тунел.

Придвижването с Джордино ставаше по-бавно и Пит скоро загуби от поглед двете жени. Силното водно течение го увеличаше и той често се препъваше и падаше, като гълташе вода, без да иска, задавяше се и пак се изправяше с помощта на една силна мускулеста ръка, която се появяваше незначайно откъде.

Макар и трудно за вярване, това беше ръката на Джордино, който едва издържаше на болките в ранените си крака.

— Вършиш едно добро дело — измърмори той по едно време, — за което ще съжаляваш.

— Мрънкай, мрънкай — Пит изплю морска вода, — ти само това можеш. Хайде, побързай, че ще изпуснем кораба.

След малко хлъзгавата каменна рампа започна да се разширява в стълбище и Пит почувства, че вече крачи по-лесно. Жълтите фосфоресциращи скални отломъци се сипеха като градушка и хвърляха фонтани от пръски, когато цопваха във водата около тях. Странният светец цвят на камъните, откъртващи се от сводестия таван на кухнята, наподобяваха призрачен метеорен дъжд. Най-накрая нивото на бушуващата вода спадна, тъй като потокът завиваше покрай стълбите, за да се влее в езерото под тях и Пит вече можеше да вижда къде стъпва.

— Дръж се, приятелю, дръж се още малко — окуражи го Пит. — Почти стигнахме. Двете статуи трябва да са тук някъде.

— Виждаш ли момичетата? — попита го Джордино.

— Още не.

Те щяха да успеят, Пит беше сигурен в това. Вълна на увереност го обля. Бяха твърде близо до края, за да загинат. Бяха оцелели след взрива и им оставаше да доплуват през външната пещера, за да се издигнат на повърхността. Вярно, всички те можеха да намерят смъртта си, която ги чакаше навън в лицето на акулите или от удавяне, или от изтощение. Но докато бяха все още живи, Пит щеше да им вдъхва кураж, докато последната врата не се затръшнеше пред лицата им. Той ускори крачка и започна да тегли Джордино по две стъпала наведнъж, опитвайки се да приключи с това клаустрофобично пътуване възможно по-бързо. Ако ще умираха, по-добре това да станеше под познатата топлина на слънцето и небето.

Вече взимаха последния завой. Тогава Пит видя Самър. Тя стоеше на ръба на езерото като една от скулптурите, облени от жълтата фосфоресцираща светлина.

В полезрението му се появи и Ейдриън; беше се облегла на основата на една от статуите. Като обърна лице към тях, в очите ѝ се четеше ужас.

— Дърк... вече е много късно... — промълви тя. — Той...

Пит я прекъсна.

— Нямаме време за разговори. Покривът ще падне всеки момент...

Последните думи заседнаха в гърлото му. Смесените чувства на умора, болка, радост и надежда се сляха в едно — в чувство на поражение. Иззад една от статуите на морски богове излезе Делфи. В дясната си ръка държеше големия колт, насочен право в челото на Пит.

— Тръгвате си, преди веселбата да е свършила? — По лицето му беше изписана омраза.

— Дотук се справих. Можете вече да ме убиете. Но нямате много време, ако искате да пощадите другите.

— Колко благородно от ваша страна, майоре — каза Делфи, чието лице се превърна в маска на жестокостта. — Само че излишно се притеснявате. Единствено дъщеря ми и аз ще напуснем тази пещера живи.

За миг никой не продума. Само плисъкът от падащи във водата скални парчета нарушаваше тишината. Дълбоко в недрата на подводния хълм древните кухни продължаваха да се срутват. Много

скоро Каноли щеше да бъде разрушен напълно и никога повече нямаше да бъде преоткрит.

Изведнъж силен взрив огласи пещерата и завибрира в гръмко кресчендо, когато трусове разтресаха твърдите каменни стени.

За част от секундата Пит помисли, че Делфи е стрелял. После обаче разбра, че пукотът идва някъде отгоре. Едната стена се беше пропукала, парчета от нея рухнаха и се затъркаляха надолу по стълбите като неудържима лавина. Пит блъсна силно Самър, която полетя от стълбите и цопна в жълтото езеро. Със същото движение той се хвърли върху Ейдриън, покривайки тялото ѝ със своето.

Лавината се изсипа с цялата си сила. Тонове златисто оцветени камъни заподскачаха по наклонената стена и заровиха стълбището. Една от статуите, наподобяваща сфинкс, издържа на атаката и остана непоклатима на пиедестала си, но другата се огъна пред разрушителната сила и се прекатури, както отбеляза замаяното съзнание на Пит, като каубой, изхвърлен от коня си по време на паническо бягство на стадо коне.

Пит стисна зъби и напрегна мускули, докато отломъците валяха върху гърба му. Едно голямо парче го удари отстрани и той по-скоро чу, отколкото почувства пукота на счупено ребро. Лицето му го засърбя, когато струи кръв потекоха по него от пукнатина в главата му. До слуха му долетя странен вик, който прониза грохота. Отначало му се стори далечен, но после изведнъж осъзна, че идва от устата на Ейдриън, намираща се на сантиметри от него. Беше вик на необузdana истерия. Камъните продължаваха да падат, затрупвайки Пит до кръста. Той не можеше крачка да направи. Само прегърна по-силно Ейдриън, сякаш така щеше да изстиска страха от нея.

Измина почти минута, преди Пит да осъзнае, че се е слегнала потискащата тишина, нарушавана единствено от някой и друг отделен камък, който се търкулваше по склона и цопваше във водата. Сега почувства и спазматичните потръпвания на Ейдриън, която хлипаше и трепереше от ужас.

Той бавно вдигна глава и погледна над назъбените руини. Воал от фосфоресциращ прах изпълваше влажния въздух на пещерата и се слягаше бавно като рояк светулки върху каменния под. От двойката статуи едната беше останала на мястото си и гледаше в пространството. Пиедесталът ѝ беше ограден с пласт отломъци.

Другата я нямаше, но като се вгледа по-добре, Пит видя, че е паднала и се е разбила на парчета.

Изведнъж забеляза, че нещо мърда под купчината. Той избърса със свободната си ръка кръвта и прахта от очите и напрегна зрението си. Беше човешко същество, което се надигна леко и се обърна. Две светещи очи се заковаха в Пит. Очите на Делфи.

Огромното му тяло беше затрупано от превърналата се в камънаци древна статуя, подаваха се само главата и едното му рамо. От устата му течеше кръв, но мъжът като че ли не чувстваше. После, когато разпознаха Пит, златистите зловни очи се присвиха.

Беше вече по-светло и Пит и Делфи едновременно видяха револвера. Стоманената синя цев стърчеше от купчината на около метър и двайсет от главата на гиганта. Пит прокле безпомощността си, като видя как ръката на Делфи запълзя към оръжието. Пит впрегна всичките си сили в опит да се освободи от каменната клопка, но краката му бяха вкопани здраво под отломъците. Дишането му се учести, мислите му запрепусаха с нарастващото чувство за безнадеждност. Оръжието вече беше с половин метър по-близо до Делфи.

Лицето на гиганта беше изкривено от усилията му да го стигне. Дума не продумваше, за да запази всеки грам от намаляващите му сили. Той отмести отново поглед към Пит, поклати глава, сякаш бе обхванат от огромна вълна на омраза и изпъна пръстите си към колта. За Пит секундите мъчително забавиха темпото си. Като обезумял той започна да избутва камъните около краката си, но всеки опит се явяваше огромна мъка, която изцеждаше все повече силите му.

Пръстите на Делфи докоснаха и се свиха над колта. Цевта се измести леко и той обгърна с два пръста върха ѝ. Оръжието се измести отново и се изплъзна от хлабавата хватка. Той опита отново и отново да го докосне, докато най-сетне 44-калибровото оръжие попадна в обсега на дланта му. Тогава той го хвана и го стисна до побеляване на кокалчетата си.

Делфи се закашля и избълва кръв, която обагри камъните под него. Но съсредоточеността му не отслабна нито за миг. Лицето му се изкриви, когато вдигна цевта на оръжието. Запъна ударника и устните му се разтегнаха в усмивка, която разкри окървавени зъби, после изравни мерника на нивото на челото на Пит.

В този момент ново движение на една-две крачки от Делфи привлече погледа на Пит. Той се слиса, като видя как една ръка щръкна нагоре от купчината камънаци. Като призрачно видение, надигащо се от гроб, ръката се изви като свод към Делфи. После съвсем бавно дланта се сви в юмрук, оставяйки да стърчи само малкия пръст. Със следващото мълниеносно движение малкият пръст се заби в цевта на револвера, напъхвайки се в отвора до първото кокалче.

Тъй като Джордино не можеше да стигне оръжието така, че да го хване здраво, целта му беше да го запуши, съзнавайки, че ако Делфи натиснеше спусъка, зарядът вътре щеше да се разшири и задната част на пистолета щеше да избухне в лицето на гиганта.

Сянка на крайна изненада помрачи очите на Делфи. Той немощно започна да извърта колта наляво-надясно, за да го издърпа от пръста, но силите му го бяха напуснали и той едва успяваше да задържи револвера в хоризонтално положение, а още по-малко да отстрани препятствието. Пръстът стоеше пъхнат в цевта. Делфи като че ли се мъчеше да прецени ситуацията, но съзнанието му вече започваше да се помрачава. За последен път той разтегна устни в окървавена усмивка и натисна спусъка.

Приглушеният трясък разтресе пещерата. Няколко малки камъка се откъртиха от сводестия таван.

Дясната половина на лицето на Делфи изчезна. Взривеният пистолет се изхлузи от ръката му, гигантът падна по лице и силно удари главата си в камъните.

Джордино не издаде звук. Продължавайки да държи ръката си вдигната, той разтвори юмука си и показа само палец и три пръста — кутрето му се беше превърнало на пихтия до основата си.

Пит поднови битката си с каменния си капан. Най-накрая успя да се освободи и първата му работа беше да издърпа заклещената до него Ейдриън, която беше припаднала, и да я настани до една изправена статуя.

— Щом се справяш така добре — измърмори Джордино, — защо не помогнеш и на мен да се измъкна от руините?

— Идвам — отвърна Пит.

Той запълзя по купчината камъни към Джордино. Двамата заедно избутаха големите камъни, затрупали целия Ал освен главата и ръката му.

— Имаш ли някоя друга счупена кост? — попита го Пит.

— Не — отвърна кратко Джордино и направи гримаса от болката в ръката си. — А ти?

— Едно или две пукнати ребра. — Пит свали разкъсаните си плувни гащета и започна да ги пори на ивици. — Ето, чакай да те превържа...

— Чувал съм, че приятел сваля ризата от гърба си за приятел — усмихна се с признателност Джордино, — но както виждам, прилагат се и други варианти.

Пит тъкмо превърза ръката му и чу слаб стон откъм каменния склон, който свършваше в басейна. Самър се опитваше да излезе от водата; очите ѝ бяха замъглени и трескави. Тя вдигна празен поглед към Пит.

— Баща ми... Какво... — Гласът ѝ заглъхна и думите ѝ станаха накъсани и неразбираеми.

— Успокой се — каза Пит, — скоро ще напуснем това място и ще бъдем в безопасност.

Той ѝ протегна ръка, притегли я към себе си и облегна главата ѝ на раменете си. Пръстите му нежно пригладиха назад падналите върху лицето ѝ мокри кичури и тогава видя тъмноредвена цепнатина на слепоочието ѝ, която започваше да се подува. Прошепна ѝ нещо в ухото и леко я целуна по устата.

Водата се покачваше бързо в цялата кухня и вече пълзеше нагоре по стълбите, но Пит не обръщаше внимание. Лицето му беше изопнато от съжаление към Самър. Идеше му да изкрещи, че я обича, но устните му се размърдаха беззвучно. Самър го погледна с блуждаещ поглед и постави ръка върху гърдите му.

— Той е мъртъв, нали?

— Да, камъните го затрупаха — излъга той, но само малко, тъй като в действителност взривилият се колт само ускори края на Делфи. Смазаното му и натрошено тяло щеше да изгуби битката след не повече от час.

— Не ми е приятно да ви прекъсвам — намеси се Джордино, — но мисля, че е време да се измитаме отук, ако ме извините за израза, преди покривът да се е срутил.

Пит целуна още веднъж Самър и се изправи несръчно на крака. Тъкмо понечи да попита Джордино за Ейдриън, тя се появи гола,

обляна цялата със златистата фосфоресценция — същинска позлатена нимфа.

— Как мислиш, в състояние ли си да плуваш? — попита я Джордино.

— Ще се опитам — смънка с немощен глас Ейдриън.

— Ал, ти и Ейдриън тръгвайте първи — каза Пит. — Накарай я да се държи за раменете ти. Ние със Самър ще ви следваме. Ще се срещнем в следващата кухня.

Джордино се огледа наоколо.

— Колко жалко, че не разполагаме с поне част от екипировките си.

— И да са тук някъде, не е възможно да ги намерим под тези развалини.

— Хайде — обърна се Джордино към Ейдриън, — че Тихоокеанският подводен експрес „Албърт Джордино“ не чака никого — и поведе Ейдриън към водата. Беше му по-трудно да ходи, отколкото да плува. Той обви ръцете й около якия си врат и тя зарови лице между плешките му. — Дръж се здраво и си поеми дълбоко въздух — каза й той и двамата изчезнаха под водата, оставяйки след себе си само разширяващи се кръгови вълнички.

Самър се обърна да погледне още веднъж купчината камъни около падналата статуя.

— Нищо ли не може да се направи? — попита тя.

— Нищо.

Скръбта е особено чувство. Тъжното и прекрасно лице на Самър изведнъж се превърна в маска на спокойствие, примесено с ледена решителност.

— Дърк, обичам те, но... не мога да тръгна с теб.

Пит я изгледа учуден.

— Това са глупости.

— Моля те да ме разбереш — настоя тя. — Този подводен хълм винаги е бил моят дом... Майка ми е погребана тук, а сега и баща ми.

— Това не е причина и ти да умреш тук.

Тя облегна лице върху гърдите му.

— Навремето обещах на баща ми, че никога няма да напусна неговия дом. Длъжна съм да спазя обещанието си.

Пит трябваше да се пребори с порива си да я застави да се гмурне във водата. Вместо това само я погали по косата и ѝ каза нежно:

— Аз съм голям егоист. Баща ти си отиде от този свят и сега ти ми принадлежиш. Искам те. Имам нужда от теб. Дори и той не би искал да умреш, за да удържиш на обещание, което си дала като малка — и той я притисна силно до себе си. — Тръгваме заедно, и то още сега.

Самър все още плачеше тихичко, когато двамата, ръка за ръка, се потопиха в оцветената в жълто вода.

Когато след малко подадоха глави над повърхността, Джордино и Ейдриън седяха на скалната тераса във външната кухня.

— Защо се забавихте толкова? — попита Джордино. — Огладнях от това мотаене тук.

Пит остана във водата, държейки се за ръба на терасата, тъй като не беше в състояние да се покачи на сушина.

— Още малко ни остава — отбеляза уверено той. — Едно бързо издигане към повърхността и ще сме готови да отпрашим за Хонолулу. Ще продължим в същия ред — додаде Пит с решителност в гласа. — И запомнете: издишвайте, докато плувате нагоре. Не е нужно някой да хване емболия сега, когато сме на финалната права.

Той се обърна към Самър. Водата беше превърнала зелената ѝ рокля в прозрачен воал, който, както бе прилепнал мокър по тялото ѝ, разкриваше всяка негова извивка. Пит познаваше много жени, различни по телосложение и ръст, но всички му се струваха безцветни в сравнение с тази жена от подводния хълм. Съзнанието му беше толкова обсебено от Самър, че дори не забеляза кога Джордино и Ейдриън се потопиха отново във водата.

— Ще се видим горе — подвикна усмихнат Джордино, но безпокойството в очите му беше очевидно. Никой не знаеше какво ги чака на повърхността. Ако изобщо нещо ги чакаше.

Пит успя да му се усмихне в отговор.

— Късмет и внимавай с акулите.

— Не се безпокой. Ако ми се изпречи някоя, пръв аз ще я ухапя. — Той помахаше със здравата си ръка и с Ейдриън, увиснала на врата му, се гмурна под водата и напусна подводната кухня.

В кухнята настъпи особено спокойствие. Мътната вода се плисна тихо в стените и разбута мъничките морски организми, прилепнали по скалата. Слаба светлина отвън затанцува по покрива и хвърли мимолетни сенки по накъдрената повърхност.

— Нас двамата ни чака нов живот горе — каза тихо Пит.

Самър се вгледа в зелените очи на Пит и нежно погали лицето му с върховете на пръстите си. После се разплака отново. Тя се разкъсваше между любовта към баща си и новата любов към мъжа тук, когото почти не познаваше. Преборваше се вътрешно да стигне до решение. Дългата ѝ коса с цвят на залез се полюшваше нагоре-надолу върху леките вълни, сълзите ѝ се смесваха със солената вода по бузите. Накрая реши как трябва да постъпи.

— Готова съм — каза тя. — Тъй като си ранен, тръгвай пръв, аз ще те следвам.

Пит кимна мълчаливо, поддавайки се на логиката ѝ. Докосна с устни ръката ѝ, после ѝ се усмихна, гмурна се и изчезна под водата.

Самър проследи с поглед как голото му тяло се плъзна под скалите и се изгуби в дълбините на морето.

— Сбогом, Дърк Пит — прошепна тя на себе си и на празната пещера.

Самър се покатери върху скалната тераса, изви гъвкавото си тяло и се хвърли във водата. За миг погледна осветения от слънцето изход към външния свят. После се обърна и заплува обратно към жълтеещата кухня и баща си.

Водата ставаше все по-топла, докато Пит се издигаше нагоре. Петнайсет метра, помисли си той, толкова беше измерил дълбокомера на Джордино при влизането им в малката кухня. Той се взря в синкавозелената течност и различи ритмичното полюшване на блестящата от слънцето повърхност над него. Бавно издиша малко въздух, за да намали налягането в дробовете си, и наблюдаваше със спокойно любопитство как въздушните мехурчета се издигат нагоре покрай главата му. Те като че ли увисваха за миг неподвижни в пространството.

Подаде глава над повърхността и мигом усети палещото тропическо слънце. Гърдите му засвириха от въздуха, който дробовете му поемаха и изпусаха като пневматична преса за щанцоване. Той се отпусна за известно време, доколкото му позволяваше натъртеното му

и изтощено тяло и се остави да бъде носен от леките вълни. Премигна няколко пъти, за да проясни погледа си и видя на пет-шест метра от себе си Ейдриън и Джордино, които се издигнаха върху гребена на една вълна и мигом пропаднаха в браздата.

Изведнъж изпод водата се разнесе силен грохот, огромна дълга вълна се надигна и покри повърхността с въздушни мехурчета. После от дълбините изригнаха късове дърво и трески, разлив на гориво и парчета разкъсан плат. Това беше краят на Каноли, краят на Тихоокеанския водовъртеж.

Пит се взираше във всяка вълна, търсейки отчаяно да мерне Самър. Но от червената ѝ коса нямаше и следа. Извика я по име. В отговор получи единствено далечен екот от морското дъно. Той се гмурна отново, с намерението да се върне да я търси. Но тялото му не откликна — то отдавна бе изразходвало силите си. Някъде във водното пространство му се счу изкривено ехо от гласове и той направи немощен опит да се издигне отново на повърхността.

Една огромна риба — единствено така можеше да я опише скованата му съзнание — огромна черна риба се стрелна от дълбините нагоре и увисна над главата му, заплашвайки да погълне онова, което бе останало от него. На Пит вече му беше все едно. Морето му бе предложило жена, в която се влюби, а после му я отне и си я върна обратно в дълбините.

В този момент нещо хвана ръката му и я стисна силно. Почти безчувствен от изтощение, той вдигна глава. Размазани лица слязоха от гърба на огромната черна риба, внимателно повдигнаха голото му и сериозно ранено тяло и го загърнаха в одеяло. Едно от лицата се отдели от останалите и се наведе ниско над Пит.

— Господи! — възкликна смаян Кроухейвън. — Какво се е случило с вас?

Пит се опита да каже нещо, но се задави, изплю солена вода и повърна върху одеялото. Най-накрая прошепна със сипкав глас:

— Какво... извадихте ли „Старбък“?

— Късметът на Кроухейвън проработи. Ракетата от „Монитор“ се взриви от другата страна на подводния хълм, така че ние отчасти бяхме защитени от основната сила на подводните ударни вълни. Сътресението беше достатъчно да взриви дънното всмукване и ние успяхме да се издигнем. На военноморските сили обаче няма да им

хареса онова, което сторихме с подводницата им. Десният вал се счупи, а левият е силно огънат.

Пит надигна глава. Джордино и Ейдриън също бяха на борда и също като него бяха загърнати с тежки бели вълнени одеяла с инициалите на Военноморските сили. Един от матросите бинтоваше главата на Джордино.

— Ами жената?... Имаше още една млада жена...

Кроухейвън се наведе над него.

— Стойте мирен, майоре. Ако е някъде тук, ще я открием.

Пит отново се закашля и легна. Чувстваше се изцеден и съсухрен. Съзнанието му беше празно, оградено от черна мъгла.

Хората на Кроухейвън претърсиха района, но не откриха и следа от Самър. Загадките на Каноли бяха погребани завинаги.

ЕПИЛОГ

Приливът край нос Каена започваше. Прибойт заливаше пясъка досами подножието на надвисналите над него стръмни скали. След всяка стопила се вълна чистият, облян от водата пясък се появяваше отново и разкриваше как мъничките пясъчни рачета дълбаят нови дупки в плътно набитите песъчинки.

Пит стоеше на върха на скалите на нос Каена и наблюдаваше неспокойната вода. Остана там много дълго време, дори след като приливът достигна връхната си точка и вече се отдръпваше. Оттук започна всичко, мислеше си той, и тук щеше да свърши за него. Но има неща, продължи да разсъждава той, които съпровождат човек до последния удар на сърцето му.

Един албатрос описваше лениво все по-широки и по-широки кръгове над главата му, докато изведнъж, сякаш усетил опасност, рязко спря да кръжи и отлетя в посока север. Пит проследи с поглед голямата бяло-черна птица, докато тя се превърна в малка точица и накрая се изгуби в равното синьо небе.

Лъхна го едва доловимият аромат на букетчето плумерии в ръката му и отнякъде отвъд хоризонта нежен глас като че ли прошепна: „А ка макани хема па“. Думите бяха донесени от лекия бриз, духащ от океана.

Пит наостри слух, но не чу нищо повече. Загледа се за миг в букетчето, после го хвърли в морето и видя как прибойт го пое и бялата пяна разпръсна белите цветчета из пясъка.

Когато обърна гръб на крайбрежната ивица, Пит се изпълни с огромно облекчение. После се качи във форда си „Кобра АС“ и започна да си подсвирква, докато колата подскачаше по виещия се коларски път, оставяйки след себе си малки облачета прах, които се слягаха бавно над пустия бряг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.